COLECȚIA ROMANTIC

Anne Mather

CASTELUL VRĂJITOAREI

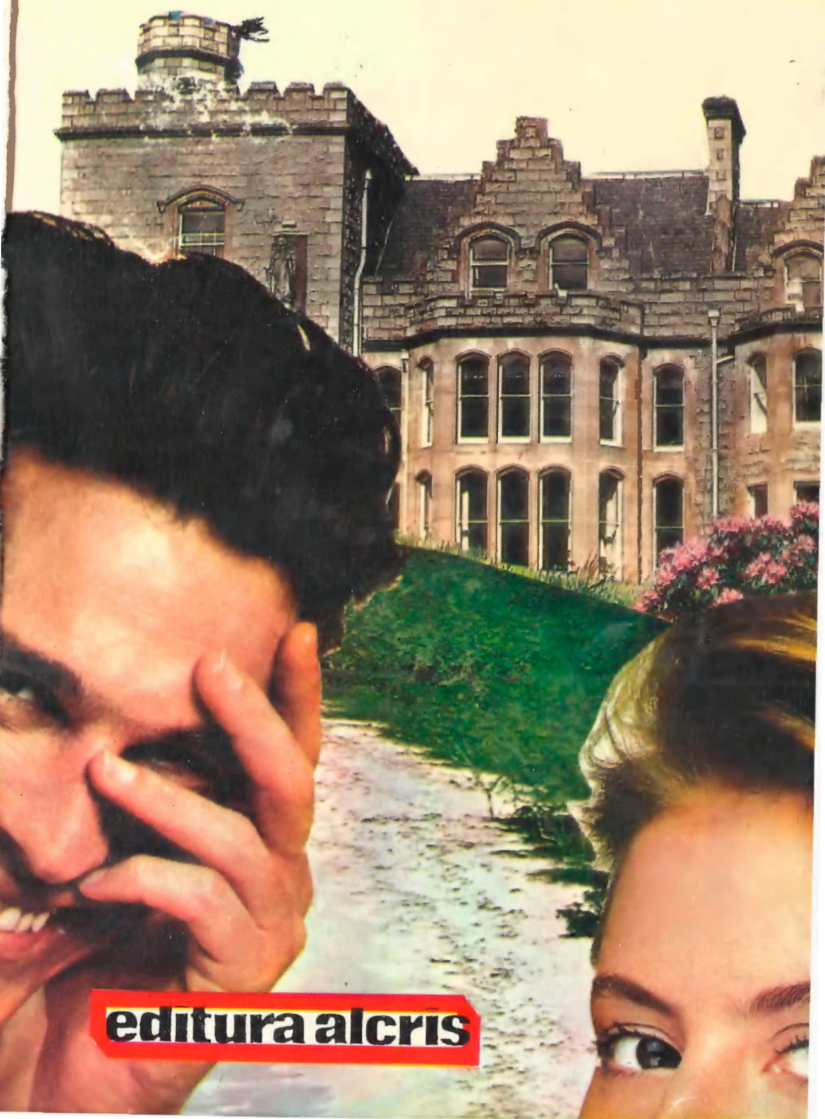

editura alcris

ANNE MATHER

CASTELUL VRĂJITOAREI

Coperta : ANDY

Acest roman a fost publicat pentru
prima dată în limba engleză sub
titlul „THE AUTUMN OF THE WITCH"

© Anne Mather, 1982

LE CHÂTEAU DE LA SORCIÈRE

Toate drepturile asupra acestui roman
aparţin editurii ALCRIS — M 94

ANNE MATHER

CASTELUL VRĂJITOAREI

Traducere din limba franceză de
SANDA GEORGESCU

EDITURA ALCRIS

BUCUREŞTI, 1994

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9170-15-3

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

Deasupra stâncilor negre ce mărginesc micul golf Fortezzo, săpat de mare în ţărmul vestic al Siciliei, se înalţa dominator Castello di Strega, Castelul Vrăjitoarei. Acolo, între zidurile lui înfruntând semeţe furtunile, se statornicise de veacuri şi mai străvechea familie Ventura.

Falnicii stăpâni ai castelului le inspiraseră întotdeauna oamenilor din împrejurimi un respect înfiorat, acum cu atât mai de înţeles, pentru că acestui ultim stăpân, Santino Ventura, îi erau cu adevărat îndatoraţi. Numai mulţumită lui partea aceasta, stearpă şi fără de nădejde până nu demult, a insulei se preschimbase într-un ţinut înfloritor, cu livezi de migdali, de portocali şi de lămâi ce se întindeau cât vedeai cu ochii spre miazăzi şi spre răsărit. Ţinut mângâiat de apele călduţe ale Mediteranei, a cărei briză dulce îmblânzea arşiţa soarelui, acesta pârguind şi nu pârjolind.

Santino Ventura era de departe cel mai bogat om de prin locurile acelea. Averea lui imensă nu provenea însă numai de pe urma pământurilor sale ; mai demult, el intrase în lumea finanțelor unde dobândise aproape de îndată faima unui om de afaceri de o mare dârzenie. Inamicii îl considerau egoist și arogant, pe când țăranii care lucrau pe proprietățile lui îl prețuiau pentru sufletul lui drept și pentru firea cumpătată. Avea o singură slăbiciune : fetița lui, Lucia, a cărei mamă murise aducând-o pe lume, cu cinci ani în urmă.

Un automobil Lancia de un roșu-aprins, având-l la volan pe cumnatul lui Ventura, Pietro Bastinado, sui drumul abrupt spre castel și ajunse la picioarele scării monumentale, de piatră. Bastinado urcă sprinten treptele și intră în holul gigantic, pardosit cu dale de ceramică lucind ca oglinda. Pereții erau acoperiți cu lambriuri sculptate delicat, înnegrite de timp. O lustră enormă, coborând parcă din tării, își răspândea strălucirea prin toate prismele ei de cristal. Un decor într-adevăr impresionant, vrednic de cel care îl stăpânea...

O femeie în vârstă, îmbrăcată în negru, coborî cele câteva trepte ale unei scări interioare și veni în întâmpinarea lui Pietro, urându-i bun-venit. Era Sophia Vascente,

fosta guvernantă a lui Santino și, în prezent, menajera castelului.

— Bună ziua, Sophia, zise Pietro bine dispus. Ce mai faci ? E cam răcoare în dimineața asta, adăugă el, ridicându-și înfrigurat gulerul pardesiului.

— E încă foarte devreme, signore, răspunse bătrâna pe un ton posac. Ați venit să-l vedeți pe **il padrone ?** N-a ieșit încă din camera lui. Cât îl așteptați, n-ați vrea să beți o cafea ?

— Cu mare plăcere, Sophia. Poți să-mi spui, te rog, dacă **il padrone** și-a luat micul dejun ?

Un surâs ușor flutură o clipă pe fața bătrânei.

— I l-am dus sus, în cameră, signore. **Il padrone** o să coboare dintr-o clipă în alta.

Pietro ridică din sprâncene.

— Te supără faptul că am venit atât de devreme, Sophia ?

Aceasta își așează mâinile pe șolduri și se uită dojenitoare la el.

— **Il padrone** a lucrat până noaptea târziu, signore. Cred că mai este încă foarte obosit.

— Oh, fii fără grijă, oftă Pietro. Ce-o să-i spun eu o să-l trezească. Vrei, te rog, să ne aduci cafeaua în birou ?

Traversă holul cufundat în tăcere şi intră în camera de lucru a lui Santino. Acesta avea birourile trustului la Palermo, dar majoritatea timpului şi-o petrecea în străinătate, la Paris, la New York, la Londra, uneori, chemat acolo de tot felul de afaceri. Făcea parte din consiliile de administraţie ale multor firme europene care nu luau nici o decizie mai importantă fără să-l consulte în prealabil. Observaţiile lui lipsite de orice sentimentalism inutil, ca şi logica lui precisă, tăioasă chiar, erau foarte preţuite.

Şi totuşi, marea lui autoritate îşi avea în general obârşia în teama pe care le-o inspira celor ce lucrau cu el.

Sophia intră în vârful picioarelor şi aşează pe birou tava cu serviciul de cafea.

— Mai doriţi ceva, signore ? întrebă ea binevoitoare.

Cufundat în hârtiile lui, Pietro ridică ochii nedumerit.

— Poftim ? Ah nu, mulţumesc, Sophia, spuse el dând din cap.

Cu buzele strânse, menajera ieşi din încăpere.

Pietro tocmai îşi bea a doua ceaşcă de cafea când îşi făcu apariţia şi gazda.

Santino Ventura avea cam patruzeci de ani. Judecând după trăsăturile lui severe,

dure chiar, viața nu fusese deloc blândă cu el. Părul negru și des și favoriții bogați îi întunecau și mai mult fața arsă de soare. Destul de înalt, impresionant de vânjos, dar cu șolduri înguste, era suplu ca o felină. Femeile îl găseau extrem de seducător : ochii lui negri răspândeau o atracție senzuală, iar gura cărnoasă cerea dezmierdări. Cu toate acestea, nu părea interesat defel de plăcerile lumești. De la moartea Sanciei, trăia ca un pustnic, cât mai departe de semenii săi.

Când era liber, își consacra cea mai mare parte din timp fetiței lui. Însă, Pietro era de părere că nepoată-sa ar fi avut mai degrabă nevoie de prieteni de vârsta ei, cu care să se joace. Dar se pare că lui Santino nici prin gând nu-i trecea să-i găsească fiicei lui tovarăși de joacă : Lucia își trecea vremea singură în camera ei, lăsată în grija unei bătrâne servitoare.

Cu firescul său înnăscut, signor Ventura se apropie de cumnatul lui și-i strânse prietenos mâna. Lucrau împreună de atâția ani și se înțeleseseră întotdeauna de minune, în parte datorită caracterului docil și vesel al lui Pietro, care avea foarte rar ceva de spus în legătură cu hotărârile cam brutale ale lui Santino.

— Ei bine, Pietro, ai venit cu noaptea-n cap ! Ce trebuie să înţeleg din asta ? Că veştile sunt bune ? Sau al naibii de proaste ?!

Pietro dădu grăbit cafeaua pe gât.

— Am plecat de la Londra ieri seară, spuse el aşezând ceaşca goală în farfurioară. Avionul a avut o pană de motor şi a trebuit să aterizăm la Zurich. Am ajuns la Palermo acum câteva ore.

Santino scoase dintr-o cutie de metal frumos lucrată o ţigară de foi şi şi-o aprinse gânditor.

— Ei, ce noutăţi despre W.A.A. ?

Pietro zâmbi cam silit.

— N-aş putea spune că pierzi timpul de pomană ! Presupun că vrei să discuţi mai ales problema acţiunilor... E aproape rezolvată.

— Grozav ! exclamă Santino încântat. Ca totdeauna, ai făcut treabă bună. Sper că fără prea multe greutăţi.

— Nu mă prea dau în vânt după misiuni de genul ăsta, se strâmbă Pietro.

Santino dădu din umeri şi se instală confortabil într-un fotoliu de piele, suindu-şi picioarele pe birou. Trăgea din ţigară, furat de gânduri. Pietro profită de această pauză ca să-şi mai umple o dată ceaşca apoi, simţind aţintită asupra sa

privirea lui Ventura, își drese glasul și-și începu relatarea.

— Acțiunile sunt împărțite egal între doamna Mc Master și Evelyn Lacey, sora domnului Mc Master...

— Dă-i înainte...

— Jennifer Mc Master e îngropată în datorii până peste cap ; cât despre Evelyn Lacey, nu știu cum stă cu paralele.

— Eu știu ! făcu Santino pe un ton care nu îngăduia replică.

Își săltă picioarele de pe birou și scotoci într-un sertar după o anume hârtie.

— Uite, ăsta-i contractul ! Îl cunoști ?

— Da. Și cred că este prea sever !

Santino sări în sus.

— Mc Master a făcut o greșeală grosolană ! Și n-am de gând să răspund pentru tâmpeniile lui !

Își morfolea țigara în gură, scos din sărite.

— Știi tot atât de bine ca mine că n-am dorit decât fuziunea celor două întreprinderi ale noastre. Dar dacă Mc Master nu respectă regulile jocului, atunci își bagă singur capul în laț.

Pietro oftă din rărunchi. Santino avea dreptate. De trei ani încoace, W.A.A. nu mai obținuse nici un beneficiu. Afacerile ei șchiopătau tot mai rău, iar Robert Mc

Master nu-şi putea îngădui nici o mişcare greşită. Era vădit faptul că nu-şi dădea încă seama cu cine are de-a face. Santino Ventura doborâse oameni mult mai puternici ca Mc Master.

— Ei bine, Pietro, dacă te speli pe mâini în afacerea asta, o să mă ocup eu însumi de ea !

— Dar n-am spus aşa ceva ! protestă Pietro, înroşindu-se.

— Văd că felul în care înţeleg să-mi descurc treburile nu ţi-e pe plac. Ori, eu am nevoie de un asociat care să mă urmeze fără şovăială. De acum încolo iau eu frâul în mână. Totuşi, dacă ţii neapărat, poţi să vii cu mine la Londra.

— Ce intentii ai în fond, în ce-l priveşte pe Mc Master ?

Santino trânti cu pumnul în masă.

— Vreau ca întreprinderea asta să fie a mea ! Nu-i o companie de avioane prea importantă, dar are multe ramificaţii. Mc Master n-are cum să aibă habar de planurile mele, decât dacă ţi-o fi scăpat ţie vreo vorbă şi sper că nu. Prin urmare, trebuie să batem fierul cât e cald.

Pietro se scărpină pe ceafă nedumerit.

— Să-ţi spun drept, nu te înţeleg prea bine.

Începeni deodată şi holbă ochii la cumnatul său.

— Doar n-ai de gând să-l declari insolvabil ?!

Santino îl linişti cu un gest uşor din cap.

— Oh, nu, nici chiar aşa. Vreau doar să-l bag un pic în sperieţi, asta-i tot. Mi-a dat până acum destulă bătaie de cap şi cred că merită cu vârf şi îndesat două la fund...

— Dar, oricum, te-ai hotărât să-i răscumperi întreprinderea, cu sau fără voia lui. Nu-ţi este de ajuns ?

Distrat, Santino împletea şiretul hainei de casă cu care era îmbrăcat.

— Pentru mine ăsta nu-i decât un joc, amice. M-am hotărât să-l iert de ce-i mai rău. De fapt, aş fi putut să-l fac zob, dacă aş fi vrut...

— Dar de ce-l urmăreşti cu atâta înverşunare ?

— Uneori şi eu mă întreb... În fond, pe lumea asta sunt atâtea alte lucruri cu mult mai interesante de făcut. Cred că-ţi par vrednic de dispreţ, nu-i aşa ? Bun, hai să schimbăm subiectul. Hai s-o vedem pe fiica mea...

— Faci ce faci şi mă laşi cu gura căscată, Santino. Acum câteva clipe vor-

beai despre ruinarea unui om de care prea puțin îți pasă, în fond... Trecerea asta de la una la alta prea e de tot...

Santino surâse. Pe fața lui nu se mai citea nici urmă de încordare.

— Ce-mi ceri, Pietro ? Să-i permit lui Mc Master să facă praf niște milioane ? Dar eu trebuie să fiu cu ochii în patru ca banii companiei să nu fie risipiți.

Făcu o pauză.

— Spune drept, urmă el cu un surâs ironic, schimbarea asta a ta se datorează cumva farmecelor stimabilei doamne Mc Master ?

— Dar abia dacă am văzut-o o dată ! exclamă cumnatul său.

— E cu mult mai tânără decât bărbatul ei, după câte știu. Aș pune rămășag că a căutat să profite de firea ta amabilă... Cred că-i plac bărbații așa ca tine !

Pietro se făcu la față ca racul.

— Când s-a măritat cu Mc Master îi știa foarte bine vârsta. De altfel, el a mai fost însurat.

— I-auzi !? De unde știi toate astea ?

— De la fata domnului Mc Master, Stephanie, se apără Pietro grăbit.

— Aha, înțeleg... Deci nu din pricina nevestei lui Mc Master ai tu atâtea probleme de conștiință, ci a fiicei lui...

— Să vorbim despre altceva, vrei ? Nici unul din membrii familiei Mc Master nu mă interesează în mod deosebit.

Santino clătină din cap, împăciuitor.

— Bine, s-o lăsăm moartă. Hai, cred că Lucia nu mai poate de nerăbdare.

Lucia Ventura era o fetiţă fermecătoare, subţire şi destul de înăltuţă pentru cei cinci ani ai ei. Semăna cu tatăl său, cu ochii ei negri, imenşi şi tenul catifelat, dar pe faţa ei mititică nu se citea nici urmă de asprime. O panglicuţă de mătase roz îi prindea pletele brune.

Ea era singura fiinţă inocentă din preajma lui Santino şi el încearcă s-o ferească de orice atingere, îşi zise Pietro.

Castelul era atât de rupt de restul lumii, încât nici un copil nu venea acolo să se joace cu fetiţa. Singurele persoane care să-i ţină de urât erau guvernantele ce rareori rămâneau în slujbă timp mai îndelungat, singurătatea ursuză a străvechilor ziduri făcându-le să dea bir cu fugiţii.

Când Santino deschise uşa, fetiţei îi sclipiră ochii de bucurie. Se repezi la tatăl său ; el o prinse de subsuori, o azvârli în sus, apoi o strânse la piept. Copilul îşi trecu braţele subţirele pe după ceafa lui arsă de soare şi-i acoperi obrajii cu sărutări.

— Ei, Lucia, exclamă el, nu-i spui bună ziua lui Pietro ?

— Bună ziua, unchiule Pietro, făcu fetiţa ridicându-şi căpşorul de pe umărul lui Santino. O să stai multă vreme la noi ?

— Câteva zile, dacă tatăl tău este de acord. Ia uite, dar ce frumoasă rochie ai tu astăzi !

Copilul se îmbujoră de plăcere.

— Maria mi-a făcut-o !

Dădaca rămăsese în picioare în colţul ei, tăcută, cu mâinile împreunate peste şorţ. Cu un semn scurt din cap, Santino îi dădu de înţeles că putea să se aşeze.

— Cum merg lecţiile, Lucia ? Sper că dai zor cu alfabetul şi cu socotitul !

— Da, tăticule, răspunse Lucia încreţindu-şi năsucul.

— Spui drept ?

— E aşa de greu ! Nu izbutesc să desenez literele !

Pietro îi făcu afectuos cu ochiul nepoatei lui, apoi se întoarse spre Santino.

— Uite ce-i, Lucia e prea mică să înveţe lucruri de astea, spuse el cu glas domol.

Cumnatul său ridică din umeri.

— N-ai dreptate ! Sunt exerciţii foarte simple. Sunt sigur că fetiţa mea poate să le vină de hac.

— Înțeleg că învață cu Maria.

— Să spunem mai degrabă că, atunci când eu lipsesc, Maria îi supraveghează lecțiile. Lucia e foarte isteață și apoi în Anglia, la vârsta ei, copiii încep școala.

Pietro oftă.

— Nu cred că Maria e persoana cea mai potrivită... Ah, dacă sora mea...

Își mușcă buzele și lăsă ochii în jos în fața privirii furioase cu care-l trăsni Santino.

— Să nu vorbim despre Sancia aici, fii așa de bun !

Lucia, care tăcuse până atunci, ascultându-i distrată, îi întrerupse brusc.

— Tăticule, cât este unchiul Pietro aici, am voie să nu-mi fac lecțiile ?

— Sigur, draga mea. Ce-ai zice de-o plimbare cu barca, noi trei ?

Copilul bătu din palme de bucurie.

— Dar... cum rămâne cu afacerea Mc Master ? îngăimă Pietro.

Santino zâmbi ironic.

— Mc Master ? Deocamdată, nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Hai, vino cu noi. Am s-o rog pe Sophia să ne pregătească un coș cu de-ale gurii.

La sfârșitul după-amiezii, pe puntea iahtului, cei doi bărbați începură să discute din nou despre problemele lor.

— Spune sincer, Pietro, zise cumnatul său privindu-l peste rama ochelarilor de soare, în locul meu, ce i-ai face tu lui Robert Mc Master ?

Pietro își aprinse o țigară, încercând să câștige timp de gândire.

— Drept să-ți spun, habar n-am.

— Hai să vedem cum stau lucrurile : omul ăsta, punând zălog fuziunea asta, a împrumutat de la diverse bănci sume mari de bani, dar acum vrea să iasă din joc.

— Mc Master e de modă veche, încercă Pietro să-l lămurească. El vrea să-și conducă singur întreprinderea.

— Și totuși, nu prea pare să se descurce în afaceri.

Santino sări în picioare enervat dintr-odată, și-și smulse ochelarii de pe nas.

— Întreprinderea lui e în criză nu de azi, de ieri, ar trebui să știe asta, se indignă el.

— Oricum, mare păcat că firma nu poate supraviețui, zise Pietro cu fereală, Mc Master e curat.

— Ți-ai pierdut mințile ! Știi foarte bine că W.A.A. a ajuns aproape de faliment pentru că e o firmă prea mică. Nu are capitalul necesar pentru afaceri în stil mare și nici nu-și poate reduce prețurile de

azi pe mâine. Nimeni nu vrea să-l lase pe drumuri pe Mc Master ; el însuşi o face !

Pietro îşi trecu ostenit mâna prin păr.

— Ai dreptate... Nu lua în seamă ce ţi-am spus.

Santino se uită la el cu îngăduinţă.

— Dragul meu, oricui i se întâmplă uneori să fie cam scârbit de ceea ce are de făcut. Ţine minte, însă ; să fie el în locul nostru, Mc Master ar proceda întocmai. Şi n-ar sta pe gânduri nici o secundă ! Asta e regula de bază în afaceri ! Ehei, mai ai multe de învăţat, Pietro. În lumea asta n-ai voie să fii nici slab, nici blând...

— Ai perfectă dreptate, cel puţin aşa presupun, spuse Pietro oftând.

Se uită lung la Lucia, care, culcată pe burtă la marginea punţii, încerca să umple cu apă o găletuşă ; apoi se întoarse spre cumnatul său.

— Spune-mi, Santino, nu te-ai gândit niciodată să te însori din nou ?

Luat pe nepregătite, acesta nu-i răspunse imediat, ca, după câteva clipe, să-i şuiere printre dinţi un „nu" îndârjit.

— Dar de ce ? Au trecut cinci ani aproape de la moartea surorii mele. Lucia are nevoie de o mamă...

Trăsăturile lui Santino se înăspriră.

— Sunt eu aici, şi mai este şi Maria. Pentru moment suntem destui.

— Maria e bătrână, şi tu lipseşti mereu, se încăpăţână Pietro.

— Uite ce, eu credeam că-mi eşti nu numai cumnat, ci şi prieten. Pe sora ta am iubit-o şi după pierderea ei, nici până astăzi nu mi-am venit în fire pe de-a-ntregul. Eu am nevoie de servitori care să-mi vadă de casă, asta-i tot. N-am ce face cu o altă nevastă. Pentru tot felul de pofte am la îndemână casele din Palermo... N-am nevoie de nimic altceva. E clar ?

— Dar gândeşte-te şi la Lucia... O să crească ! O să poţi tu să-i ţii locul mamei ei chiar totdeauna ?

— Începi să întreci măsura, îi răspunse Santino, strângând din pumni. Vezi-ţi de treburile tale !

Pietro se schimbă la faţă. Hotărât lucru, cumnatul său se purta cu el de parcă ar fi fost un puşti fără minte. De altfel, nu accepta niciodată sfaturile cuiva.

Dându-se bătut, se întoarse şi începu să contemple cerul adânc şi albastru. La orizont se detaşa silueta impunătoare a Castelului Vrăjitoarei, Il Castello di Strega ; al cărui stăpân era diavolul în persoană...

CAPITOLUL II

În timp ce cobora scara, Stephanie auzi frânturi dintr-o ceartă ce se desfășura în bibliotecă. Se aflau reunite acolo ambele tabere și intonațiile sfâșietoare ale mamei sale vitrege răzbăteau limpede până la urechile fetei, care rămase nemișcată un moment, sprijinindu-se de balustradă.

Vocea mai joasă a tatălui ei părea să o înfrunte, dar Stephanie știa bine că Jennifer era aceea care va avea ultimul cuvânt, ca de obicei.

Șovăind, tânăra se opri în hol, întrebându-se care putea fi motivul acestui tărăboi. De mai multe zile, domnul și doamna Mc Master nu încetau să se hărțuiască nici măcar la masă. Stephanie aflase că tatăl ei avea unele încurcături financiare, ceea ce, desigur, nu putea decât să înrăutățească lucrurile.

Oftând, deschise ușa salonului. Soarele în amurg își cernea lumina prin pânza storurilor, făcând să lucească mahonul măsu-

ţei de scris ce aparţinuse cândva mamei ei. Cu toate că Jennifer îşi punea în minte, când şi când, să schimbe perdelele sau covoarele, camera asta rămăsese aproape aşa cum o ştia Stephanie încă din copilărie. Robert Mc Master ţinuse să păstreze încăperea ca pe vremea primei lui soţii. În rest, casa era mobilată în stil suedez modern, după gustul lui Jennifer.

Stephanie se apropie de fereastra imensă, ce dădea spre grădină ; începu să se roage în gând ca Allan să vină mai repede şi s-o ia de acolo, cât mai departe de acele veşnice hărţuieli.

Allan Priestley era un pilot, tânăr şi foarte atrăgător, care lucra pentru compania tatălui ei. Se întâlneau de aproape un an şi toată lumea considera căsătoria lor ca şi hotărâtă.

Allan câştiga bine. Cât despre ea, Stephanie se ocupa de copiii handicapaţi dintr-o clinică de psihiatrie. Slujba îi plăcea şi n-ar fi vrut s-o lase. Se întreba uneori, dacă mariajul ăsta nu era cumva prea pripit : ea nu avea decât nouăsprezece ani ! Mamei ei, dacă ar mai fi trăit, nu i-ar fi plăcut defel s-o vadă părăsind atât de devreme casa părintească...

Dar acolo mai era şi Jennifer... Oare de ce nu se puteau împăca nicicum ele două ?

Jennifer nu-i inspira nici pic de teamă, şi cu toate astea, Stephanie evita certurile cu ea, ca să nu-şi amărască tatăl, şi aşa copleşit de necazuri.

Tânăra femeie se privi un moment în oglinda ovală de deasupra căminului. Costumul bluză şi pantalon pe care abia şi-l cumpărase îi venea de minune. Părul, lung până la umeri şi buclat, îi strălucea în soare. Suviţe rebele îi cădeau de o parte şi de alta a feţei cu trăsături fine, fardată cu mare discreţie. Nu era frumoasă, dar n-o puteai uita uşor. Ochii verzi, migdalaţi şi părul ei mătăsos atrăgeau o mulţime de tineri care mai de care mai stăruitor. Avea o fire iute ce-i încânta pe toţi admiratorii.

Brusc, răzbătu până la ea ţârâitul soneriei. Cufundată în gânduri, Stephanie tresări : nu auzise maşina lui Allan sosind.

Chiar în momentul în care deschise uşa, Jennifer ieşi din bibliotecă.

— Vai, draga mea, ce ţinută ! făcu ea azvârlind o privire binevoitoare spre costumul cel nou al lui Stephanie. Nu l-am mai văzut până acum.

— Abia l-am cumpărat. Din leafă !

Mama ei vitregă îşi strânse buzele a dispreţ. Bărbatul ei o somase să nu-şi mai cumpere alte rochii dacă nu şi le putea plă-

ti din propriii ei bani, pentru că Jennifer avea mania veşmintelor scumpe şi extravagante.

Allan rămăsese în prag. Un licăr admirativ i se aprinse în ochi atunci când o văzu pe Stephanie. Înainte de a intra în hol, o luă de talie, zâmbind.

— Ah, Allan, exclamă Jennifer aruncându-i o ocheadă stăruitoare, ce faci ?

— Mulţumesc, foarte bine, doamnă Mc Master. Arătaţi minunat.

— Găseşti ? suspină ea, prefăcut stingherită. Şi totuşi, mă simt sfârşită de puteri.

Allan se uită la Stepanie descumpănit, dar fata îi întoarse spatele şi se duse să-şi ia mănuşile.

Jennifer se tot străduia să-i reţină lui Allan atenţia asupra nefericirilor ei.

— În momentul de faţă, soţul meu trebuie să-şi restrângă cheltuielile ; şi, bineînţeles, eu sunt aceea care trage ponoasele !

— Înţeleg, răspunse Allan jenat. Ce după-amiază frumoasă, nu-i aşa ?

— Allan, sunt gata, strigă Stephanie care începuse să-şi piardă răbdarea.

Surâzându-i politicos lui Jennifer, Allan se dădu un pas înapoi şi o lăsă pe Stephanie să iasă ea întâi.

Mașina lui, un Triumph decapotabil, era trasă în fața casei. Așa micuță cum arăta, demară în forță, făcând să scârțâie sub roți pietrișul aleii. Ca să se liniștească, Stephanie se instală cât mai comod în scaun.

— Mama dumitale vitregă te scoate din răbdări, așa e ? o întrebă Allan înțelegător.

— Nici nu știi câtă dreptate ai ! Mă întreb ce ar trebui să fac s-o împiedic pe femeia asta să-l omoare pe tata încetul cu încetul.

Allan dădu neputincios din cap.

— Povestea asta cu Ventura i-a adus pe toți în pragul disperării. Când afacerea o să fie încheiată, o să reintre toate în normal, ai să vezi !

Stephanie se strâmbă.

— Nu pun mâna-n foc că o să fie așa ! Uneori, mi se pare că nimic n-o să mai poată fi la fel.

— Prea le vezi pe toate în negru ! exclamă Allan. Dacă nu astăzi, mâine, tatăl dumitale o să accepte oferta lui Ventura.

Tânăra fată își înălță capul, sfidătoare :

— Chiar crezi asta ? Tata o să se agațe de munca lui până la sfârșitul zilelor ! Îl cunosc mai bine ca oricine : să se vadă scos pe tușă, asta o să-l omoare ! E încă în toate puterile !

— Dar niciodată nu s-a pus problema asta ! E vorba de o fuziune. Tatăl dumitale o să-şi păstreze toate drepturile. Cel puţin aşa am auzit eu.

— Pentru cât timp, însă ? Firmele astea mamut acceptă să fuzioneze cu o companie mică de felul lui W.A.A., numai pentru ca, apoi, să-şi impună ideile şi personalul lor. Asta nu se mai poate numi fuziune, ci pur şi simplu înghiţire ! Şi tata ştie, de asta se luptă el cu Ventura şi chiar cu propriul lui consiliu de administraţie.

Surprins, Allan îşi ridică o sprânceană. Stephanie se înroşi.

— Jennifer e împotriva lui, sunt sigură, îi explică ea. Şi mătuşa Evelyn la fel. Pe domnul ăla care a venit acum câteva zile... Pietro Bastinado, îl cunoşti ?

— Să spunem că l-am văzut aşa, în treacăt, în biroul tatălui dumitale. E asociatul lui Ventura... Dar te-am întrerupt, scuză-mă.

— Acest domn Bastinado a pus o groază de întrebări referitor la acţiuni şi la controlul intereselor întreprinderii. Mi s-a părut deosebit de abil, iar Jennifer e aşa de uşor de convins ! Ba mai mult, este, fără îndoială, foarte sensibilă la farmecul sicilian... Atâta timp cât îi intră în cont banii curenţi, puţin îi pasă cine conduce compania. Dar

în ce-l privește pe tata, lucrurile se schimbă. Întreprinderea asta este însăși viața lui !

— Dar nu se poate să nu știe că afacerile lui sunt pe ducă !

— Da, știe, dar ce poate să facă ? Marile companii aviatice sunt atât de puternice ! Ele își pot permite zboruri la jumătate de capacitate, ba chiar să-și reducă tarifele. W.A.A. are un serviciu de linii charter, dar are nevoie de avioane noi — și tu știi asta mai bine — și de un stoc proaspăt de piese de schimb.

Allan zise zâmbitor înțelegător :

— Hai, lasă-l pe tatăl dumitale să se descurce...

— Dar Jennifer... O știi doar, nu-i așa, oftă Stephanie. Are niște gusturi fanteziste, care-l costă pe tata o grămadă de bani...

— Dacă așa a vrut el, să se însoare cu o femeie tânără, asta nu-i vina dumitale.

Tânăra fată își mușcă buzele.

— Cred că te plictisesc de moarte cu văicărelile mele...

Allan surâse tandru.

— Ba deloc ! Asta-mi dovedește că nu mă consideri doar un prieten și atât.

Stephanie îi azvârli o privire scurtă, știind ce avea să urmeze. Îi pieri dintr-odată orice chef. Își dădea seama că sentimentele

ei față de Allan nu erau îndeajuns de puternice ca să se mărite cu el...

Ca să schimbe subiectul, începu să turuie despre copiii de care se ocupa, apoi despre un film pe care-l văzuse în ajun la televizor. Allan înțelese și păru necăjit, dar se feri să facă vreo remarcă.

După-amiaza trecu repede. Vizitară expoziția unui pictor prieten cu Allan, pe urmă luară parte la cocteilul oferit cu prilejul vernisajului. Se cunoșteau cu aproape toată lumea și fură invitați să-și petreacă seara la niște amici.

Atunci, Stephanie insistă să se întoarcă acasă ca să se schimbe și Allan o aduse până în fața vilei. Când Stephanie coborî din mașină, observă o limuzină neagră, enormă, garată în fața intrării. Nu-i mai fusese încă dat să vadă o asemenea mașină !

— Să te sun peste o oră, Stephanie ?

Se întoarse spre Allan cu un aer absent.

— Poftim ? Da, da, sigur. La revedere !

Se uită după el și-i făcu cu mâna, apoi intră în casă.

Din bibliotecă răzbătea o discuție în surdină. Trebuie că aveau musafiri. Dar vocea tatălui ei se înălță brusc, puternică și mânioasă. Cine putea să-l enerveze în asemenea hal ? Fără să stea pe gânduri, merse spre ușa bibliotecii, apoi ezită. Probabil că

Pietro Bastinado venise din nou şi afacerea asta n-o privea defel. Dar poate că tatăl ei avea nevoie de un aliat ca să-i ţină piept lui Jennifer.

Apăsă hotărâtă pe clanţă. Camera părea plină de lume : erau Jennifer şi Harold Mortimer, contabilul şef al companiei, Robert Mc Master, sprijinindu-se greoi cu palmele de birou, apoi, faţă în faţă cu el, un bărbat bine clădit din spatele căruia abia dacă se vedea silueta subţire a lui Pietro Bastinado. Se întoarseră cu toţii spre ea, ca la comandă şi atunci întâlni privirea necunoscutului. Ochii lui pătrunzători o făcură să se înroşească până în vârful urechilor.

Se degaja din omul acela o copleşitoare impresie de forţă virilă, iar trăsăturile lui fine şi gura senzuală erau nespus de atrăgătoare. Stephanie nu izbutea să-şi ia ochii de la el.

Albul imaculat al cămăşii contrasta cu negrul albăstrui al părului. Purta un costum extrem de bine croit, care, deşi foarte sobru, îi dădea o înfăţişare distinsă şi naturală totodată. După tenul lui mat, Stephanie ghici că nu era englez. Reuşi cu greu să-şi întoarcă privirea de la necunoscut la tatăl ei.

— Ai şi venit, Stephanie ? spuse acesta îndreptându-şi spatele. Cred că discuţia

asta te interesează şi pe tine. La urma urmelor, trebuie să afli şi tu...

Îşi trecu necăjit palma peste frunte şi se lăsă să cadă într-un fotoliu.

Tânăra închise uşa şi se apropie de birou. Harold Mortimer nu părea deloc în apele lui, iar Pietro Bastinado se uita la tatăl ei cu un fel de compasiune stânjenită. Numai necunoscutul arăta perfect calm şi sigur de sine.

— Dar ce se întâmplă ? îl întrebă Stephanie pe tatăl ei, enervată.

— Ca de obicei, Robert face o dramă din toate cele, interveni Jennifer care până atunci se abţinuse să spună ceva. Domnul Ventura nu voia decât să ne expună situaţia cât mai limpede.

Stephanie îşi auzi inima zvâcnind înăbuşit. Aşadar, îl avea înaintea ochilor pe faimosul Santino Ventura, omul care voia să-l constrângă pe tatăl ei să se supună bunului său plac.

— Te rog, tată, ai putea să-mi spui şi mie cum stau, de fapt, lucrurile ?

Ventura se apropie de ea şi o sfredeli cu privirea.

— Domnişoară, fără să-şi ceară acordul, tatăl dumitale s-a servit de numele companiei mele, pentru a încerca să-şi aducă pe linia de plutire încasările propriei sale so-

cietăţi. Nu pot să vă ascund uluirea mea în faţa unui asemenea comportament, nedemn de un om ca dumnealui. Trebuia să-şi dea seama de la bun început că o astfel de tactică nu poate duce la nimic bun.

Stephanie îl ascultase cu atenţie. Se întoarse spre taică-său.

— E adevărat, tată ?

Umerii lui Robert Mc Master se gârboviră.

— Asta nu mai are nici o importanţă acum, draga mea, şopti el pe un ton lugubru.

— Ba are ! Şi eu care credeam că vrei să lupţi ! Trebuie să existe vreo cale...

— E inutil, Stephanie. Domnul Ventura nu-mi lasă nici o şansă.

— Ce vrei să spui ? zise Stephanie descumpănită.

Robert Mc Master îşi privi fiica descurajat.

— Domnul Ventura mă ameninţă că se retrage complet din afacere.

— Dar eu ştiam că, dimpotrivă...

— Este exact, domnişoară, interveni Ventura. Din nefericire, concepţiile mele şi ale tatălui dumneavoastră despre afaceri sunt total diferite...

— Dar dacă o să faceţi asta, W.A.A. dă faliment ! strigă ea.

— Sunt perfect conştient de asta.

Stephanie îi aruncă o privire rugătoare lui Harold Mortimer, dar contabilul întoarse capul, stânjenit.

— Pentru tata întreprinderea asta este chiar viaţa, domnule Ventura !

— N-am avut deloc intenţia să ajung la o asemenea hotărâre, răspunse cu glas indiferent sicilianul.

— Nu-ţi rămâne deci nici o alternativă ? îl întrebă Stephanie pe tatăl ei. Presupunând că firma e preluată, familia noastră are în mâinile ei majoritatea acţiunilor, totuşi !

— Problema este să găsim cea mai bună soluţie pentru viitorul firmei, îi azvârli Jennifer. Se pare că soţul meu nu este capabil să conducă...

— Adică vrei să spui că eşti gata să-ţi vinzi partea ta de acţiuni ! i-o tăie Stephanie, scoasă din ţâţâni.

— De ce n-aş face-o ? zise mama vitregă ridicând din umeri.

— Şi mătuşa ta, Evelyn, e de acord, oftă domnul Mc Master. Nu se mai poate face nimic, draga mea. Soarta noastră se află în mâinile domnului Ventura.

Setphanie clătină încet din cap.

— Mi se pare de necrezut că...

Pietro Bastinado făcu un gest involuntar din mână, ca şi cum ar fi vrut să-l scutească pe Robert Mc Master de o ultimă umilire, dar Santino Ventura se şi îndreptă către uşă, dându-le tuturor de înţeles că discuţia luase sfârşit. Cu mâna pe clanţă, se întoarse şi dezvelindu-şi dinţii albi ca zăpada le aruncă un rânjet batjocoritor.

— Consider că nu mai avem nimic să ne spunem, zise el răspicat. O să vă aduc mâine la cunoştinţă hotărârea mea. Bună seara.

Domnul Mc Master nu scoase o vorbă şi nici nu se se clinti din loc. Harold Mortimer se ridică şi ieşi odată cu Ventura.

În încăpere se aşternu o tăcere mormântală, toţi trei aşteptând să audă trântindu-se uşile limuzinei. Şi după ce aceasta porni, Stephanie explodă.

— Jennifer, cum îndrăzneşti să-i impui tatii o asemenea umilinţă ?

— Fetiţo dragă, vorbeşti aiurea ! Numai încăpăţânarea de catâr a lui Robert ne-a adus în situaţia asta. Pentru nimic în lume n-ar fi trebuit să-l zgândăre pe un om ca Santino Ventura.

Pronunţă numele acesta cu un glas fremătător.

Scoasă din minţi, Jennifer îi arse o palmă cu toată puterea.

— Lăsați-mă în pace, amândouă ! țipă domnul Mc Master luându-se cu mâinile de cap. N-am nevoie de părerile voastre !

— Tată, chiar nu se poate face nimic ? De ce nu mai este posibilă fuziunea aia ? Doar căzuserăți la înțelegere aproape...

— Pentru că Ventura a hotărât așa și nu altfel !

— Dar dacă situația era disperată, de ce nu i-ai acceptat propunerea imediat ? Trebuie că ai avut atunci un motiv bine întemeiat ca să-i amâni. Tată, în curând o să te retragi din afaceri...

Tatăl ei o privea cu un aer ostenit.

— Pune-te în locul meu, dragă. Jennifer duce o viață care cere bani cu lopata. N-am putea trăi multă vreme din capitalul meu.

— Tu o tot dai cu economiile, protestă Jennifer. În întreprinderea asta eu am drepturi legitime și oferta lui Ventura mi se pare foarte avantajoasă. Din gâtlej îi ieși un chițcăit întârâtat. El consideră că nu se cade ca o femeie tânără și frumoasă să-și mănânce viața tot socotind fiecare bănuț !

Roșie de furie, Stephanie se întoarse spre ea.

— Ești proastă de dai în gropi ! Ventura știe foarte bine că pentru bani ești în stare de orice !

— Cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta, viperă mică ? Oh, voi, ăștia, Mc Masterii, întreceți orice măsură !

Stephanie se dădu înapoi câțiva pași și-și frecă obrazul care începuse să-i ardă ca focul. Domnul Mc Master deschise, în fine, și el gura.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jennifer, potolește-te ! Chiar nu ne putem comporta ca niște oameni civilizați ? Nu-ți permit să te porți cu fiica mea în felul ăsta! De altfel, știi bine că are dreptate : ca să-și atingă scopul, Ventura te folosește împotriva mea.

— Poate. Află, însă, că în ruptul capului n-o să-mi schimb hotărârea numai pentru atâta lucru, își vărsă veninul asupra lui nevastă-sa.

Cu ochii pironiți drept înainte, Stephanie ieși repede din bibliotecă. Urcă scara în goană și se aruncă pe pat plângând în hohote. Palma primită nu o îndurerase atât cât faptul că îl vedea pe tatăl ei încolțit de Ventura și de cei cu care era acesta în cărdășie. I se rupea inima de mila lui, pentru că știa cum își sacrificase viața pentru întreprinderea sa. Ce păcat că nu-l mai țineau puterile să meargă înainte !

Când pretinsese pentru sine din acțiunile companiei, partea leului, Jennifer știuse ea

bine ce știuse. Numai mătușa Evelyn putea să împiedice preluarea întreprinderii, dar mai mult ca sigur, n-avea să ridice nici măcar un deget. Rupsese orice legătură cu fratele ei de când acesta, la optsprezece luni după moartea primei sale soții, se recăsătorise. Nu se mai revăzuseră de atunci. Fără îndoială, Santino Ventura cumpărase și acțiunile bătrânei doamne.

Încă suspinând, Stephanie se dezbrăcă și formă numărul de telefon al lui Allan.

— Alo, Allan ? Stephanie la telefon. Îmi pare rău, dar aș prefera să stau acasă astă-seară. Mă doare cumplit capul. O să te duci fără mine.

De la celălalt capăt al firului nu se auzea nici un sunet. În sfârșit, el spuse :

— Bine, de acord... Dar nu-mi place tonul ăsta misterios. Ești sigură că e totul în ordine acolo, la voi ?

— Da, bineînțeles, fii liniștit. O să te sun mâine. La revedere.

Stephanie închise înainte ca el să mai poată spune ceva și rămase lângă telefon, pe gânduri. Nu-i ieșea din minte Santino Ventura. I se părea prea din cale afară ca omul acesta să taie și să spânzure așa, fără ca nimeni să i se împotrivească. Iar propria ei neputință o făcea să turbeze de furie.

Ca să mai uite de necazuri făcu un duș și trase pe ea niște pantaloni dintr-o pânză liliachie și un tricou de lână.

Deodată telefonul începu să sune. Zicându-și că era, probabil, Allan, Stephanie nu ridică receptorul din furcă. După câteva secunde, servitoarea bătu la ușă și o anunță că domnul Bastinado dorea să-i vorbească.

Cu inima bătându-i în draci, fata ridică receptorul.

— Alo, signorina, sper că nu vă deranjez.

— Nu... absolut deloc. Ce doriți ?

— Ei bine, uitați ce se întâmplă... Aș vrea să vă invit să luăm cina împreună.

— Astă-seară ? La cină ?

Uluită, Stephanie se lăsă să cadă pe marginea patului, apoi îi trecu prin minte : La ce naiba invitația asta ?

Tocmai îl anunțase pe Allan că avea o migrenă. Dar poate ăsta ar fi fost un prilej grozav să discute între patru ochi cu unul din inamici... Pietro Bastinado avea o oarecare influență asupra lui Ventura, probabil.

— Bine, de acord, murmură ea.

— Mi-era teamă că sunteți ocupată...

— De fapt, chiar trebuia să ies în oraș, cu altcineva, dar, între timp, mi-am schimbat programul, explică ea cu prudență.

— Vin să vă iau peste o jumătate de oră, adică fix la nouă. La revedere... Stephanie.

Tânăra așeză încet receptorul în furcă, tremurând de enervare. Se întreba dacă hotărârea luată era tocmai cea cuvenită. Pentru nimic în lume nu trebuiau să afle tatăl ei și Jennifer cu cine anume avea ea să iasă în seara aceea.

Se îmbrăcă repede cu o rochie neagră de seară, își prinse părul într-un fel de coc care-i cădea pe ceafă și-și atârnă la urechi niște cercei lungi. Așa avea să arate ca o vampă. Își acoperi umerii cu o capă dintr-o blană cenușie și coborî scara în vârful picioarelor. Dar, din nefericire, în hol dădu nas în nas cu taică-său. De atâtea necazuri parcă se gârbovise.

— Ieși în oraș, draga mea ?

— Da... Allan și cu mine suntem invitați la masă la niște prieteni, spuse ea uitându-se în pământ. Ne întâlnim acolo.

Îl sărută pe obraz și fugi spre ușa de la intrare. Afară o aștepta un taxi. Pietro Bastinado dădu să-i iasă în întâmpinare, dar Stephanie îi făcu nervoasă semn să nu

se arate la față. Nu se simți în siguranță decât atunci când mașina ajunse la colțul străzii.

Pietro îi aruncă o privire amuzată.

— Nu le-ai spus părinților dumitale că o să luăm masa împreună ?

— Tata n-ar înțelege...

Pietro rămase tăcut o vreme, apoi își aprinse o țigară.

— De ce ai acceptat întâlnirea asta, domnișoară ? Presupun că nu atât ca să te bucuri de încântătoarea mea prezență...

Stephanie se înroși, dar, din fericire, fața îi era ascunsă în penumbra mașinii.

— De ce mă întrebi ?

— Noi, sicilienii, suntem foarte sensibili când ne aflăm în fața unei femei frumoase. Și dumneata ești foarte frumoasă, signorina...

Zăpăcită, Stephanie se întrebă dacă nu cumva era luată peste picior.

— Nu știu ce trebuie să cred, Stephanie, continuă el. Pot să-ți spun pe numele mic ?

— Dacă dorești, zise tânăra pe un ton neutru, ghemuindu-se, însă, cam neliniștită, în fundul mașinii.

Nu crezuse că omul acesta o să fie așa de greu de manevrat. Ce aștepta de la ea ?

Pietro o conduse într-un mic restaurant sicilian din Soho, unde, observă ea din prima clipă, toată lumea îl cunoștea. Fură întâmpinați cu multă ospitalitate. După gustul ei, felurile de mâncare erau cam grele, vinul care le însoțea, însă, i se păru deosebit de savuros.

Pietro zâmbi, și apucându-și între palme paharul, îl ridică în dreptul ochilor.

— Vinul ăsta vine din Sicilia, spuse el pocnind ușor din limbă, mai bine zis din viile care înconjoară *il Castello di Strega.*

— Castelul Vrăjitoarei, murmură Stephanie. Ce anume misterios...

— Nu-i așa ? Și unde pui că este proprietatea patronului meu, Santino Ventura.

— Ah, înțeleg...

Stephanie puse brusc paharul pe masă. Numai la auzul numelui acesta și începuse să tremure de mânie.

— Se pare că nu-ți prea este pe plac cumnatul meu, signorina.

Năucită, Stephanie simți că i se taie respirația.

— Cumnatul dumitale ?!

— Da ! În Sicilia, afacerile și familia merg mână în mână...

— Nu pot să spun că-l cunosc, replică ea sec.

— În orice caz, nu ești de acord cu metodele lui de lucru, nu-i așa ?

— Firește, fiindcă e vorba de tatăl meu. Domnule Bastinado, de ce m-ai invitat la masă în seara asta ?

Pietro își aprinse liniștită o țigară.

— Mai înainte de toate, spune-mi Pietro, signorina. Ce impresie ți-a făcut restaurantul ăsta ? zise el arătând cu un gest larg de jur împrejur. Și el aparține cumnatului meu.

Stephanie începuse să-și piardă răbdarea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Pietro.

Bastinado expiră fără grabă un norișor de fum albăstrui.

— Poți să crezi ce vrei, Stephanie, dar eu n-am nici un amestec în tot ce s-a spus azi după-masă.

— Nu prea-mi vine să cred...

— Eu nu am absolut nici o influență asupra lui Santino. Nu face decât ce vrea el. E un adevărat catâr ! Te-am dezamăgit, nu-i așa ?

Stephanie lăsă capul în jos, rușinată. Pietro căută de îndată s-o liniștească.

— Îmi pare îngrozitor de rău. Dar, dacă pot să-ți fiu de folos într-un fel, spune-mi. Ca să-ți mărturisesc tot... aș fi preferat

ca Santino să mă lase pe mine să închei afacerea asta. Dar, spre ghinionul meu, i s-a părut că mă arăt prea slab...

— Îţi mulţumesc, totuşi, că ai încercat să ne ajuţi.

— Pentru dumneata am făcut-o, Stephanie, murmură el luându-i tandru mâna. Numai pentru dumneata... Nu voiam să mă urăşti, tocmai pe mine care sunt îndrăgostit de dumneata.

Ochii îi străluceau de emoţie. Stephanie se simţea nemaipomenit de stânjenită şi vru să-şi retragă mâna, dar Pietro i-o strângea cu înflăcărare.

— Îţi mulţumesc tare mult pentru tot ce-ai făcut, domnule Bastinado, dar te asigur că greşeşti...

— Sunt perfect de acord cu dumneata, signorina, tună o voce în spatele ei.

Stephanie tresări ca arsă ; cu un aer vinovat, Pietro îi lăsă imediat mâna şi-i surâse cam strâmb cumnatului său care răsărise ca din pământ lângă masa lor.

CAPITOLUL III

Fulgerându-i din ochi, Ventura se înțepenise acolo, între ei, cu fălcile încleștate. Stephanie se întrebă tremurând cum de putuse să-i descopere. Oare de câtă vreme asista la discuția lor ?

Ar fi vrut să zică și ea o vorbă, oricare, dar furia lui Santino era atât de mare că sigur n-ar fi stat s-o asculte. Pietro însuși nu reușea să îngaime nimic pe italienește. Ventura își făcea asociatul cu ou și cu oțet. Bastinado își pierduse frumoasa lui siguranță de sine de mai adineauri ; la fiecare frază a cumnatului său, fața lui arsă de soare mai pierdea puțin din culoare.

Stephanie își zise că era momentul să se facă nevăzută ; nici unul dintre ei nu avea să-i observe lipsa. Își luă poșeta, își potrivi capa pe umeri și se ridică binișor de pe scaun. Prea târziu ! O mână ca de fier o înșfăcă de cot.

— Doar n-o să pleci așa, signorina, îi porunci vocea tăioasă a lui Ventura.

Ea căută să-și potolească bătăile inimii și i-o întoarse cu voce sigură :

— Ești bun să-mi dai drumul, domnule Ventura ? Nu spera că o să mă intimidezi. Nu sunt sclava dumitale !

Ochii lui întunecați se opriră o vreme asupra tinerei fete, înainte de a-i arunca lui Pietro o privire disprețuitoare.

— Ești prea mândră, signorina Mc Master. Ești de două ori mai lipsită de minte decât Pietro, Făt-Frumosul de câlți.

— Ce mai vrei să spui ? se neliniști Stephanie.

— Mă întreb ce-ar fi în mintea domnului tată al dumitale dacă ar afla că ești aici...

— N-am venit din motive personale !

— Cine să te creadă ? Poate mama dumitale vitregă ? spuse el batjocoritor.

Stephanie se făcu albă ca varul.

— Doar n-ai de gând să le povestești despre asta !

— Om trăi și om vedea... binevoi el să răspundă, strâmbându-se amuzat. Ia loc, signorina, mai avem să ne povestim multe.

Ventura făcu semn unui chelner să vină la masa lor și-i șopti ceva. Acesta se în-

clină respectuos şi reveni după câteva minute cu o frapieră şi o sticlă de şampanie căreia îi scoase dopul cu grijă.

După ce îl servi pe Ventura, care gustă cu un aer de cunoscător, umplu şi celelalte cupe, tremurând de încordare.

— E bună, **padrone ?**

— Excelentă, Luigi. Spune-mi, cum îi merge mamei dumitale ?

— Bine, **padrone** ! S-ar simţi deosebit de onorată dacă aţi binevoi să-i faceţi o vizită.

— Mai târziu, Luigi, mai târziu, spuse Ventura, dându-i de înţeles, cu un gest obosit, că putea să-şi vadă mai departe de treburi.

Chelnerul salută respectuos şi se depărtă. Imediat, Ventura îşi concentră toată atenţia asupra invitatei sale.

— Aşadar, signorina, ai sperat că poţi să-mi influenţezi deciziile folosindu-te de scumpul meu cumnat ?

Stephanie nici măcar nu încercă să nege, ci ridică nepăsătoare din umeri. Santino deschise o cutie cu ţigări de foi, îşi vârî una între dinţi şi şi-o aprinse domol. Apoi suflă un nor de fum spre tavan, cu vădită satisfacţie.

— De ce te străduieşti atâta să-l aperi pe tatăl dumitale ?

— Ce întrebare caraghioasă ! replică ea iute, chiar dacă era perfect conştientă că nu putea să-l învingă prin vorbe.

— Dacă n-ar fi procedat atât de prosteşte, n-ar fi ajuns în situaţia asta...

— Tata a vrut doar să încerce să-şi redreseze întreprinderea cu propriile-i puteri. Nu s-a îndoit o secundă măcar că, destul de curând, după fuziune, n-o să mai aibă drept de decizie şi n-o să mai fie decât o păpuşă în mâinile dumitale.

— Chiar ţine să lucreze până la ultima suflare ? În locul lui mulţi s-ar retrage din activitate. Nu mai e tânăr, signorina.

— Nu-l cunoşti ! În conjunctura actuală, să-l sileşti să se retragă... e ca şi cum l-ai omorî cu zile.

— Ce conjunctură, signorina ?

— Tata are o soţie mult mai tânără ca el. Jennifer e foarte risipitoare şi puţin îi pasă de unde îi vin banii şi cum.

— I-am făcut mamei dumitale vitrege o ofertă extrem de interesantă şi, în fond, nu eu sunt vinovat de problemele căsniciei lui Mc Master !

— Mă aşteptam la un asemenea răspuns din partea dumitale, spuse Stephanie strângând din pumni.

Santino bătea un tact uşor din vârful degetelor.

— Nu sunt consilier matrimonial, signorina, eu conduc un grup financiar care se bizuie pe mine şi-mi cere să iau decizii eficace. Sentimentele n-au ce căuta în afaceri, miss Mc Master, continuă el privind îngândurat capătul incandescent al ţigării. Dar să revenim : deci dumneata ai sperat să-l înduplecî pe Pietro spre binele tatălui dumitale. Judecând, însă, după cele ce-i spuneai în momentul sosirii mele aici, nu pari deloc hotărâtă să joci până la capăt...

Roşie la faţă ca focul, Stephanie se ridică de pe scaun.

— Signore, n-am de gând să stau aici şi să ascult părerile dumitale dezgustătoare.

Pietro, care până atunci şezuse mut şi umilit, în colţul lui, izbi deodată cu pumnul în masă.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Santino, vezi bine că fata asta e nevinovată ! Vrea doar să-l ştie pe taică-său liniştit. Fără doar şi poate, mai târziu, dacă aşa ne-o fi scris, şi Lucia ar face la fel...

— Nu-ţi vârî nasul unde nu-ţi fierbe oala, Pietro, îi tăie vorba Santino cu un

glas înghețat. Mai bine uită-te în oglindă : arați ca un îndrăgostit plouat. E clar ca lumina zilei ce-ai copt în tine, așa că ține-ți gura. N-am ce face cu mofturile tale.

Lui Pietro îi pieri sângele din obraji. Stingherită de faptul că trebuia să asiste la o asemenea scenă, Stephanie îi adresă un zâmbet compătimitor și vru să protesteze, dar Ventura o și fulgeră cu privirea.

— Încă n-am terminat ! Și nici nu am obiceiul să mă repet ! De ce ai pomenit numele Luciei ? îl întrebă el bănuitor pe Pietro.

Ventura ridică sticla de șampanie și păru foarte surprins s-o vadă pe Stephanie acoperindu-și paharul cu palma ca să-l împiedice să-l mai umple o dată. Nu stărui și se întoarse spre cumnatul său.

— Pietro, declară el pe un ton primejdios de calm. Mi-ai dat o idee...

Își scoase țigara de foi dintre dinți, luă o înghițitură de șampanie, apoi își trecu ușor vârful degetelor peste marginea cupei.

— Nu mi-ai spus tu de atâtea și atâtea ori că Lucia are nevoie de prezența unei femei lângă ea ?

Pietro se uită lung la Ventura fără să înțeleagă, apoi se încruntă și, în sfârșit,

ridică spre el o privire uluită, îngrozită chiar.

— Doar n-ai să... Doar nu crezi că... se bâlbâi el. Sper că glumeşti !

— Câtuşi de puţin ! Sunt cât se poate de serios...

Stephanie, care urmărise tot dialogul ăsta fără să scoată o vorbă, simţi cum o năpădeşte deodată o teamă stranie. Cei doi bărbaţi discutaseră repede, în italieneşte, aşa că nu putuse prinde decât frânturi ici şi colo, din schimbul lor de replici. Cine era Lucia ? Nevasta lui Ventura ? Sora ? Încercă să-şi aducă aminte ce-i povestise tatăl ei despre aceasta. Era însurat ? Imposibil să-şi amintească...

Acum, Santino o cerceta cu ochi sfredelitori şi, din pricina privirii acesteia scormonitoare, lui Stephanie începu să i se urce sângele în obraji.

— Cred că treaba o să meargă de minune, signorina, spuse el în sfârşit, înclinându-şi capul într-o parte.

— Nu... Nu înţeleg...

Santino strivi încet ţigara în scrumieră.

— Eu am o fetiţă, signorina. Care se cam plictiseşte singură, aşa, în tot castelul ăla. Acolo, în Sicilia, e foarte greu de găsit o guvernantă ca lumea. Şi apoi, femeile se mărită de foarte tinere, iar bă-

trânele nu pot face față la o asemenea muncă. De altminteri, mi-ar plăcea ca fiică-mea să învețe englezește cât mai degrabă. Iată de ce cred că ai fi pentru ea o excelentă profesoară.

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, Stephanie nu știa ce-ar trebui să facă în fața unei propuneri atât de îndrăznețe. Nu era câtuși de puțin dispusă să se lase comandată de omul acela. Trebuia neapărat să-i arate că o tânără englezoaică, obișnuită să se simtă liberă ca păsările cerului, nu putea fi supusă atât de ușor ca femeile din țara lui.

— Signor Ventura, începu ea dregându-și ușurel glasul, mi-e foarte teamă că nu vă prea înțeleg. Țin să vă spun că am o slujbă aici, la Londra, care mă interesează foarte mult ; și că, deci, în ruptul capului n-am de gând s-o părăsesc.

Încerca să pară stăpână pe sine, dar, în tot timpul ăsta, fața îi rămăsese crispată.

— Pe de altă parte, adăugă ea, sunteți ultima persoană de pe lume pentru care aș accepta să lucrez...

Ventura o asculta, aprinzându-și în timpul ăsta, cu nonșalanță, o nouă țigară.

— Dragă domnișoară Mc Master, constat că, într-adevăr, n-ai înțeles o iotă din ce am încercat să-ți spun. Înainte să mă

refuzi, ai face mai bine să chibzuiești puțin... Să vedem, așadar, cum stau lucrurile : tatăl dumitale are nevoie de bani cu grămada. În momentul ăsta, eu îi pregătesc un contract prin care mă angajez să-i vărs fondurile necesare pentru modernizarea companiei lui de avioane. Dacă îmi acceptă condițiile, n-o să mă amestec defel în afacerile lui. Nici nu se pune problema că mi-ar putea concura trustul ; în schimb, ar putea să-mi asigure unele servicii de mâna a doua.

Încet-încet, în mintea ei devenea tot mai limpede uneltirea diabolică țesută în jurul său. Să fi fost ăsta chiar singurul mijloc prin care tatăl ei să-și recâștige averea ? Dar cu ce preț ! Lațul se strângea puțin câte puțin. Deodată simți că-i vine rău.

— Nu te simți bine, Stephanie ?

Pietro îi luă mâna îngrijorat. Tânăra fată scotoci enervată prin poșetă, căutând o țigară.

— Poți să-mi dai un foc, te rog ?

Pietro se grăbi să-i întindă bricheta, în timp ce Santino se uita la ei batjocoritor.

— Ei, ți-ai venit în fire ? Putem, deci, să continuăm discuția asta atât de instructivă.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! exclamă Pietro. Las-o în pace !

Cumnatul său dădu plictisit din umeri.

— Nu mă mai tot întrerupe, Pietro, sau mai bine spală putina ! Am de vorbit cu domnişoara.

Pietro strânse din pumni, dar nu se clinti din loc. Stephanie răsuflă uşurată, pentru că nu ştia ce s-ar fi făcut rămânând acolo singură, ochi în ochi cu omul acela fără pic de inimă.

— Înţeleg, murmură ea, că dacă accept să fiu guvernanta fiicei dumitale, o să finanţezi compania tatii ?

— Cam aşa ceva, răspunse Santino evaziv.

Deznădăjduită, Stephanie îşi scutură capul şi căută sprijin în ochii lui Pietro. Dar acesta îi zâmbi mâhnit : era cu desăvârşire dominat de cumnatul său.

— Dar sunt două treburi complet diferite. Ai putea să-l ajuţi pe tata şi tot atât de bine să cauţi o guvernantă pentru fiica dumitale prin una din agenţiile de aici. Sunt sigură că o mulţime de englezoaice tinere ar fi de-a dreptul încântate să meargă în Sicilia şi să trăiască acolo !

— Ţi-am făcut o propunere, domnişoară, şi nu mi-o retrag. Gândeşte-te bine...

— Dar nu pot să mă rup de casă. Mai mult, am aici un prieten. Vrem să ne căsătorim de Crăciun.

Nu era chiar adevărul-adevărat, dar lui Stephanie nu-i mai treceau alte motive prin minte. Santino ridică nepăsător din umeri şi nu binevoi să scoată nici o vorbuliţă.

Pietro tresări.

— Nu mi-ai spus că eşti logodită, spuse el cu dojană în glas.

— M-am gândit că asta nu te priveşte.

Santino îi urmărea amuzat şi un licăr diabolic îi juca în priviri.

— Ei bine, signorina ? Ce răspuns îmi dai ?

— Trebuie, într-adevăr, să mă mai gândesc, signor Ventura.

— Şi totuşi, problema e simplă : o să-l laşi pe tatăl dumitale să ajungă la faliment, când îţi stă în putere să-l salvezi ?

— Dar nu e drept ! strigă ea cu lacrimi în ochi.

— Nimic nu-i drept în viaţă, signorina, declară Santino indiferent. Şi acum, te rog să mă ierţi, dar trebuie să plec. O să te însoţească Pietro până acasă.

Se uită la ceas şi apoi îi întinse Stephaniei cartea lui de vizită.

— Îți dau douăspreze ore de gândire, miss Mc Master. Aștept răspunsul dumitale mâine dimineață la unsprezece. O să fie de ajuns un da sau nu. Bună seara, signorina. Pietro !

Acesta sări de pe scaun și-și însoți patronul până la ușă. Cei doi discutară acolo în șoaptă un minut. Stehpanie era complet descumpănită : ce să facă ? să refuze ? Dar nu și-ar fi iertat toată viața să-și fi părăsit tatăl la nevoie.

Când Pietro veni înapoi, ea îl aștepta în picioare, gata de plecare.

— Vreau să mă întorc acasă. Imediat !

Afară sufla un vânticel înghețat și fetei începură să-i clănțăne dinții. Pietro chemă un taxi. Odată aflați la adăpost, își ceru stângaci scuze pentru că îi stricase seara.

— Știu că n-ai nici o vină, spuse ea sec.

— Trebuie să vorbești cu tatăl dumitale, Stephanie și să-i explici situația.

— Nu ! strigă ea mânioasă. Hotărârea asta trebuie s-o iau de una singură.

Câteva minute mai târziu, taxiul opri în fața casei ei. Își luă grăbită rămas bun de la Pietro și răsuci ușurel cheia în broas-

că. „Sper că s-au dus la culcare cu toţii îşi zise ea, cu inima cât un purice.

Ca din întâmplare, în hol ardeau toate luminile. Jennifer, îmbrăcată într-o superbă ţinută de casă, din mătase violet, trăgea plină de draci dintr-o ţigaretă. Fără doar şi poate, îşi aştepta fiica vitregă.

— Ia te uită, s-a întors fiica risipitoare ! observă ea zeflemitoare. De unde-mi vii ?

Stephanie preferă să nu-i răspundă şi traversă holul, zorită.

— Allan şi-a petrecut seara cu noi, reluă Jennifer. A fost tare mirat să afle că ai plecat să te-ntâlneşti cu el nu ştiu unde !

Fata se întoarse brusc.

— Şi ce-a mai spus ?

— Era foarte plictisit din pricina asta, firește. Crede, şi nu e singurul care crede aşa, că nu te porţi prea... corect.

O mânie surdă puse stăpânire pe Stephanie, care lăsă să-i scape un cuvânt nu tocmai frumos.

— Ce limbaj, draga mea ! Doamne, cât sunt de obosită !... În fond, încă nu mi-ai spus unde ai fost !

— Am fost în oraş, şi punct, i-o tăie scurt Stephanie. Noapte bună, Jennifer.

— Dar tânărul italian, consilierul lui Ventura ? Cum îi zice ? Ah, da, Piero...

ba nu, Pietro... Bastinado. Te-a mâncat din ochi toată dimineața. Pot să pun pariu că-ți trage clopotele, țipă mama ei vitregă cât o ținea gura. Bietul Allan !

Observă cu satisfacție că Stephanie se înroșise până-n vârful urechilor.

— Nu zici nu ? rânji ea triumfătoare.

— Te înșeli, Jennifer. Pietro Bastinado nu mă interesează defel.

Mușcându-și gânditoare buzele, Jennifer își studia fiica vitregă cu mare atenție.

— Doar n-ai avut atâta tupeu să încerci să te vezi cu Ventura.

Luată pe nepregătite, Stephanie nu găsi nici un răspuns cu care să pareze lovitura, lucru care nu-i scăpă lui Jennifer.

— Îndrăznești să te bagi în afacerea asta fără ca tatăl tău să știe ! vociferă ea ca turbată.

Stephanie fugi în camera ei și întoarse de două ori cheia în broască. Doamna Mc Master începu să scuture clanța, scoasă din minți.

— Deschide imediat ! Vreau să-ți spun ceva !

Stephanie își ținea respirația.

— Pleacă de la ușa mea, Jennifer. O să intru în baie acum.

Jennifer bătea furioasă în ușă.

— Dacă ai făcut ceva ca să-l oprești pe

Santino să-mi cumpere acţiunile... începu ea ameninţătoare.

Ca să-i dea de înţeles că n-o mai asculta, Stephanie trânti cu putere uşa de la baie şi răsuci robinetele până la capăt, să n-o mai audă răcnind.

În noaptea aceea dormi îngrozitor de rău. Somnul îi era bântuit de coşmaruri : demoni aducând la înfăţişare cu Ventura şi vrăjitoare cu chipul lui Jennifer dansau drăceşte printre ruinele unui castel în flăcări... Se trezi lac de sudoare, cu aşternutul făcut ghem la picioarele patului. Îi era cu neputinţă să-şi găsească pacea. Se ridică din pat şi, în vârful picioarelor, se duse la fereastră şi se aşeză acolo. Oraşul era cufundat încă într-un somn adânc ; pe undeva, într-una din clădirile acelea, trebuie că Santino Ventura trăgea nişte aghioase zdravene, fără să-i pese de ea câtuşi de puţin. Aşadar, să nu fi existat nimic care să înmoaie inima omului ăstuia ?

Parcă auzea vorbele lui din ajun. Şi de ce ar fi ales-o pe ea anume, pe Stephanie Mc Master, dacă nu ca să se răzbune pe tatăl ei ? De altfel, ea nu era deloc nimerită pentru o asemenea slujbă : nu dăduse lecţii niciodată şi în italieneşte abia dac-o rupea !

Disperată, se trânti în pat și, deodată, își aminti de Allan : s-o fi trezit deja ? Îl trădase și iar îl trădase ! Bietul Allan ! Cum să-l facă să priceapă că nu se întâlnise cu Pietro din motive sentimentale ? Rămase multă vreme privind țintă în tavan, căutând în minte cele mai potrivite cuvinte de scuză. Dar, în fond, la ce bun ? își zise ea oftând. Dacă o să plece în Sicilia, n-o să-l mai vadă niciodată pe Allan...

Își petrecu toată dimineața în camera ei, de teamă să nu dea ochii cu mama sa vitregă. Fără doar și poate, Jennifer îi povestise domnului Mc Master cearta din noaptea trecută. Oricum, mai devreme sau mai târziu, tatăl ei tot avea să afle adevărul...

La unsprezece fix formă numărul de telefon al lui Ventura. Îi răspunse o voce necunoscută, de bărbat, care ca să i-l dea pe Ventura la aparat, stărui ca Stephanie să-și spună numele. Ea se întrebă dacă era un servitor sau, poate, garda personală. A doua variantă părea mai plauzibilă.

După câteva clipe auzi în receptor glasul rece și arogant al lui Santino.

— Te-ai hotărât, signorina ?

— Da, așa cred...

— Îmi accepți, deci, oferta ?

— D-da,... se bâlbâi ea cu glas pierit.

Se aşepta ca Ventura să mai spună ceva, dar el închise imediat. Aşeză şi ea receptorul în furcă, revoltată de atâta mitocănie şi, ca să nu izbucnească în plâns, îşi muşcă buzele aproape până la sânge. Acum, nu-i mai rămăsese decât să-şi ia inima în dinţi şi să-i povestească tatălui ei de-a-fir-a-păr totul...

Ieşi cu fereală din cameră şi tot aşa coborî treptele. În hol, Miller, fata în casă, ştergea praful de pe mobilă.

— Bună ziua, miss Stephanie.

— Bună ziua, Miller. Ştii cumva unde este tata ?

— În bibliotecă, miss. Cred că vorbeşte încă la telefon cu un anume domn Ventura...

Lui Stephanie i se opri inima în loc.

— Domnul Ventura, ai spus ? Soţia tatălui meu mai este acasă ?

— Nu, miss, a ieşit în oraş cam acum o oră.

— Mulţumesc, Miller. Adu-ne, te rog, cafeaua în bibliotecă peste câteva minute.

Stephanie ciocăni în uşa bibliotecii şi, neauzind de dincolo nici un răspuns, intră fără să mai aştepte. Tatăl ei, cu receptorul încă la ureche, îi aruncă o privire ciudată

în timp ce-şi asculta cu mare atenţie interlocutorul.

Îi făcu semn să vină să se aşeze pe scaunul de lângă el. Deodată, ridică din sprâncene şi un licăr de uluire îi străbătu chipul.

De la bun început ar fi trebuit să-mi treacă prin minte, îşi zise Stephanie, că Ventura o să-l pună imediat pe tata la curent cu toată povestea.

Domnul Mc Master îşi şterse fruntea cu palma. De emoţie, îi apăruseeră broboane de sudoare.

— Sunt uluit, signore. Sunt într-adevăr uluit... bâguia el clătinând din cap. Nu pot să pricep, trebuie să vă mărturisesc... Nu mi-aş fi închipuit niciodată...

Fiică-sa începu să se neliniştească. Ce să-şi închipuie ? Ar fi vrut să-i ia receptorul şi încercă să-i atragă atenţia prin semne. Dar tatăl său dădu nerăbdător din mână, vădit preocupat de cuvintele pe care i le spunea Ventura.

— Ei bine, dacă asta e ce doriţi amândoi, n-am nimic de spus, signor Ventura. Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam, dar, în ziua de azi, tinerii sunt atât de închişi. Vă rog să mă înţelegeţi bine, nu are decât nouăsprezece ani, chiar dacă eu o consider absolut stăpână pe viaţa ei, din toate punctele de vedere.

Clătină trist din cap.

— Până acum am crezut că mie îmi spune totul, oftă el.

Un fior de teamă o străbătu pe Stephanie. Oare ce-l anunțase Ventura pe tatăl ei, pentru ca acesta să reacționeze astfel ?

— În ce privește W.A.A., pot să spun că sunt de-a dreptul încântat, continuă domnul Mc Master. Poate că vă par egoist, dar să-mi știu, în sfârșit, problemele rezolvate, asta mă face să răsuflu ușurat...

Stephanie își mototolea nervoasă poalele rochiei. Înțelesese în fine, că făgăduiala ei de a-l însoți pe sicilianul acela posomorât la castelul lui pierdut în lumea largă era acum definitiv pecetluită.

Taică-său îi adresă un surâs:

— Doriți să vorbiți cu fiica mea ? E aici, lângă mine. V-o dau la telefon... Ne-am înțeles, vă aștept după prânz. O să discutăm toate astea între patru ochi. La revedere, domnule Ventura.

Cu palmele umezite de enervare, Stephanie înhăță receptorul.

— Signorina, mă auzi ? întrebă Ventura calm.

Stephanie simțea deslușit puterea cu care el reușea să o domine chiar și de la o asemenea depărtare.

— Ascultă-mă cu atenție, signorina. Mai intâi de toate, procedează în așa fel ca tatăl dumitale să iasă din cameră. Nu pot să vorbesc cu dumneata dacă el se mai află acolo.

Ca și cum l-ar fi auzit, Robert Mc Master se ridică de pe scaun discret.

— Te las singură, îi șopti el fiică-sii, îngăduitor. Înțeleg cât de greu îți vine...

Cu gura căscată de uimire, Stephanie îl văzu cum dispare tiptil din încăpere.

— Ce i-ai spus tatălui meu, signore ? zise ea apucând din nou receptorul

Santino oftă plictisit.

— Ești singură acum ? Bine. L-am anunțat pe domnul Mc Master că te iau cu mine în Sicilia... ca soție legitimă...

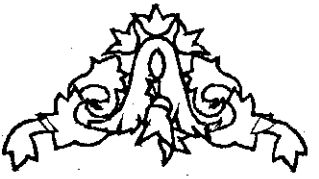

CAPITOLUL IV

În camera sa, Stephanie se privea cu amărăciune în oglindă. Cosmeticiana îi fardase cu multă artă ochii verzi, imenşi ; părul castaniu cu reflexe aurii îl avea strâns în vârful capului într-un coc complicat. Rochia de mireasă din atlas alb, foarte simplă, îi scotea în evidenţă formele desăvârşite. Nu mai purtase niciodată un lucru atât de scump şi totuşi cât îl ura !

Îşi întoarse privirea de la imaginea din oglindă şi-şi aşeză palma în dreptul inimii, încercând să-i potolească zbuciumul. Petrecut pe inelar, un diamant mare sclipea de-ţi lua ochii. Prea greu pentru mâna ei subţire, îi reamintea neîncetat tinerei fete că numai peste câteva ceasuri avea să se mărite cu Santino Ventura...

Obrajii îi ardeau ca focul. Deschise larg fereastra şi inspiră adânc. Nu era deloc momentul potrivit să leşine. Tatăl său, mai ales, nu trebuia să observe nimic neobiş-

nuit în purtarea ei. Santino izbutise să-l convingă că dragostea lui cu fiică-sa dura de câteva săptămâni şi că-şi tăinuiseră idila ca să nu complice mai mult tratativele dintre cele două companii ale lor.

Robert Mc Master îi acceptase spusele fără să crâcnească. Jennifer nu se lăsase păcălită, dar ce-ar mai fi putut face acum ?

Ideea căsătoriei era cu adevărat diabolică... Stephanie nu mai avea cum să-i scape lui Santino din gheare. Acesta îşi mişcase cu măiestrie piesele pe tabla de şah : dacă Stephanie i-ar fi destăinuit tatălui său adevărul, bietul om nu şi-ar mai fi venit în fire în vecii vecilor...

Dibaci, Santino jucase pe două planuri, ei dezvăluindu-i numai unul din ele. Bineînţeles, o singură vorbă despre căsătorie să-i fi scăpat, că fata i-ar fi şi râs în nas.

Pentru Stephanie, gândul la toate cele ce i se întâmplau era o adevărată tortură. Îşi dădea seama mult prea bine că pasul acesta reprezenta cea mai mare prostie pe care ar fi putut-o face în viaţă, chiar dacă mariajul ăsta era doar o simplă formalitate. Lui Santino puţin îi păsa de ea, ştia asta. De atâtea şi atâtea zile o lăsase cu totul în grija lui Pietro şi a lui Mario Vecchi, garda lui. Odată ajunşi în Sicilia, ea nu avea să

fie decât guvernanta fetei lui, scurt şi cuprinzător...

Cum de putea o fiinţă omenească să se poarte atât de fără inimă ? Era Santino atât de lipsit de suflet pe cât părea ? Tuturor celor din preajmă le inspira o teamă respectuoasă ; chiar şi lui Pietro, cumnatul său, îi era frică de el... Uneori, când nu se uita la ea, Stephanie îl urmărea cu atenţie, încercând cu îndârjire să străpungă masca aceea neînduplecată. Şi totuşi, trebuie că-şi iubea fetiţa, pe Lucia.

Stephanie îşi ascunse faţa în palme, scuturată de un hohot mut. Santino nici măcar n-a căutat să-l convingă pe tatăl ei că o iubeşte cu adevărat. De faţă cu acesta nu se purtase nici o clipă cu ea ca un viitor soţ, deşi nu rareori îşi aţintea asupra tinerei fete privirile pătrunzătoare.

Răsucea în minte toate gândurile astea când auzi pe cineva zgâriind uşurel în uşă.

— Cine... cine este ?

— Eu sunt, se auzi glasul tatălui ei.

Îl pofti înăuntru. Domnul Mc Master se opri în prag ca să poată admira mireasa mai în voie.

— Drăguţa mea, murmură el şi ochii îi străluceau de emoţie.

Stephanie încercă să se stăpânească.

— Eşti fermecătoare, se extazie el. Parc-aş avea-o pe maică-ta în faţa ochilor, nu pe tine ! Nu-mi vine să cred că peste câteva ore n-o să te mai ştiu lângă mine ! Stephanie, adăugă el coborându-şi vocea, eşti fericită ? Ţi-ai dorit căsătoria asta, nu-i aşa ?

Nu era prima oară că-i punea întrebarea asta, dar abia acum izbutea ea să-l înţeleagă cu adevărat, şi Stephanie trebui să-şi adune toate puterile ca să nu-i destăinuiască tatălui ei adevărul gol-goluţ.

— Dar sigur, tată, mai e vorbă ! Altfel nu m-aş mărita cu Santino.

— Atâta m-au frământat toate astea în ultimele săptămâni ! Habar n-am avut că l-ai cunoscut pe domnul Ventura când a venit prima dată la Londra !

Roşie ca racul la faţă de ruşine, tânăra fată îşi întoarse privirea ca să-şi ascundă tulburarea şi repetă papagaliceşte cuvintele învăţate de la Ventura :

— Am vrut să ţinem asta cât mai departe de negocierile voastre. Santino n-a aşteptat decât prilejul cel mai potrivit ca să-ţi anunţe hotărârea noastră.

— În fine, ce-i făcut e bun făcut, oftă domul Mc Master. Aş fi preferat, însă, să rupi legătura cu Allan într-un fel mai ele-

gant. Bietul băiat nu mai știe pe ce lume e. Era ceva serios între voi, mi se pare.

— Eram foarte buni prieteni, asta-i tot, afirmă ea, silindu-se să pară cât mai bine dispusă. Dar cu sau fără Santino, povestea aia tot n-ar fi dus la nimic.

Ciudat, dar avu senzația că nu făcea decât să rostească adevărul. Își simțea sufletul oarecum mai împăcat de când o rupsese cu Allan, ceea ce, date fiind împrejurările, părea cel puțin straniu.

— Și atunci fetița mea are să fie fericită ?

— Dar sigur, tată, făcu Stephanie străduindu-se din răsputeri să i se uite țintă în ochi.

— Trebuie să recunosc că viitorul tău bărbat își ascunde foarte bine sentimentele, bombăni el. Și apoi, este mult mai în vârstă ca tine. Și a mai fost o dată însurat...

Domnul Mc Master își căuta stânjenit cuvintele.

— Omul ăsta... are experiență, nu glumă, draga mea.

— Tată, dar nu mai sunt un copil ! O să meargă totul strună, te asigur.

Îngrijorarea tatălui ei nu făcea decât să-i sporească propria neliniște.

— Să sperăm că o să te facă fericită, fetiţo, sau o să aibă de-a face cu mine ! făcu el înţepenindu-se brusc în picioare.

Stephanie îi sărută uşor tâmpla încărunţită iar el scoase batista din buzunarul de la piept şi-şi suflă zgomotos nasul, ca să-şi ascundă emoţia.

— Eşti gata ? Maşina vine să ne ia într-o jumătate de oră...

Ea se privi lung în oglindă.

— Gata ! Dar de ce trebuie să luăm maşina lui Santino ? Şi a ta ar fi fost tot atât de bună.

— Mercedesul lui e mult mai încăpător, draga mea. Aşa o să intrăm cu toţii. Nu uita că mai sunt şi Jennifer şi Mario Vecchi. Că veni vorba, ce idee trăsnită să iei o gardă de corp ! făcu el sâcâit.

Stephanie se îmbujoră.

— Santino crede că am nevoie de cineva care să mă apere, minţi ea, ştiind prea bine că, de fapt, omul acela era acolo ca s-o urmărească pas cu pas.

— Dacă ţine la tine chiar aşa de mult, atunci de ce ceremonia asta rece, de la primărie ? Puteaţi să mai aşteptaţi o săptămână şi să vă căsătoriţi la biserică...

Tânăra fată se juca nervoasă cu minunata diademă de perle, moştenită de la mama ei, cu care îi era fixat voalul pe

frunte. Căsătoria asta civilă era singurul punct slab al planului lui Santino, își zicea ea. Atâta timp cât nu aveau să fie uniți oficial, în biserică, ea putea să ceară oricând anularea mariajului.

— Dacă am merge jos ? propuse tatăl său. Tare-aș bea un păhărel, ce zici de asta ?

De-abia coborâră și își făcu și Jennifer apariția. Să vezi și să nu crezi : de la anunțarea căsătoriei, aceasta se schimbase foarte mult. Spre uluirea fiicei sale vitrege, era mult mai liniștită și nu mai scotea nici o vorbă despre acțiunile ei.

Invitații Harold Mortimer cu soția și Evelyn Lacey, sora domnului Mc Master, erau așteptați direct la primărie. Stephanie își zise că, dacă n-ar fi fost la mijloc curiozitatea ei veșnic nepotolită, cu siguranță că Evelyn Lacey ar fi refuzat să vină. Dar voia, fără îndoială, să facă cunoștință cu fericitul mire...

De trei zile, Santino nu dăduse nici un semn de viață. Pietro o lămurise că, în afară de el și de alți câțiva cunoscuți, nu mai fusesee poftit nimeni altcineva la ceremonie.

Jennifer își studie fiica vitregă din cap până-n picioare cu o privire înveninată, dar nu spuse nici pâs. Într-un costum de mătase galbenă care se potrivea de minune cu

frumusețea ei brună, Jennifer strălucea toată ca poleită. Stephanie se întrebă ce o fi fost în inima ei în ziua nunții sale cu Robert Mc Master, pentru că între cele două căsătorii erau destule asemănări : și tatăl ei era văduv și avea cu douăzeci de ani mai mult ca mireasa, și un copil pe deasupra. Asemănarea, însă, se oprea aici : Jennifer își dorise mariajul acela pe când Stephanie fusese silită să-l facă.

Mario Vecchi veni s-o anunțe că mașina o aștepta. De talia lui Santino, cu părul ușor cărunt, omul ăsta avea un aer simpatic. Dar îi era devotat stăpânului său, astfel că tânăra fată nu-l prea înghițea.

Drumul până la primărie se desfășură fără probleme. O haită de jurnaliști îi aștepta și Mario trebui să le croiască loc printre ei. Stephanie căută să întârzie cât mai mult momentul în care avea să-l întâlnească pe Santino. Când intră în holul primăriei, acesta se afla acolo. Purta un costum cenușiu și o cămașă albă ca neaua, în contrast izbitor cu pielea lui brună. Iar când îi strânse mâna domnului Mc Master, Stephanie remarcă șevaliera enormă pe care o avea inelarul stâng.

Mătușa ei încă nu sosise ; trebuie că s-a răzgândit, își zise tânăra cu îngăduință, cunoscând firea sucită a Evelynei Lacey.

Ceremonia se petrecu atât de repede că Stephanie avu impresia că visează. Şi totuşi, verigheta de pe degetul ei era cât se poate de adevărată, iar, pe treapta cea mai de sus a scărilor primăriei, Santino, foarte ţeapăn, îi depusese pe frunte sărutul cuvenit. Sub bliţurile fotografilor se lăsară înghiţiţi de enormul Mercedes negru care avea să-i ducă la hotelul de lux unde Santino dădea o recepţie cu acest prilej.

Bărbatul i se aşezase alături, ei ocupând locurile din spate, în timp ce Mario Vecchi şedea lângă şofer. Un geam gros îi separa pe proaspeţii căsătoriţi de ceilalţi, aşa că se găsiră pentru prima oară singuri, numai ei doi.

— Bun ! exclamă Santino. Bine că s-a sfârşit ! Trebuie să recunosc că ai fost la înălţime !

— Ai şi de ce să te mândreşti, nu-i aşa ? se revoltă Stephanie tremurând de indignare.

— Nu-ţi face sânge rău, draga mea. Crede-mă, asta-i cea mai bună soluţie...

— Poate pentru dumneata !

— Gândeşte-te la tatăl dumitale, spuse el încet.

— A, te rog, să nu vorbim de el. Ai obţinut ce-ai vrut, ar trebui să te declari mulţumit...

— Stephanie, de fapt, tremură inima în dumneata de frică şi încerci să ascunzi asta ţinându-mi lecţii.

Zăpăcindu-se, Stephanie se cufundă în canapeaua maşinii şi închise ochii.

— Te înşeli, signore, nu mi-e frică de dumneata.

— Atunci de ce-mi spui signore ? îi atrase el atenţia pe un ton zeflemitor.

— Mi-e... mi-e încă greu să-ţi spun pe nume...

Scoţând un oftat, Santino începu să-şi caute o ţigară în buzunarul hainei.

— O să vorbim noi despre toate astea mai încolo, dragă. Avem tot timpul...

Tot timpul... Stephanie văzu deodată ca aievea viaţa derulându-se încet dinainte-i, tristă şi monotonă. Cu ochii înotând în lacrimi îşi întoarse faţa şi tot drumul până la hotel, privi ţintă afară.

Într-unul din saloanele pentru recepţii ale hotelului fusese pregătit un bufet cu gustări, dar Stephanie, cu somacul ghem, nu putu să înghită nici măcar un sandvici. În schimb bău mai multe pahare de şampanie, drept care, la un moment dat, lumea începu să se învârtă cu ea. Când Santino băgă asta de seamă, o conduse până la masa cu tot felul de bunătăţi.

— Mănâncă ! îi porunci el în șoaptă, vârându-i sub nas un platou cu fursecuri.

Stephanie se împotrivi.

— Nu mi-e foame ! protestă ea cu glas gâtuit. Doar n-o să mă silești să mănânc așa cum m-ai silit să mă căsătoresc cu dumneata.

Mâna lui Santino i se închise ca o menghină pe brațul gol.

— Taci, șuieră el fulgerând-o cu privirea. Nu mai spune lucruri din astea cu voce tare, sau o să ai de-a face cu mine.

— Dă-mi drumul, mă doare...

Un licăr amenințător sclipi în ochii bărbatului ei.

— Stephanie, ori faci ce-ți spun, ori...

În clipa aceea se apropie de ei unul din invitați, de fapt unul din partenerii lui de afaceri și Ventura îl luă de braț trăgându-l mai deoparte. Încă tremurând, Stephanie își șterse pe furiș o lacrimă. Își dădu însă seama, brusc, că în spatele ei se afla cineva. Se întoarse și-l văzu pe Pietro, care îi luă tandru mâna. Avu bunătatea să n-o întrebe nimic, lucru pentru care Shephanie îi fu recunoscătoare.

— Mătușa dumitale, doamna Lacey, a sosit, îi spuse el cu blândețe.

— Mătușa mea ?! Oh, Doamne-Dumnezeule, arăt cât de cât bine, Pietro ?

— Eşti splendidă, ca totdeauna, murmură el emoţionat. Ţine minte, Stephanie: mă găseşti întotdeauna pe aproape dacă o să ai nevoie de ajutorul meu...

Tânăra se prefăcu a nu-l fi auzit şi se repezi în întâmpinarea mătuşii sale care tocmai intra în salon.

Evelyn Lacey era o femeie solidă, cam de şaizeci de ani, mereu cu zâmbetul pe buze, cu toată artroza de la şold care o obliga să meargă sprijinită în baston. Îşi îmbrăţişă năvalnic nepoata.

— Ei bine, Stephanie ! Ultima oară când ne-am văzut purtai codiţe şi o fustă plisată de şcoală. Astea toate nu ne fac mai tineri, din păcate. Iată-te deci măritată !

— Îl cunoşti pe... soţul meu ?

Stephanie şovăise o secundă.

— Pe Ventura ? Dar cine nu-l cunoaşte !? Tatăl tău mi-a spus că a fost foarte surprins de căsătoria asta. Mie, însă, nu mi se pare surprinzătoare deloc !

Nepoata ei se holbă la ea, înmărmurită.

— Ce vrei să spui ?

— Haida-de, adevărul ! Ventura ăsta e un bărbat teribil de seducător. Dacă aş avea cu treizeci de ani mai puţin, pur şi simplu m-aş azvârli în braţele lui !

Stephanie zâmbi. Dacă mătuşa ei ar fi putut bănui care erau adevăratele motive

ale mariajului ăsta... Brusc, se încordă : Santino venea către ele.

— Ia uite, ce mai faci, Ventura ! exclamă Evelyn Lacey cu familiaritatea ei nedezmințită. Binevoiești, în sfârșit, să vii să-mi dai bună ziua ? Dar bine că mi-am amintit, felicitările mele ! Ai obținut tot ce-ai vrut, așa-i ?

Luat pe nepusă-masă, Santino păli ușor și colțurile gurii i se lăsară o clipă în jos.

— Mulțumesc pentru compliment, scumpă doamnă, replică el zâmbind strâmb.

Evelyn Lacey înălță din umeri.

— Știi foarte bine ce părere am eu despre dumneata, dragă... Robert, făcu ea întorcându-se deodată spre fratele ei care asistase tăcut la toată scena, unde ți-e nevasta ? Buna-cuviință mă obligă să mă duc s-o salut...

Vocea lui Jennifer se auzi în spatele lor.

— Sunt aici, Evelyn. Vorbești de lup și... Pari foarte în formă !

— Și tu pari supărător de bine-mersi, zise doamna Lacey în zeflemea. Presupun că asta este o nouă achiziție, făcu ea arătând cu bărbia spre costumul costisitor al lui Jennifer. Fratele meu, bietul de el, nu mai are mult și ajunge sărac lipit pământului... Dar, în sfârșit, facă ce-o vrea !

Santino se apropie de ea și o luă de braț.

— Spune-mi mai bine că trăncănesc cam mult, oftă ea, prefăcându-se ofensată.

Se lăsă totuşi condusă spre bufetul revărsându-se de mâncăruri şi începu cu Santino o discuţie însufleţită, dar cu glas scăzut. Stephanie îi privea de la oarecare distanţă : ce puteau să-şi povestească ?

Bărbatul său îi făcu semn să vină lângă ei.

— Ai o nevastă foarte drăguţă, Santino, nu-i aşa ? se fandosi mătuşa Evelyn, hotărâtă să-l perpelească pe omul ăsta de afaceri atât de rezervat.

— Da, are o rochie foarte frumoasă, spuse el printre dinţi.

Doamna Lacey izbucni în râs.

— Haide, dragul meu, un sicilian ca dumneata are ochi pentru femeile nostime, o ştie o lume întreagă...

Dar Ventura rămase de neclintit.

— Mătuşă, te rog, murmură rugător Stephanie, grozav de stânjenită.

Doamna Lacey luă şi ultima înghiţitură de şampanie şi-i întinse lui Santino paharul gol.

— Uite, dragule, ai putea, te rog, să-mi mai aduci unul. E de-a dreptul delicioasă şampania asta ! Aşa aş găsi şi eu timp să discut în linişte cu nepoţica mea, adăugă ea, făcându-i complice cu ochiul Stephaniei.

Santino se înclină ceremonios şi plecă spre bufet.

— Ce plăcere să te văd, mătuşă Evelyn, îi declară Stephanie căutând să-şi stăpânească nervii.

— Fetiţo dragă, dacă nu ne-am văzut de atâta vreme nu e decât vina ta. Casa mea ţi-e deschisă oricând !

— Ştiu, oftă tânăra.

Îşi aminti cu emoţie cât de adesea, ca să scape de răutăţile mamei ei vitrege, îşi găsise ea adăpost la mătuşa ei.

— Să-ţi spun drept, nepoată, ar fi cazul să te uiţi în oglindă : ai o mutră ca de înmormântare ! Parcă ai fi o muscă prinsă în plasa unui păianjen. Dacă taică-tău nu-şi dă seama de toate astea, apoi e chiar mai tâmpit decât îl credeam !

— Oh, mătuşă Evelyn ! izbucni Stephanie, şocată.

— Şi totuşi, ăsta-i adevărul ! Fetiţo, te-ai vârât în gura lupului...

— Nu pricep...

Evelyn Lacey dădu pe furiş roată cu ochii, să fie sigură că nu era nimeni prin preajmă şi apoi îi şopti cu glas tainic :

— Eu ştiu, vezi bine... Ştiu de ce l-ai luat de bărbat pe omul ăsta.

CAPITOLUL V

Stephanie simţi că se cască pământul sub ea şi ca să nu cadă, trebui să se sprijine cu toată puterea de colţul mesei. Mătuşa ei observă că se făcuse deodată albă ca varul la faţă.

— Ei bine, fetiţo, doar n-o să leşini tocmai acum ! O să se creadă că ai băut prea mult !

Stephanie nu îndrăznea să înfrunte privirea scrutătoare a lui Evelyn Lacey.

— Deci am înţeles eu bine ce-am înţeles ! Am bănuit de la bun început că numai de-o poveste de dragoste nu poate fi vorba...

— Cum de-ai ghicit ? îngăimă Stephanie, încercând să se liniştească.

— Ventura nu-i prost deloc. Nu l-ar fi ajutat pe tatăl tău fără să urmărească el ceva, mai cu seamă...

Se opri brusc din vorbă, văzând-o pe nepoată-sa cum se uită ţintă la ea, numai ochi şi urechi.

— Ascult-o pe bătrâna ta mătușă, Stephanie : îi cunosc niţeluş pe bărbaţi, şi cum tu n-o mai ai lângă tine pe maică-ta, care să-ţi spună...

Stephanie se făcu roşie ca racul la faţă.

— Mătuşă, dacă vrei cumva să-mi spui că pe copii nu-i aduce barza, află că ştiu asta deja !

— Nu sări aşa, ca împunsă ! Voiam pur şi simplu să te ajut.

Ajunsă la capătul răbdării, fata îşi ieşi din fire.

— Dacă ai fi vrut cu adevărat să mă ajuţi, ai fi încercat să împiedici căsătoria asta !

— Aşa ceva niciodată ! Vezi tu, fetiţo, eu sunt sigură că Santino Ventura este taman bărbatul care-ţi trebuie ţie ! Până acum nu te-ai văzut decât cu nişte băieţi tare nesăraţi. Habar n-ai ce înseamnă un bărbat, unul adevărat ! Ei bine, bărbatul ăsta al tău cel puţin nu seamănă deloc cu băieţii ăia anemici pe care tu aveai prostul obicei să mi-i tot aduci în casă şi să mi-i prezinţi !

Cu tot necazul ei, Stephanie nu putu să nu zâmbească : Evelyn Lacey era de-a dreptul incorigibilă !

— Lucrurile nu stau aşa cum crezi tu, mătuşă. Noi am încheiat o căsătorie pur

formală. Santino are nevoie, de fapt, de o guvernantă pentru fata lui.

Mătușa sa scoase din gâtlej un râset scurt, plin de subînțeles.

— Deocamdată, poate... Dar se vede cât de colo că n-ai trăit niciodată lângă un bărbat ! Ce-ai să faci seara, după ce fetița o să adoarmă ?

Jignită, Stephanie fu cât pe ce să i-o trântească așa, scurt numai că dintr-odată, gândurile doamnei Lacey își schimbară cursul.

— În fond, pe unde s-a pierdut bărbatul tău drag ? Mi-a promis că-mi aduce un pahar... Ah, uite-l !

Amabil, Santino îi întinse bătrânei doamne cupa de șampanie, în timp ce ochii lui întunecați o pironeau cu vădită îngrijorare.

— Dragă prietenă, ai terminat ce aveai de pus la cale cu nevasta mea ? Cred că ți-a spus câte ceva...

— Nu te teme, Santino, sunt discreția în persoană ! îl luă peste picior Evelyn. Spune-mi, n-ai văzut pe unde este fratele meu ? Am să-i spun câteva vorbe...

— Mătușă Evelyn, doar n-ai de gând să... începu Stephanie îngrozită.

Ochii mici și albaștri ai doamnei Lacey sclipiră ironic.

— Doamne, cât de complicaţi sunt oamenii ! Fii liniştită, draga mea, n-o să-i spun nimic ! De ce i-aş risipi iluziile ? Las asta în grija acestei scumpe de Jennifer...

Se depărtă încet, sprijinindu-se în baston. Santino se aplecă imediat spre nevastă-sa.

— Pot să ştiu şi eu ce ţi-a spus mătuşa dumitale ?

Stephanie îşi umezi buzele.

— Oh, nu mare lucru...

— Înţeleg, spuse el sec.

Stephanie se aşteptase să-l vadă stăruind, dar nepăsarea asta a lui, rece ca gheaţa, chiar că o ducea la disperare.

— Îţi reamintesc, Stephanie, că plecăm de aici peste douăzeci şi trei de minute.

— Plecăm ?

Tânăra făcu ochii mari.

— Plecăm din Londra în după-amiaza asta, draga mea...

Biumăcită, Stephanie îşi privi rochia de pe ea.

— Dar trebuie să mă schimb ! Doar n-o să plec aşa ! Şi trebuie să-mi pregătesc valizele !

— Linişteşte-te ! Totul e pus la punct ; lucrurile tale sunt aici, într-o cameră. Mario o să te conducă imediat până acolo, spuse el şi pocni din degete.

Mario se prezentă de îndată la ordinele patronului său. Acesta se întoarse spre proaspăta lui soţie.

— Cum te mai simţi, Stephanie ? Vrei să te însoţesc până în camera ta ?

— Dumneata ? exclamă ea înăbuşit.

Nu putea să-şi închipuie cum ar fi fost să-l ştie acolo, pe aproape, în camera de alături, în timp ce ea şi-ar fi schimbat rochia. În plus, cuvintele mătuşii ei i se întipăriseră în minte şi prezenţa acestui bărbat o făcea să se simtă cam nu-ştiu-cum.

Fără să mai scoată o vorbă, o luă din loc în urma lui Mario. Camera ei făcea parte dintr-un apartament care ar fi putut adăposti cu uşurinţă cel puţin o duzină de persoane. Traversară un salon cu pereţii şi mocheta de un alb-gălbui şi pătrunseră într-un dormitor enorm.

— Iată, signorina, rosti Mario încet. Sper că sunteţi mulţumită.

Stephanie rămase cu gura căscată.

— Ce minunăţie !

— Valiza dumneavoastră e acolo, signorina ; celelalte bagaje eu fost expediate direct la aeroport. Când sunteţi gata, chemaţi-mă.

Stephanie îi mulţumi şi închise uşa în urma lui. Făcu repede un duş, se îmbrăcă şi se aşeză în faţa oglinzii privindu-se cu

atenție. Cu toate că era îngrozitor de palidă, renunță să-și mai dea cu pudră roz pe obraji ; puțin îi păsa cum avea să arate.

Își începea noua viață cu un fel de resemnare fatalistă.

— Signorina, grăbiți-vă ! E timpul să plecăm !

Pentru a treia oară Mario îi spunea signorina în loc de signora așa cum s-ar fi cuvenit acum, că era măritată. Stephanie ridică din umeri ; la urma urmelor, îi era perfect egal. Oricum ai fi dat-o, ea nu se simțea câtuși de puțin ca o femeie în luna de miere...

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți atâta, Mario, se scuză ea deschizând ușa. Mi-au luat cam mult pregătirile de plecare.

— Veniți, signorina, **il padrone** vă așteaptă, spuse el înșfăcând valiza.

Stephanie o luă înaintea lui pe culoar și apoi coborî fără grabă scările la capătul cărora o aștepta bărbatul ei...

Santino, de fapt, bătea nerăbdător pasul pe loc, în fața biroului de recepție și când ajunseră lângă el le aruncă o privire neagră de furie.

— Ți-a trebuit o groază de timp, îi azvârli el lui Mario.

Acesta se scuză imediat, pe italieneşte, şi începură amândoi o discuţie din care ea se simţi dată la o parte, cu desăvârşire. Îi zări în fundul holului pe tatăl ei, pe Jennifer, pe Harold Mortimer şi pe nevasta acestuia. Văzând-o cât părea de descumpănită, domnul Mc Master se apropie timid de ea.

— Eşti gata, draga mea ?

Stephanie era cât pe ce să izbucnească în râs. Gata de ce ? Să-şi ducă zilele târâşgrăpiş, câte o avea, lângă un bărbat pe care nu-l iubea ?

— Plecăm, tată, se mărgini ea să răspundă. O să-mi scrii ?

— Bineînţeles ! Şi o să vin cât mai curând să-ţi fac o vizită ! La urma urmei, e bună şi o companie de avioane la ceva când eşti proprietarul ei : poţi să călătoreşti cât şi încotro poftesti, glumi el.

— Să mergem, signora, murmură Mario.

Stephanie dădu să-l urmeze, dar taicăsău îi prinse mâinile într-ale lui.

— Draga mea... începu el emoţionat, dar observând expresia de pe chipul ei nu îndrăzni să continue şi atunci o sărută apăsat pe amândoi obrajii.

Apoi veni rândul lui Jennifer să-i spună la revedere. Aceasta o îmbrăţişă fără pic de căldură şi-i şopti perfid la ureche :

— Te-ai zbuciumat de pomană, draga mea...

Stephanie ridică nedumerită din sprâncene şi rămase o clipă cu privirea aţintită în urma ei.

Ultima din şir, mătuşa Evelyn se aplecă spre ea să-şi ia rămas-bun. Stephanie se aştepta la încă vreo vorbă nici dulce, nici prea acră din partea ei, mătuşii ei însă, dimpotrivă, îi înotau ochii în lacrimi.

— Încearcă să fii fericită, fetiţo, îi şopti ea cu duioşie.

Înăbuşindu-se de emoţie, nepoata nu-şi mai găsea cuvintele şi când Santino veni s-o ia de acolo parcă i se luă o piatră de pe inimă. La intrarea hotelului, grămada de fotografi se îngroşase, aşa că până la Mercedes fură nevoiţi să-şi facă loc cu coatele prin buluceala aceea. Mario şi Pietro se aşezară în rândul al treilea de scaune, pe când Giulio, al doilea asociat al lui Santino, luă loc lângă şofer. Stephanie era perfect conştientă de cele trei perechi de ochi aţintiţi asupra ei şi care o studiau cu un fel de curiozitate compătimitoare. Cât despre Ventura, acesta scosese nişte dosare din geanta diplomat

și le răsfoia cu un interes puțin cam forțat.

Stephanie se simțea și tristă de moarte dar și indignată : cu siguranță că nici o altă tânără căsătorită de pe lumea asta nu mai fusese tratată, vreodată, cu atâta nepăsare. Gândul că se rupea de cei dragi ca să plece cu străinul acesta pe lângă faptul că-și salvase tatăl de la dezastru, nu îndulcea defel durerea despărțirii...

Azvârli pe furiș o privire către Santino, în timp ce acesta își examina hârțoagele. Ochii i se plimbară încet pe chipul lui arătos, ars de soare și încercă să-și închipuie trăsăturile fiicei lui. Avea și ea pielea asta întunecată și părul ăsta negru și lucios, sau avea tenul deschis ca multe dintre italiencele tinere din nord ? După câteva clipe, simțindu-se privit, Santino înălță capul. Nu spuse nimic, dar prin ochi îi trecu o undă de iritare plictisită ; Stephanie se înroși și-și întoarse ochii spre geam.

Când sosiră la aeroport, o întreagă delegație oficială îi escortă până la intrarea în vamă. Li se rezervase toată partea din față a avionului. Stephanie nu-și putea crede ochilor ; Santino, dimpotrivă, părea să considere toate temenelele acelea ca pe ceva absolut normal.

După vreo jumătate de oră de la decolare, stewardesa le servi masa de seară și tânăra fată fu de-a dreptul fericită să-și afle în sfârșit o preocupare. Cu două fotolii mai încolo, Ventura înghițea distrat fel după fel, răsfoind în tot timpul acesta rapoarte de bilanț și alte documente. Pietro, însă, își concentrase atenția asupra proaspetei neveste ; dar, ciudat, ea și-ar fi dorit mai degrabă o singură privire din partea lui Santino decât toate amabilitățile astea ale asociatului lui.

La Palermo îi așteptau două limuzine negre, fiecare cu șoferul ei. O negură violie învăluia orașul ce se zărea în depărtare și în aerul serii, portocalii își răspândeau parfumul. Pe după nori, o lună plină începuse să urce pe cer. În mașină se făcuse prea întuneric pentru ca Santino să mai poată lucra, așa încât lăsă de-o parte hârțoagele, dar nu se obosi să-i adreseze vreo vorbă nevestei lui, ci rămase cufundat în propriile-i gânduri. Călătoria lor se desfășură, așadar, într-o tăcere desăvârșită. Stephanie își zise la un moment dat, nu fără un dram de ironie, că tot convoiul acela al lor aducea mai degrabă cu un cortegiu de înmormântare...

Două ceasuri mai târziu putu deslușI în sfârșit, la oarecare distanță, umbra mă-

tăhăloasă a unui castel. Tânăra își simțea nu numai trupul ci și sufletul ca înghețate de moarte. În ultima parte a drumului se ghemuise într-un colț al mașinii și acolo încremenise. Pentru că afară era noapte adâncă, nu avusese cum să admire peisajul, dar acum, în lumina farurilor, izbuti să zărească pentru câteva secunde, printre umbrele întunecate ale unor pini de Mediterana, strălucirea jucăușă a mării. În mașină pătrunsese o mireasmă dulceagă, leșinată de iasomie, care i se urcă la cap și, plăcut ametită, Stephanie își făgădui ca, la întâiul prilej, să facă pe îndelete o plimbare prin împrejurimi. Amabil, Mario o anunță că aveau să ajungă la castel într-o clipă.

— Iată Il Castello di Strega, signorina. Vă aflați la dumneavoastră acasă...

Santino ridică brusc capul.

— Nu signorina, signora ! îi tăie el vorba șuierător.

Mario se porni să turuie niște scuze interminabile, dar Santino nici nu se sinchisi.

— Hai, Stephanie, fii pregătită de coborâre, Sophiei cred că i s-a urât de când ne așteaptă.

— Sophiei ? zise mirată tânăra.

Nimeni nu pomenise încă de față cu ea numele ăsta.

— Sophia este fosta mea guvernantă, în prezent menajera castelului de nici nu mai știu câți ani. Cred că ne-a pregătit o masă pe cinste. Nu ți-e foame ?

Stephanie clătină din cap. În avion reușise să înghită câteva bucățele de pui și vreo două-trei linguriță de spumă de zmeură, dar acum numai la gândul mâncării și i se întorcea stomacul pe dos.

— Nu, mulțumesc, n-am poftă de nimic. În afară de Sophia, mai locuiește și altcineva din personal la castel ?

Santino se uită grăbit la ceasul de la mână.

— E trecut de zece. Trebuie că toți ceilalți dorm de mult. O să faci cunoștință cu ei mâine dimineață.

Limuzina se opri la picioarele unei scări masive de piatră. Santino sări jos și, dând ocol vehiculului, deschise portiera de partea ei. Cu toate încheieturile înțepenite, Stephanie puse greșit piciorul pe scara mașinii și atunci el o sprijini cu o mână fermă. Pentru o secundă, tânăra simți apăsarea lui caldă și-i respiră parfumul de mosc.

O femeie destul de în vârstă îi aștepta în capătul scărilor. Îi aruncă lui Stephanie

o privire ursuză. Aceasta să fi fost menajera despre care-i pomenise Santino ? Bătrâna îl salută cu respect deosebit.

— Bună seara, Sophia, ce mai faci ?

— Mulţumesc, bine, **padrone**. Sper că aţi avut o călătorie plăcută.

Apoi discutară în italieneşte câteva minute bune, iar Stephanie îşi dădu foarte repede seama că, dacă voia să se înţeleagă cu cei dimprejur, atunci era neapărată nevoie să înveţe bine de tot limba asta şi cât mai degrabă.

Deodată, Santino îşi aduse aminte că mai era şi nevastă-sa pe acolo.

— Sophia, ţi-o prezint pe signora Ventura, soţia mea. E englezoaică şi aproape că nu înţelege italieneşte, rosti el rar, în engleză, pentru ca menajera să poată prinde întocmai înţelesul cuvintelor lui.

Cu acelaşi aer posac, Sophia scutură din cap măsurându-şi atentă noua stăpână.

— Bună seara signora. Fiţi bine-venită la Castello di Strega.

Stephanie îi surâse, stânjenită. Se vedea de la o poştă că Sophia dorea să-i dea de înţeles că, în ochii ei cel puţin, noua doamnă Ventura nu era decât o venetică mai acătării.

Ca să-şi păstreze cumpătul, tânăra începu să studieze rând pe rând obiectele

din jur. O lustră minunată, de cristal, lumina holul până în cele mai depărtate unghere, făcând să strălucească dalele de ceramică sângerie și dând parcă viață statuilor pe jumătate ascunse în firidele zidurilor. Obișnuită cu încăperi mult mai modeste, Stephanie avea impresia că se află în mijlocul unui platou de filmare. Niciodată n-o să se simtă la ea acasă într-un asemenea decor fastuos, gândi ea.

Bărbatul ei, însă, părea în al nouălea cer să se vadă din nou în castelul lui. Își azvârli nepăsător pardesiul pe un scrin, care ar fi fost plătit cu zeci de mii de lire sterline la o licitație, și bineînțeles nu la oricare, și o invită cu un gest să-l însoțească în micul salon de alături.

— Sophia, adu-ne, te rog, doar cafea și niște sandvișuri. Signorei nu-i este foame.

În salonaș, peste pardoseală se întindea un covor persan în care picioarele parcă se afundau. Pe pereții albi atârnau tablouri zugrăvite de niște pictori autohtoni anonimi, reprezentând scene diverse de la culesul viilor sau de prin livezile de lămâi, toate scăldate de lumina molatică a cerului mediteranean. Câteva fotolii negre, de piele, presărate ici-colo cu pernuțe multicolore, erau așezate în jurul unei măsuțe

joase. Dar ceea ce făcea ca încăperea să aibă aerul acela impunător erau draperiile mov care încadrau ferestrele gigantice. Stephanie se întrebă imediat cine avusese ideea unui decor atât de original.

Santino o pofti să ia loc în faţa lui şi ea se cufundă cu imensă plăcere într-unul din fotoliile acelea adânci. O dureau picioarele de vedea stele verzi şi şi-ar fi azvârlit bucuroasă pantofii cât colo, dar la gândul că s-ar fi făcut de râs strânse din dinţi şi răbdă.

Santino îşi întinse încet trupul zvelt şi-i adresă nevestei lui un surâs încurajator. Ea îşi întoarse repede privirile, ferindu-se de atracţia aceea magnetică a ochilor lui negri ; bărbatul ăsta făcea să i se încrânceneze carnea pe ea. Dacă în momentul acela i-ar fi atins cumva mâna, cu un deget doar, ar fi ţipat ca din gură de şarpe.

— Stephanie, exclamă el ca şi cum i-ar fi citit gândul, înainte de toate te rog să nu-ţi închipui că o să mă arunc asupra dumitale cerându-mi drepturile de soţ şi stăpân ! Motivul prezenţei dumitale aici a rămas acelaşi, cel puţin din punctul meu de vedere ! Ai o imaginaţie bogată care-ţi joacă tot felul de feste, draga mea !

Îşi aprinse o ţigară.

— Încă de la prima noastră întâlnire au tot fost alţii prin preajmă şi n-am putut să ne cunoaştem cu adevărat ; de acum încolo avem însă tot timpul... Ca să fiu sincer, n-am avut niciodată ocazia să stau de vorbă aşa, de una, de alta, cu o femeie tânără atât de sensibilă ca dumneata !

Indiferent ce-ar fi îndrugat, părea tot aşa de rece şi de arogant ca în seara primei lor întâlniri, în restaurantul acela micuţ, din Soho, numai că, de data asta, Stephanie era ferm hotărâtă să nu se lase păcălită. Dacă tot le era dat să trăiască sub acelaşi acoperiş, apoi atunci ar fi fost mai bine ca relaţiile dintre ei să fie limpezi ca lacrima şi asta cât mai curând.

— Ba, dimpotrivă, sunt complet lipsită de imaginaţie ! îl contrazise ea cu violenţă. Dumneata eşti acela care-şi imaginează cai verzi pe pereţi.

— Ah, într-adevăr ? remarcă el plictisit. Nu-s chiar aşa de sigur. Ca aproape orice femeie, şi dumneata eşti teribil de simţitoare. Am observat, după felul în care mă priveşti, că te roade curiozitatea. De altfel, sunt aproape convins că, lăsând la o parte motivele de familie, încerci, de fapt, să-mi sucești capul.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva ? se revoltă ea dezgustată.

— Vrei să spui că n-am dreptate ? replică el uitându-i-se țintă în ochi.

Sub privirea lui sfredelitoare, pe Stephanie o străbătu un fior. Trăgea furioasă de mânerul poșetei, neștiind cum ar trebui să reacționeze la o asemenea provocare.

— Te informez că singurul bărbat a cărui părere mă interesează se află în momentul ăsta în Anglia și nu aici, în țara asta... de barbari, reuși ea să îngaime, indignată.

Poate că nu găsise cuvintele cele mai potrivite, poate că sărise peste cal și fusese nedreaptă, dar tare își dorea să vadă, cel puțin o dată, pierind de pe chipul lui Santino veșnicul său rânjet disprețuitor ! Și reuși de minune, dacă ar fi fost să judece după fălcile lui brusc încleștate. În încăpere se așternu o tăcere grea.

Din fericire, foarte curând se auziră pe culoar pașii Sophiei și apoi o bătaie în ușă.

— Intră, zise sec Santino. Lasă tava aici, Sophia, adăugă el arătând spre masa joasă.

Menajera își încrucișă mâinile peste șorțul scrobit.

— Mai doriți ceva, signore ? Să-i arăt signorei camera dumisale ?

Santino își privi gânditor tânăra soție și un surâs rău îi strâmbă ușor gura.

— Nu, mulțumesc, Sophia. O să mă ocup eu de asta... Poți să te retragi.

Între timp, Stephanie, bătând în retragere, se și ridicase din fotoliu.

— Oh, Doamne, dar așează-te odată ! oftă el enervat. Gustă din cafeaua asta nemaipomenită care să te vindece de fierturile alea pe care le beți în Anglia... Frișcă, sau puțin zahăr ?

— Doar un pic de frișcă, te rog.

Stephanie îi luă din mână ceașca de cafea cu mare atenție, să nu-i atingă degetele cumva.

— Oricum, câteva linguriță de zahăr ți-ar fi dat puțină putere ! râse el.

Prea ostenită ca să se mai lupte, Stephanie preferă să nu-i răspundă. Să fi fost oboseala sau era prea tare cafeaua ? Brusc, începu să tremure din toate încheieturile : omul acesta părea atât de puternic și de neîndurător încât i se năzări dintr-odată că înaintea ei se afla nimeni altul decât temnicerul care o ținea închisă în castelul acela pierdut de lume.

Probabil că Santino ghici într-o oarecare măsură coșmarul ăsta cu ochii deschiși,

pentru că așează ceașca în farfurioară și trăsăturile i se îmblânziră.

— Nu te mai uita așa la mine, Stephanie! Nu sunt deloc barbarul pe care ți-l închipui... Hai, vino să-ți arăt camera, cred că de oboseală ai început să vezi dublu.

Tânăra se ridică și o luă înaintea lui pe culoar, pe când el stingea luminile rând pe rând. Urcară în tăcere scara largă, de stejar, care ducea la mezanin. Acolo plafonul se sprijinea pe niște coloane sculptate, reprezentând sfinții ocrotitori ai Siciliei. O apucară apoi pe un alt coridor, împodobit cu portretele strămoșilor Ventura. Uitându-se cu atenție la pânzele acelea, Stephanie observă că aveau cu toții o înfățișare îndrăzneață și distantă...

Santino se opri în fața unei uși lambrisate și deschizând-o, o lăsă pe ea să intre întâi. Stephanie contemplă uluită camera imensă, în mijlocul căreia trona un pat cu baldachin cum numai în vechile palate imperiale trebuie că s-ar mai fi putut găsi. Dar absolut toate mobilele din încăpere parcă fuseseră meșterite pentru niște uriași, de la toaleta care, de altfel, era și o capodoperă de marchetărie, până la dulapurile enorme din lemn exotic.

Perspectiva de a rămâne singură în camera asta străină și copleșitoare n-o încânta

deloc. Ciudat, dar ar fi preferat să-l știe pe Santino acolo.

Sprijinit de canatul ușii, acesta o urmărea cu privirea, în tăcere.

— În principiu, trebuie... să dorm aici ?

Bineînțeles. Toate femeile din familia Ventura au dormit în camera asta. Eu însumi m-am născut în patul ăsta, spuse el ingustându-și ochii. Dar fii liniștită, Stephanie, eu o să dorm în altă parte...

Camera era scăldată de o penumbră blândă. Doar o mică lampă era aprinsă la căpătâiul patului, proiectând pe tavan umbre fantomatice.

— Dar e atât de mare ! protestă ea. Aș... aș prefera un pat mai mic.

— Draga mea, mi se pare că până acum nu știai cum să te duci mai repede la culcare, exclamă el nerăbdător. O să ne ocupăm de toate astea mâine dimineață.

Își lărgi nodul de la cravată și începu să-și descheie cămașa.

— Dacă o să ai nevoie de ceva, camera mea nu e prea departe. Vino să-ți arăt baia.

— Ce este după ușa asta ? întrebă Stephanie observând la capătul culoarului dintre camera ei și baie două uși batante grele, cu ferecături aurii. —

— Un fel de vestiar, răspunse el cu glas schimbat. E închis cu cheia. Nimeni nu are voie să intre acolo. Nu-ţi lipseşte nimic, sper ? Noapte bună, şi închise încetişor uşa în urma lui.

Stephanie rămase câteva minute nemişcată, pierdută în mijlocul imensei încăperi, apoi se apropie de fereastra întredeschisă şi inspiră adânc aerul marin. De afară nu răzbătea decât zgomotul valurilor izbindu-se de ţărm. În lumina fără vlagă a lunii abia dacă se zăreau formele întunecate ale colţilor de stâncă ce răsăreau din mare. Toate astea nu sunt deloc plăcute la vedere, îşi zise ea oftând şi închise fereastra. Pe când trăgea draperiile grele, de catifea, un fluture de noapte, orbit de lumină, i se prinse în păr. Stephanie îşi înăbuşi un strigăt de groază şi-l izgoni cu mâna ; fluturele căzu pe podea şi ea îl strivi sub picior strângând pleoapele din răsputeri.

O baie bună avea, desigur, s-o ajute să poată adormi...

Cameră de baie era tot atât de impunătoare ca şi dormitorul ei şi, contrar aşteptărilor, avea instalaţii dintre cele mai moderne. După ce ieşi din cadă, Stephanie se înfăşură într-un cearşaf de baie pufos şi călduţ, aflat la îndemână pe calorifer. Îşi aminti de vechile conace englezeşti vizita-

te cu o ocazie sau alta și de lipsa lor totală de confort.

Il Castello di Strega nu aparținea unui bătrân aristocrat ruinat, ci unui om bogat și puternic, Santino Ventura... Deodată, începu să-și dorească prezența lui acolo, lângă ea. Numai el ar fi putut s-o izbăvească de spaima asta fără nume care-o sugruma...

Istovită, se lăsă să lunece în așternutul răcoros al marelui pat cu baldachin. Culcușul moale îi primi trupul chinuit și Stephanie se cufundă într-un somn adânc și fără vise.

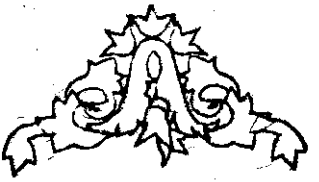

CAPITOLUL VI

O trezi din somn o rază de soare strecurată printre draperii. Încă pe jumătate adormită, se sprijini într-un cot şi-şi azvârli părul pe spate. Deodată simţi că mai era cineva în cameră şi cu inima cât un purice, se ridică în capul oaselor. Care nu-i fu mirarea să vadă nu departe de uşă o fiinţă micuţă, într-o cămaşă de noapte lungă până la pământ.

Stephanie se înfăşură într-unul din cearşafurile de pe pat şi privi cu luare-aminte fetiţa cu plete negre, strânse la spate cu o panglică de atlas roz.

— Bună dimineaţa, Lucia, spuse ea blând.

Copilul o ţintea cu o curiozitate timidă. Nu răspunse imediat, apoi întrebă cu o voce subţirică.

— **Dov'è papa ?**

Stephanie înţelese că întreba de tatăl său şi sângele începu să i se urce în obraji

la gândul că era normal ca Lucia să-l caute în camera aceea. Străduindu-se să-şi aducă aminte cele câteva vorbe italieneşti ştiute cândva, încercă să-i explice precum că Santino se afla în camera lui.

— **Non capisco,** signora, zise fetiţa făcând ochii mari.

Stephanie suspină. Cum să se facă înţeleasă ? Se dădu jos din pat şi trase pe ea în grabă halatul albastru apoi se aplecă spre copil, care, speriat oareçum, făcu doi paşi înapoi.

— Numele meu, spuse Stephanie arătându-se cu degetul, este Stephanie, Stepha-nie, silabisi ea cât mai răspicat. Repetă, Lucia, Stephanie.

Fetiţa se încruntă şi pe Stephanie o izbi asemănarea ei extraordinară cu taicăsău. Îşi mai repetă o dată numele. Fetiţa continua să nu înţeleagă şi buzele începură să-i tremure, gata de plâns. În momentul acela, uşa se mişcă uşor în balamale şi Santino intră în cameră pe tăcute, crezând fără îndoială că avea s-o găsească pe Stephanie încă dormind. Înălţă din sprâncene când le văzu pe amândouă stând acolo, în mijlocul camerei. Lucia scoase un strigăt de bucurie şi se năpusti în braţele tatălui său acoperindu-l cu sărutări zgomotoase.

Stephanie își trecu mâna prin părul ciufulit și, rușinată de ținuta ei cam sumară, își petrecu mai bine marginile halatului.

— Îmi pare teribil de rău, Stephanie, dar cred că fiica mea n-a înțeles că noi nu dormim în aceeași cameră. Nu știu ce-a putut să-i povestească Sophia...

— Nu face nimic, și... vreau să spun, Santino, se corectă ea cu stângăcie... Tot voiam să fac cunoștință cu Lucia. Și uite că am făcut !

Auzind-o pronunțându-i numele, fetița o privi cu vădită curiozitate, pe urmă îi spuse ceva în italienește tatălui ei. Acesta o dojeni, probabil, pentru că ea își lăsă amărâtă capul în pământ, lăsându-se ba pe un picior, ba pe celălalt.

— Oh, te rog, interveni Stephanie, n-o certa. N-a făcut nimic rău...

— Lucia nu trebuia să intre aici fără să-mi fi cerut mie voie, declară el sec. De altfel, o iau cu mine. În locul dumitale, eu aș încerca să mai dorm un pic. Nu-i decât șapte. Sophia o să-ți aducă micul dejun cam peste un ceas.

— Dar nu-mi mai e somn !

— Atunci fă cum dorești, draga mea, zise el ieșind pe ușă cu copilul în brațe.

Enervată, tânăra își scoase halatul și se trânti furioasă în pat. Dar, după câteva cli-

pe, sări în picioare, alergă la baie, lăsă apa să curgă până ce cada se umplu pe jumătate şi se lăfăi acolo vreme îndelungată. Se întoarse pe urmă în dormitor şi începu să-şi desfacă bagajele. Pentru dimineaţa aceea alese o pereche de jeanşi şi o bluză cu mâneci scurte. După ce se îmbrăcă, îşi perie zdravăn părul până căpătă un luciu ca de mătase. Tocmai dădea să coboare la parter, când pocnetul uşii de la intrare o făcu să tresară.

Plecându-se peste balustradă, îl zări pe Pietro Bastinado şi scoase un oftat de uşurare : în sfârşit, cineva cu care să poată vorbi ! Acesta îi făcu prietenos semn cu mâna.

— Bună dimineaţa, Stephanie ! Eşti foarte matinală...

— Lucia a venit să mă trezească, îi explică ea fără să intre în detalii.

— Cred că murea de curiozitate să te cunoască ! Aşadar, iată-te stăpână peste Castelul Vrăjitoarei... Ce impresie ţi-a făcut ?

Cu o mică strâmbătură, Stephanie îi dădu de înţeles că nu-şi făcea iluzii.

— N-aş putea încă să-ţi spun... Dar văd că şi dumneata te-ai sculat cu noaptea-n cap !

— Trebuie să discut ceva urgent cu scumpul meu cumnat şi, apoi, voiam să te văd.

— Cred că Santino e în camera lui, cu fetiţa.

— Înţeleg. Lucia e o mică persoană foarte posesivă. Când tatăl ei e aici, nu-i dă pace nici o clipă.

Stephanie suspină.

— Asta nu-i treaba mea. De altfel, nu ţin deloc să schimb obiceiurile casei.

Pietro dădu din cap.

— Ai dreptate, Stephanie, începu el cu glas moale. Voiam să-ţi mărturisesc...

Făcu o pauză.

— Până acum, n-am putut să-mi iau inima în dinţi...

Stephanie se crispă. Numai de nu s-ar arăta prea îndrăzneţ ! Ea avea şi aşa destule necazuri pe cap...

— În seara când Santino ţi-a propus înţelegerea asta dintre voi, eu, în sinea mea, m-am bucurat, mărturisi el. Doream atât de mult să fim prieteni !

Ea întoarse capul într-o parte, încercând să-i ocolească privirea înflăcărată.

— Dar... dar suntem prieteni, Pietro. Numai că lui Santino nu i-ar place, cred eu, să ne vadă prea des împreună.

— Părerea lui contează chiar atât pentru dumneata ? După tot ce ţi-a făcut ?

— Nu-i tocmai frumos să vorbeşti aşa despre el, făcu ea răutăcioasă. Nu uita că a fost însurat cu sora dumitale !

— Santino ştie foarte bine ce simt eu pentru dumneata...

Întinse deodată braţul spre fereastră şi-i arătă cerul albastru.

— Uite cât este de frumos afară ! Cred că marea-i de-a dreptul minunată... Ce-ai de gând să faci astăzi ? S-aştepţi ordine de la Santino ?

— Nu sunt sclava lui ! se îndârji ea.

— Atunci, hai să mergem la plajă... dacă ai un costm de baie. Stephanie ezită un un moment, dar prea era mare tentaţia.

— Bine, de acord ! Când plecăm ?

— Imediat ! E ora cea mai plăcută pentru o baie în mare.

Tânăra se duse în camera ei să-şi caute costumul. Când coborî din nou în hol, se întâlni cu Sophia, care, văzându-i cearşaful de plajă din mână, îi azvârli o privire mustrătoare.

— Mă duc... mă duc să fac o baie în mare, cu signor Bastinado, îngăimă Stephanie.

— **Padrone** știe ? bombăni Sophia.

Tânăra nu găsi îndată răspunsul. Din fericire, Pietro îi sări în ajutor.

— Hai, Stephanie. E cam răcoare astăzi în casă...

Sophia se uită lung în urma lor, ridică din umeri și urcă scările, oftând.

Stephanie îi aruncă lui Pietro o privire îngrijorată.

— Crezi că se duce să-i spună lui Santino ?

— Da, nu încape îndoială, răspunse el liniștit. Te deranjează ?

— Nu, absolut deloc ! De altfel, i-am spus deja lui Santino că n-am de gând să mă mai bag în pat.

Pietro o privi năucit.

Stephanie, văzând că o înțelesese greșit, se făcu roșie ca sfecla la față.

— M-ai... m-ai înțeles greșit. Azi dimineață tocmai mă dădusem jos din pat când cumnatul dumitale a intrat în camera mea, s-o caute pe Lucia.

Chipul lui Bastinado se lumină. O luă de braț și ieșiră împreună în arșița de afară.

— Așteaptă-mă, te rog, un minut, Stephanie. Mă duc să-mi iau din mașină costumul de baie.

Cât stătu acolo să-l aștepte, tânăra avu prilejul să admire în voie priveliștea. La

picioarele ei se întindea o vale în care lămâii, portocalii și măslinii crescuseră de-a valma. Soarele era deja în înaltul cerului, iar coroanele pomilor, scăldate în lumina lui, căpătau un licăr de aur vechi. De partea aceasta a castelului, cât vedeai cu ochii, totul era numai liniște și pace, pe când, de cealaltă parte, cu tunet nesfârșit, marea își zdrobea valurile de stâncile pârjolite. Uluită de atâta frumusețe, Stephanie își întoarse ochii spre Pietro care revenea.

— Spune-mi... toate livezile astea sunt ale lui Santino ?

— Aproape tot ce vezi aici îi aparține, zise Pietro arătând roată cu mâna. Până acum câțiva ani, pământurile astea erau complet în paragină. Santino a introdus metodele moderne de irigare și uite acum toate văile astea înfloritoare.

Se întrerupse brusc.

— De ce mă întrebi ? Vrei să afli cam cât bănet aduc culturile astea ?

— Nu ! Eram pur și simplu curioasă...

Pietro își duse mâna streașină la ochi și privi de jur-împrejur.

— Nu-ți poți închipui ce mizerie era altădată pe aici. Oamenii ăștia îi datorează totul lui Santino.

— Pietro, întrebă Stephanie, arzând de curiozitate, nu vreau să fiu indiscretă, dar,

totuşi, spune-mi, Santino... a iubit-o pe sora dumitale ?

Pietro tăcu un timp, masându-şi ceafa şi chibzuind.

— Cine poate să ştie ? De fapt, trebuie c-a iubit-o. Ca dovadă, n-a încercat de atunci să se mai însoare. Practic nu se poate spune că, de la moartea Sanciei, a avut o legătură cu vreo femeie.

— Practic ? Ce vrei să zici ? exclamă ea candidă.

— Draga mea, Santino e şi el bărbat, ca toţi bărbaţii...

Stephanie i-o luă înainte pe drum, lungind pasul, pentru ca Pietro să nu observe că se făcuse roşie până vârful urechilor. Străbătură pajiştea ce înconjura castelul şi apucară pe o potecă abruptă care ducea la mare. Stâncile ascuţite din golful Fortezzo se avântau spe ei negre şi ameninţătoare. Privindu-le, Stephanie se întrebă dacă ar fi avut curajul să vină până acolo de una singură. Ajunsă pe plajă, ridică ochii şi văzu castelul înălţându-se parcă până la cer, ca o fortăreaţă de necucerit.

— Vino după mine, zise Pietro. Ştiu un loc absolut liniştit.

Merseră până la capătul plajei, acolo unde nişte stânci largi, plate, te îmbiau să te întinzi şi să te prăjeşti la soare. Stepha-

nie caută din ochi vreun loc mai ferit, să se schimbe. Înțelegându-i stânjeneala, Pietro îi arătă un bloc enorm de piatră.

— Uite, acolo o să-ți fie mai ușor. Fii liniștită, n-o să mă uit !

Fluierând încetișor, începu și el să se dezbrace alene. Stephanie își zise că, pe viitor, o să vină la plajă purtând costumul de baie pe sub haine. Pietro se și reprezise în apă și-și agita spre ea brațele. Se azvârli la rându-i în valuri, fremătând ușor în primele clipe. Într-adevăr, marea era grozav de plăcută... Îl ajunse din urmă pe Pietro și înotară alături mai bine de o jumătate de ceas, râzând în hohote și împroșcându-se cu spuma sărată, ca niște copii.

Stephanie nu se mai distrase așa de bine de foarte multă vreme. Când ieșiră din apă ținându-se de mână, se simțea istovită și fericită totodată.

Pietro aruncă o privire admirativă spre corpul ei înalt și zvelt, pe care costumul alb abia de-l ascundea. Se întinse lângă ea, dar fără s-o atingă. Culcat pe burtă, cu un braț îndoit leneș sub cap, se uită tandru la ea.

— Mulțumită c-ai venit aici, Stephanie ?

— Vrei să spui : aici pe plajă sau aici, la castel ? Și, oftând continuă : Doar știi

bine de ce mă aflu aici... Cât privește baia de azi, am găsit-o foarte plăcută. Dar cred că acum ar fi mai bine să ne întoarcem. Costumele ni s-au și uscat !

Pietro se ridică într-un cot și se uită la ceas.

— E fix nouă jumătate.

— Dumnezeule, sunt două ore, aproape, de când am plecat !

El se întinse din toate încheieturile și căscă.

— Oh, fii liniștită ! Cumnatul meu nu e foarte matinal din fire. Mă întreb, chiar, dacă s-a trezit.

— Dar bineînțeles, dacă Lucia...

— Crezi ? Probabil că a luat-o Maria cu ea, să-i servească micul dejun...

— Maria ?

— Bătrâna care se ocupă de ea. Deci nu știi nimic despre asta ?

Stephanie sări în picioare.

— Cum să știu ?... Credeam că de Lucia nu se ocupă nimeni ! exclamă ea furioasă.

— Maria este o femeie în vârstă și abia dacă știe să scrie și să citească ; e angajată numai ca s-o spele, s-o îmbrace și să-i dea de mâncare...

Stephanie își trase hainele pe ea la repezeală.

— Pietro, ai face mai bine să-mi explici cum este organizată viața la castel. Pentru că până acum n-am înțeles mare lucru.

— Oh, dar e foarte simplu : sunt, deci, Maria, Sophia, pe care o cunoști deja, desigur, apoi Domenica, bucătăreasa, Carlo, grădinarul și, în sfârșit, o fată din sat care vine din când în când s-o ajute pe Sophia. Și, pe urmă, bineînțeles, Mario, Giulio și subsemnatul. Și noi ne putem considera tot un fel de servitori, adăugă el cu un dram de ironie amară în glas.

Stephanie scutură din cap.

— Spune-mi, cum să mă descurc cu fetița ? Nu vorbim aceeași limbă !

Pietro zâmbi.

— Ei bine, o să înveți italienește ! Hai să încercăm. Încearcă să-mi spui ceva și eu o să-ți răspund.

Stephanie lăsă capul în pământ, vrednică de milă.

— Dar n-o să reușesc în vecii vecilor !

El îi ridică bărbia cu un deget.

— Ba da, sigur că da ! Hai, încearcă ! Spune : bună ziua, ce mai faceți... astăzi ?...

— Eeee... **Buon giorno, come sta lei oggi ?**

Pietro izbucni în râs.

— Accentul lasă de dorit, dar, încolo, te-ai descurcat grozav ! Nu cred că o să ai prea multe probleme cu Lucia. Fetiţa asta ştie foarte bine să se facă înţeleasă !

Începură să urce încet pe poteca abruptă : când, după câteva minute, intrară veseli în holul castelului, Santino vorbea la telefon.

Toată casa era în picioare, pare-se, şi Stephanie se simţi vinovată că întârziase atât. Santino aşeză receptorul în furcă şi-i măsură cu răceală pe amândoi. Îmbrăcat cu nişte pantaloni crem şi o cămaşă albastră, de bumbac, arăta cu totul altfel decât omul de afaceri pe care Stephanie îl cunoscuse la Londra.

Nu binevoi să-i dea bună ziua lui Pietro şi se întoarse spre nevastă-sa :

— Nu uita să-ţi scoţi costumul de baie, Stephanie, ar fi neplăcut să răceşti chiar din prima zi...

Umilită, Stephanie simţi că se face purpurie la faţă : trebuie că-i văzuse stând la soare acolo, pe stânci. La gândul că, poate, nu-i scăpase din ochi, o scuturâ un fior.

— Nu ştiam că sunt urmărită pas cu pas, spuse ea gata de harţă.

— Nu te şifona aşa, cât ai bate din palme, draga mea. Mario îmi dă raportul despre

tot ce se petrece în jurul meu. De altfel, mi-e egal ce faci. Mi-era teamă pentru sănătatea dumitale, doar...

Pentru că Pietro nu îndrăznea să intervină, Stephanie îi aruncă o privire furioasă și o apucă pe scară în sus, urcând câte patru trepte o dată. Cu obrajii în flăcări, se azvârli pe pat, plângând în hohote. Cum putuse Santino să-i vorbească astfel ? Niciodată, nimeni nu o umilise pe Stephanie Mc Master în asemenea hal.

Mai târziu, intră sub duș și-și clăti bine părul de sarea de mare care se lipise de el.

Venise amiaza când se decise, în sfârșit, să iasă din cameră. Holul era pustiu și tăcut. Dar, trecând prin fața salonului, auzi niște râsete înăbușite. Prin ușa întredeschisă, îi zări pe Santino și pe fetița lui care se băteau în glumă pe covor, repezindu-se de-a buşilea unul la altul și tăvălindu-se de râs. Scena avea ceva înduioșător în ea și pe Stephanie o năpădi o tulburare nemaicunoscută.

Fetița aproape că se îneca de râs când tatăl ei o sălta cu brațele întinse de la pământ și se prefăcea că o azvârle în aer. Deodată, observând prezența nevestei lui, o așeză ușurel pe Lucia jos, pe podea, și îi ieși în întâmpinare. Stephanie nu-și putu

stăpâni un freamăt de mândrie sub privirea aprobatoare cu care o învălui.

— Ei bine, draga mea, te-ai lăsat aşteptată cam mult !

— Cum nu-ţi prea pasă ce fac, nu văd de ce m-aş fi grăbit, îi repilcă ea sec.

— Mi s-a părut mie sau chiar mi-ai spus asta cu of, remarcă el cu glas dulceag. Doar n-ai vrea să văd toată vremea decât de dumneata !

Stephanie îşi împletea degetele, enervată. Întâi de toate, nu voia în ruptul capului să se certe cu el în faţa copilului.

— Dumneata... nu m-ai prezentat încă Luciei „în mod oficial" spuse ea ca să schimbe vorba.

— O să reparăm greşeala asta pe loc. Lucia, iat-o pe noua ta mamă. Questa è la mamma, si ?

— Ar fi, poate, mai bine să-mi zică pur şi simplu pe nume, interveni Stephanie.

— Nu văd de ce ! De acum încolo, dumneata eşti mama ei...

Santino părea sincer mirat.

— E un cuvânt un pic cam tare, atât de important... O mamă înseamnă o prezenţă de fiece clipă...

— Dragă Stephanie, în principiu, dumneata ai venit aici pentru totdeauna, nu uita asta.

CAPITOLUL VII

Când Sophia îi anunță, în sfârșit, că îi așteaptă prânzul, Stephanie răsuflă ușurată. Luară toți trei masa în sufrageria de lângă salon. Stephanie se întrebă pe unde-or fi Pietro și Mario, prezența lor ar mai fi însuflețit cât de cât atmosfera.

Pentru început, Sophia le aduse câte o jumătate de pepene nemaipomenit de gustos și de parfumat, pe urmă un pui la frigare, brânză și fructe. În încheiere, le prepară o cafea tare și așa mai căpătă și Stephanie puțină putere. Santino își aprinse o țigară de foi, își turnă o a doua ceașcă de cafea și se instală confortabil cu coatele sprijinite de brațele scaunului și picior peste picior. În momentul acela, își făcu apariția o femeie destul de în vârstă și se înclină respectuoasă înaintea lui.

După felul în care Lucia începu de îndată să se agite și apoi când femeia se apropie de ea, să strige jalnic, „no, no, no !“ trebuie că aceasta era Maria ! Fetița se lăsă

să alunece de pe scaun şi se năpusti pe genunchii tatălui său, agăţându-i-se de gât.

— Tăticule... nu-i aşa... că pot să... rămân... aici... cu tine ? îl întrebă ea izbucnind într-un plâns amarnic.

Dar Santino nu se lăsă înduplecat şi-i făcu semn Mariei să ia copilul cu ea, în timp ce Lucia se puse de-a binelea pe urlat.

Cu sufletul întors pe dos, Stephanie îşi pironise îndârjită privirile în fundul ceştii de cafea. La urma urmelor, treaba asta n-o privea defel şi nu voia să-i scape vreo remarcă nepotrivită. După plecarea Mariei, trăgând copilul după ea, în cameră se aşternu o tăcere grea, care părea să nu se mai sfârşească.

— Am impresia că felul în care înţeleg eu s-o strunesc pe Lucia nu ţi se pare deloc nimerit, zise în sfârşit Santino. E adevărat, sau mă înşel ?

Stephanie ridică privirea.

— Problemele dumitale cu Lucia nu mă privesc.

Ochii lui Santino azvârliră fulgere, nu alta.

— Dragă Stephanie, ţin să-ţi amintesc că dumneata te afli aici ca să te ocupi de ea când nu sunt acasă. Iată de ce sunt gata să-ţi aud părerea.

— Deocamdată, însă, mai eşti încă aici, îi atrase ea atenţia.

Santino îşi mută ţigara dintr-un colţ în celălalt al gurii, cu un aer pornit.

— Cât crezi că o să-ţi mai rabd nepăsarea asta ! ? exclamă el gata să izbucnească.

— Dumneata eşti acela care trebuie să se poarte altfel, Santino !

— Nu faci bine că-mi dai idei, Stephanie...

Tânăra se înroşi toată. Satisfăcut, Santino reluă cu glas ceva mai blând.

— Te-a anunţat Pietro că plec mâine ?

— Şi de ce, mă rog, crezi că ar fi trebuit să mă anunţe ?

— Ei, atunci când făceaţi... plajă, ţi-a spus poate, că de mâine eşti stăpână aici. O să poţi, deci, să faci tot ce-ţi trece prin cap, atâta vreme, desigur, cât n-o să uiţi de grija Luciei...

— Cum îndrăzneşti să spui asemenea lucruri ! ? se revoltă ea. Se vede că ai despre mine o părere dintre cele mai rele ! Doar nu sunt una care...

Văzându-i expresia amuzată, îşi muşcă buzele.

— Dă-i înainte...

— Doar nu vrei să insinuezi că Pietro... Pietro şi eu... se bâlbâi ea.

Santino dădu drumul unui rotocol de fum care se înălță încet spre tavan.

— Potolește-te, dragă. Am spus toate astea fără gând rău sau cine știe ce subînțeles...

— Trebuie să recunosc că nu prea te interesează ce fac sau nu fac eu, signor...

Se aplecă spre ea, livid de mânie :

— Numele meu este Santino, șuieră el printre dinți. Și nu mai uita asta, de acum înainte...

Cu tot tonul lui amenințător, Stephanie era hotărâtă să nu se dea bătută.

— De ce ți-aș spune pe numele ăsta care mie nu-mi zice nimic ? Între noi nu există nici pic de înțelegere sau de încredere ! De ce-ar trebui să joc după cum îmi cânți dumneata ! ?

— Pentru că așa vreau și gata ! răspunse el ca turbat. Și dacă nu ți-e pe plac felul meu de a fi, fă bine și cât voi lipsi, bagă-ți mințile în cap ! Încetează să te mai porți ca o fetiță răzgâiată, care sare cât colo ori de câte ori deschid gura. N-am nevoie aici de o adolescentă năzuroasă !

Stephanie se străduia din răsputeri să-și înghită plânsul.

— Trebuie să înțeleg din toate astea că ai numai drepturi și nici o obligație ? întrebă ea cu glas răgușit.

— Dacă vrei să spui mai pe ocolite că plec la Roma ca să mă întâlnesc cu vreo femeie, greşeşti ! o luă el în zeflemea şi se ridică împingând scaunul cât colo. Eşti un copil, Stephanie ! Cred că o să te înţelegi cu Lucia de minune... Acum, scuză-mă, dar trebuie s-o iau din loc.

Şi ieşi cu paşi mari, lăsând-o pe Stephanie de-a dreptul năucită. Ea îşi îngropă faţa în palme, cu un hohot mut. Ce fel de om era ăsta ? De ce încerca s-o distrugă ! ?

Cu un ultim suspin, se întrebă cum să-şi umple timpul până la cină. Se anunţa o după-amiază plicticoasă şi parcă fără sfârşit, şi era prima abia... Dacă voia să nu-şi piardă minţile. era mai bine să dea ascultare bunului simţ şi să-şi găsească vreo îndeletnicire. Se urcă, aşadar, la ea în cameră şi termină de aşezat hainele în dulapul mare cât o casă.

Era vădit că nu exista nici o servantă la dispoziţia stăpânei castelului. Avusese, oare, vreuna prima soţie a lui Santino ? Ce fel de femeie fusese Sancia ? Lăsând la o parte cele câteva încăperi decorate cu atâta gust, rămăseseră aşa de puţine alte semne ale vieţii ei acolo !

Îşi adună gândurile, jurându-se să nu-şi mai frământe niciodată mintea cu tot trecutul acela, îngropat de mult şi coborî în

salon. Uşile spre exterior, larg deschise, dădeau pe o terasă unde fusese aşezată o masă, acoperită cu un şervet imens alb ca zăpada. Cocoţată pe un scaun din fibre de palmier împletite, Lucia se distra vânturându-şi cu paiul sucul de portocale din pahar. Avea privirea aceea galeşă a copiilor încă pe jumătate adormiţi. Maria şedea lângă ea şi tricota liniştită. Nu încăpea îndoială, cele două căzuseră la pace.

Guvernanta o zări pe Stephanie ; se ridică şi o salută respectuos.

— Bună ziua, Maria, spuse Stephanie, amabilă. Bună ziua, Lucia, adăugă ea uitându-se la fetiţă.

Copilul, auzindu-şi numele, înălţă ochii spre ea, dar tăcu mâlc. Stephanie îşi învârtea nervoasă verigheta pe deget.

— Pot să beau şi eu puţin suc de portocale ? Arată grozav, zise ea făcându-i semn Mariei să se aşeze.

Aceasta înţelese şi o servi cu un pahar mare de suc din carafa pe care o avea la îndemână. Stephanie surprinse privirea Luciei, care o observa pe furiş. Fetiţa îşi vârî imediat nasul în pahar, cu atâta grabă, însă, că-l răsturnă. Uitându-se cum picură lichidul de pe masă pe jos, Lucia începu să râdă gâlgâit. Stephanie opri cu un gest domol braţul Mariei, care se şi ridicase să pedep-

sească poznaşa şi-i dădu de înţeles cu un semn din cap că era mai bine să nu scoată o vorbă.

Tăcută, Maria scoase o cârpă din buzunarul şorţului şi şterse pe cât putu faţa de masă, în timp ce Stephanie mai turnă un pic de suc în paharul copilului. Dar fetiţa întoarse capul, prefăcându-se că nu bagă de seamă. Dezamăgită, tânăra se duse să se sprijine de parmalâcul terasei.

Fremătând în aerul dogoritor, lămâii îşi răspândeau parfumul până acolo. Dintr-o casă de la poalele colinei se înălţau sunetele tânguitoare ale unei mandoline. Era ora când lucrătorii se întorceau de la câmp şi camioanele încărcate cu bărbaţi, cu femei şi copii ridicau trâmbe de praf pe drumul şerpuit care suia dealul din faţă.

Stephanie se uită din nou spre fetiţă, ocupată acum să sufle în pai, tulburând restul de suc din pahar. Trebuia neapărat să găsească vreo cale ca s-o facă să rupă tăcerea.

— **Lei deve cercare di parlare inglese,** Lucia, pronunţă cu greutate Stephanie. Trebuie să încerci să vorbeşti englezeşte, Lucia.

Fetiţa nu-i răspunse. În momentul acela îşi făcu apariţia pe terasă Santino, iar Lucia, îngânând o frântură de melodie, sări

de pe scaun şi alergă în braţele lui. Descumpănită, Stephanie îşi crispă degetele de marginea terasei. Santino îi spuse Mariei că putea să plece şi apoi se apropie de ea, cu feţiţa de mână.

— Ce te frământă ? Mai eşti încă supărată pentru ce ţi-am spus la masă ?

— Se pare că Lucia nu înţelege ce-i spun, zise ea privindu-l drept în faţă.

El se încruntă.

— Aha... Cu toate astea, eu am învăţat-o deja unele cuvinte englezeşti. Cu puţină răbdare, sunt sigur, voi două o să ajungeţi să vă înţelegeţi perfect.

— În teorie pare foarte uşor, dar te asigur că în practică, nu este deloc aşa, protestă Stephanie cu fermitate.

— Ei, haide, eşti aici doar de aseară ! Lucia e mititică, înainte de toate trebuie să se deprindă cu prezenţa dumitale !

De ciudă, Stephaniei i se strânse inima. Bineînţeles. Santino avea dreptate. El avea întotdeauna dreptate !

— Asta o să ia ceva timp, urmă el. Poate câteva luni, poate chiar ani. Ce importanţă are ? Avem toată viaţa înainte...

— Toată viaţa ? murmură Stephanie, copleşită.

— Nu uita, draga mea, că suntem căsătoriţi. Avem, deci, un contract permanent...

Stephanie scoase un strigăt înăbușit și fugi de pe terasă ascunzându-și fața în mâini.

Nu-l mai revăzu pe Santino înainte de plecare. Seara, Sophia o anunță că signor Ventura o să cineze în birou. Așadar, Stephanie mâncă singură în sufragerie, oarecum mai liniștită pentru că nu era obligată să ia masa cu Santino, doar ei doi, față în față. Se duse la culcare imediat după cină.

Se trezi târziu a doua zi. Pe la zece coborî în hol, unde întâlni o fată necunoscută care ștergea mobilele de praf.

— **Buon giorno**, signora, zise fata înclinându-se ușor, **avete fatto colazione ?**

Stephanie crezu că o întreabă dacă n-ar dori să ia micul dejun.

— **Si, grazie,** răspunse ea, încântată să fi înțeles, în sfârșit, o frază italienească de la un capăt la altul.

Ciudat, dar fata se mărgini să scuture din cap și-și văzu imediat de treabă. Deodată, Stephanie auzi o tuse ușoară chiar în spatele ei. Se întoarse. Pietro se uita la ea râzând incetișor.

— Pietro ! exclamă ea, mirată. N-ai plecat și dumneata ?

— Santino l-a luat pe Mario cu el și mi-a cerut să rămân aici să mă ocup de dum-

neata... Pentru că veni vorba, ţi-ai luat micul dejun ?

— Nu, încă nu.

— Atunci de ce nu i-ai spus, asta, Teresei ?

— Cum aşa ? Credeam...

— Fata te-a întrebat dacă l-ai luat şi dumneata i-ai răspuns : da !

— Oh, nu !

Stephanie oftă necăjită.

— Ne-am înţeles anapoda...

— Asta îmi ziceam şi eu. De asta râdeam, îi explică Pietro şi, întorcându-se spre Teresa, îi spuse ceva repede, în italieneşte.

— Am rugat-o să ne servească micul dejur în biroul lui Santino. Ce nu merge, Stephanie ? Pari îngrijorată...

Stephanie îi explică în câteva cuvinte problemele ei cu Lucia. În toane bune, Pietro se străduí să-i împrăştie necazul şi, numai câteva minute mai târziu, Stephanie se şi simţea cu inima mai uşoară. Fără îndoială, Pietro Bastinado era un băiat şi jumătate !

Nu trecu mult şi Teresa se înfiinţă cu o tavă plină de bunătăţi. Stephanie umplu cu cafea cele două cesti şi muşcă dintr-o tartină cu şuncă. De la sosirea ei acolo, era pentru prima oară că mânca cu poftă.

Pe urmă, Pietro o însoţi până în camera Luciei. De fapt, fetiţa avea la dispoziţie un apartament în toată regula : dormitor, baie şi cameră de joacă. Păru încântată de vizita lor şi-i arătă noii sale cunoştinţe toate comorile. Îi făcu semn lui Stephanie să se aşeze pe covor, lângă ea, şi îşi scoase pe rând, dintr-o valiză enormă, jucăriile, risipindu-le prin toată încăperea. După scurt timp, însă, se plictisi şi fugi să se ascundă în fustele dădacei. Stephanie zâmbi şi se ridică. Trebuia să ia copilul cu multă băgare de seamă.

Lucia era cam sălbatică ; oricum, neobişnuită să cunoască alţi oameni decât cei asupra cărora deschisese ochii... Stephanie plecă de acolo cu sufletul mai uşor. La urma urmelor, începutul nu fusese rău deloc.

Seara, Pietro veni să-i ţină tovărăşie la masă. Vorbiră preţ de câteva ore despre castel, despre copil şi despre călătoriile lui Santino. Lui Bastinado îi plăcea să pălăvrăgească şi, astfel, Stephanie află o grămadă de lucruri despre preocupările bărbatului ei. Descoperi cu această ocazie că Santino îşi cheltuia cea mai mare parte din avere pentru binele public, construind, spre exemplu, şcoli sau spitale, drept care oamenii din ţinut îl considerau binefăcătorul lor şi-i purtau un nemărginit respect.

Pietro își aprinse gânditor o țigară.

— Cum ți se pare castelul, acum ?

— N-am încă o părere anume. Azi-dimineață am stat cu Lucia mai mult, iar după-amiază m-am plimbat prin grădină.

Pietro îi întinse un pahar cu coniac, pe care ea îl savură tăcută.

— Așadar, Sophia nu te-a invitat încă să faci turul de onoare al proprietarului ?

— Sophia ? Eu nu exist pentru ea ! Cred că o să-mi vâr nițel nasul în cratițele ei într-una din zile, zise ea în treacăt, răutăcioasă.

— Cum adică ?

— Cred că știu ce am de făcut, îi răspunse Stephanie, pe un ton misterios.

Își termină coniacul și așeză paharul pe masă.

— Grădina m-a dat gata. Nici prin gând nu-mi trecea că prin părțile astea cresc atâtea soiuri de flori.

— Grădina asta era fala soră-mii. Se dădea în vânt după trandafiri...

— Vorbește-mi de Sancia, spuse Stephanie cu blândețe. Cum l-a cunoscut pe Santino ?

Pietro oftă abătut.

— S-au cunoscut încă din liceu. Sora mea ar fi avut acum treizeci și opt de ani...

— Treizeci și opt de ani ! Înseamnă că a avut-o pe Lucia destul de târziu...

— Da. Înțelegi, Sancia își pierduse aproape orice nădejde că o să poată avea un copil. Erau căsătoriți de aproape opt ani. Sarcina a dus-o foarte greu. Santino a chemat cei mai buni doctori din Europa și toți l-au sfătuit să-și interneze nevasta într-o clinică de la Londra. Acolo s-a născut Lucia...

Glasul i se frânse. Îi trebuiră câteva clipe bune până să poată continua.

— După naștere, sora mea nu și-a mai revenit. Pentru el, a fost ca un trăsnet...

Stephanie îi luă mâna, înțelegându-i durerea. Pentru Pietro, să vorbească despre toate amintirile acestea încă proaspete, era o tortură de iad. Dar se hotărâse să povestească până la capăt.

— Un timp, Santino i-a acuzat cu înverșunare pe medicii londonezi de incompetență, reproșându-le că n-au recurs la o cezariană. Mai târziu, însă, i s-a spus că Sancia însăși ceruse să nască normal. Voia să fie conștientă în momentul nașterii propriu-zise, lucru de care Santino nu avusese habar. Oricum, era prea târziu...

— Oh, Doamne, e îngrozitor, murmură Stephanie, cu lacrimi în ochi.

— Dacă Santino ar afla că ţi-am povestit toate astea, cu mâinile lui m-ar strânge de gât !

Mai târziu, până să adoarmă, tânăra se gândi încă o dată la zilele teribile pe care trebuie că le trăise Santino cu cinci ani în urmă. Ar fi dorit atâta să-i poată vorbi despre asta. Dar el, fără îndoială, nu avea nevoie de compasiunea ei...

A doua zi de dimineaţă, imediat după micul dejun, Stephanie dădu fuga la Lucia. Fetiţa, care tocmai se distra cu casa ei de păpuşi, îi zâmbi bucuroasă. Maria călca nişte hăinuţe de-ale copilului. Se opri o clipă din treabă şi o salută cu respect.

Stephanie privi cu atenţie desenele fetiţei, prinse grijului cu ace pe pereţi : erau foarte bune şi dovedeau un simţ ascuţit al culorilor. Lucia se apropie de ea în vârful picioarelor. Deodată, lui Stephanie îi vine o idee.

— Ăsta este un iaht, nu-i aşa ? zise ea arătând un desen.

— **E una barca,** afirmă fetiţa.

— **Una barca.** Un iaht. Poţi să repeţi după mine... iaht... ?

Lucia ridică din sprâncene, apoi îi arătă păpuşa.

— **C'è mia bambola.**

— **Una bambola.** O păpușă, reluă Stephanie pe un ton triumfător.

Lucia repetă serioasă : „păpușă" și, arătându-i o floare, întrebă :

— **Che cosa è questa ?**

— E un trandafir.

Fetița căzu pe gânduri. Brusc, chipul ei se lumină, alergă spre dădacă și-i spuse bucuroasă :

— **Una rosa c'è,** un trandafir !

Se întoarse lângă Stephanie și începu să-i arate diversele obiecte din încăpere, întrebând-o numele lor din engleză.

Dimineața trecu într-o clipită. Când Maria o anunță că venise ora prânzului, Stephanie nu-și crezu urechilor. Lucia își văzu cu mare regret noua prietenă, părăsind-o...

După-amiază, Stephanie îl aștepta cu nerăbdare pe Pietro ca să-i povestească succesul ei din dimineața aceea. Cum el întârzia, se hotărî să facă o vizită celor care roboteau la bucătărie. Cum o să reacționeze, oare, Sophia, când avea s-o vadă încălcându-i domeniul ? Stăpână pe sine, deschise ușa : o expresie de uluire dojenitoare se așternu pe chipul bătrânei menajere, dar Stephaniei nici că-i păsă. Intră hotărât și închise ușa. Încăperea era spațioasă și mobilată modern. Se mai găseau acolo încă alte trei persoane : o femeie voi-

nică, probabil Domenica, bucătăreasa, mica Teresa și un bărbat cu chipul tras, ocupat tocmai să toarne cafeaua în căni. Se holbară cu toții la ea, buimăciți.

— Mi-ar face plăcere dacă m-ai prezenta personalului, Sophia, zise tânăra domol.

Sophia înălță dezaprobator o sprânceană, apoi, ridicând din umeri, îi împlini voia. Spre marea lor surprindere, Stephanie strânse cordial mâna fiecăruia... Sophia aștepta cu brațele încrucișate, în defensivă, dând limpede de înțeles că ea una condamna întrutotul atitudinea noii sale stăpâne.

— Bun, spuse Stephanie dregându-și ușor glasul. Vă întrebați, probabil, de ce mă aflu aici. Sophia, ai putea să le traduci vorbele mele, te rog ?

— Nu vorbesc englezește decât foarte puțin, signora, spuse menajera în doi peri.

— Sunt sigură că o să te descurci de minune, Sophia. **Il padrone** mi-a spus că dumneata cunoști foarte bine limba mea maternă...

Stephanie trăgea nădejde că acest compliment avea s-o îmbuneze. Btrâna se înclină, murmurând că avea să-si dea toată silința.

Tânăra spuse ce avea de spus, vorbind rar, ca să-i lase timp Sophiei să traducă și

alegându-şi cuvintele cu grijă, pentru ca nimeni să nu se simtă jignit. Se temea, mai ales, că menajera o să considere intervenţia ei ca pe un afront personal, dar era ferm hotărâtă să participe la treburile gospodăriei.

Le declară aşadar, că intenţiona să împartă cu ei grijile casei şi să vadă dacă nu se puteau aduce unele îmbunătăţiri, stăruind totodată, că nu avea de gând nicidecum să le schimbe obişnuinţele decât dacă lucrul acesta s-ar fi dovedit absolut necesar. Şi termină lăudând promptitudinea cu care îşi serveau stăpânul.

Urmă o tăcere interminabilă. Lui Stephanie îi era cu neputinţă să-şi dea seama ce gândeau. Ba chiar avea vaga impresie că n-o înţeleseseră defel. Chipul Sophiei rămânea de nepătruns.

Aveau întrebări de pus ? Nimeni nu zise nici pâs. Tânăra oftă din suflet, spunându-şi că ar fi făcut probabil mai bine dacă ar fi aşteptat ca, mai întâi, să poată vorbi italieneşte, adresându-li-se astfel, direct. Îi tradusese Sophia cuvintele exact ? În orice caz, nu-i prea mai rămăsese ceva de făcut acolo. Înainte să iasă, se întoarse spre ei :

— Sper că aţi înţeles ce-am vrut să spun, spuse aproape în şoaptă.

Sophia făcu un pas înainte.

— Eu am în grijă castelul ăsta de foarte mulţi ani, îi aruncă ea pe un ton acuzator. Cu mult înainte ca signora Sancia să vină să locuiască aici...

— Înţeleg, suspină Stephanie.

Nu încăpea îndoială, nu mirosea a bine...

— Ce încerci să-mi explici, Sophia ?.

— Din tot ce-aţi spus, trebuie, oare, să înţeleg că doriţi să-mi puneţi bețe-n roate şi să-mi luaţi locul ? zise aceasta din vârful buzelor.

— Dar nu, nicidecum ! Vreau, pur şi simplu, să împart cu voi grijile zilnice. De acum încolo, casa mea este aici şi mi-ar plăcea spre exemplu, să am şi eu o vorbă de zis la alcătuirea meniurilor, să mă ocup de aranjarea lenjeriei în dulapuri, să-mi spun părerea la diversele schimbări... N-am de gând să vă întorc viaţa pe dos !

Sophia se dădu câţiva paşi înapoi şi căută din ochi sprijinul bucătăresei. Teresa, ghicind tulburarea celor două, îşi netezea şorţul nervoasă, iar Carlo, grădinarul, aşeză stângaci pe masă ibricul cu cafea.

Stephanie era complet descumpănită : se simţea vinovată şi nu înţelegea de ce, din moment ce avea dreptul, ca stăpână a casei, să aibă anumite pretenţii ?

— Sophia, aş vrea să mă conduci mâine dimineaţă prin castel, să-l vizitez şi eu,

adăugă ea. De când am venit, n-am văzut decât încăperile de la parter şi, desigur, camera mea.

Odată ajunsă pe coridor, se gândi că trebuia să le lase timp să chibzuiască şi abia apoi să ia o hotărâre.

Seara, în vreme ce se pregătea să coboare la masă, auzi maşina lui Pietro. Alergă veselă în întâmpinarea lui, dar îl găsi în hol umblând de colo-colo, roşu de furie şi îmbrâncind-o enervat pe Maria, care încerca să-l liniştească. Sugându-şi un deget cu sârg, Lucia şedea pe un cufăr enorm, fără să-i pese de discuţia aprinsă dintre adulţi.

— Ce s-a întâmplat, Pietro ?

— Poţi să fii mândră, signora !

Stephanie se uită la el nedumerită.

— Ce vrei să spui ?

Pietro o privi drept în ochi şi zise rar, cu glas egal :

— Felicitări ! Ai reuşit să faci o minune : datorită dumitale, tot personalul a părăsit castelul !

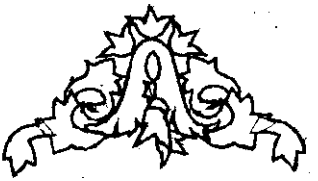

CAPITOLUL VIII

— Oh, nu !

Stephanie își duse îngrozită palma la gură.

— Ei bine, da !

Cu fălcile încleștate, Pietro se întoarse și-i dădu Mariei câteva ordine scurte. Aceasta clătină de câteva ori din cap și o luă pe Lucia de mână.

Dar fetița nu voia să se clintească de acolo. Vădit mirată de tot tărăboiul acela, voia să vadă ce avea să se mai întâmple. Maria o trase de mânecă, dar, instinctiv, copilul i se smulse din mână și fugi la Stephanie, agățându-i-se de genunchi, așa cum făcea cu tatăl său. Stephanie tare ar fi dorit să țină fetița lângă ea, dar nici nu putea să cedeze toanelor acesteia... Pietro părea uluit de purtarea fetiței.

— Oh, la urma urmelor poate să rămână aici, oftă el făcându-i semn Mariei să plece.

Dădaca ieşi din cameră azvârlindu-i Stephaniei o privire neagră ; fără să vrea, tânăra îşi mai făcuse un duşman în casă.

— Acum explică-mi ce s-a întâmplat, spuse Pietro cu glas înăbuşit.

— O, nimic special, replică ea pe un ton prefăcut nepăsător. Am anunţat-o pe Sophia că aş vrea să am şi eu un cuvânt de spus în treburile casei.

— Ce-ai spus ?!

— Ce-ai auzit.

Stephanie îşi împinse bărbia înainte cu un aer sfidător.

— Nu cred că Santino are totuşi de gând să mă lase să lâncezesc aici cât e ziua de lungă, fără să mişc un ac ! La urma urmelor, sunt nevasta lui, chiar dacă asta sună cam aiurea. În lipsa lui, trebuie, deci, să dau dovadă de autoritate ! Când au plecat? N-am auzit nimic.

Pietro ridică din umeri.

— Nu ştiu. Tot ce pot să-ţi spun e că şi-au strâns catrafusele şi s-au întors acasă, în sat.

— Îmi pare îngrozitor de rău, dar ce pot să fac ?

— N-ai decât să te duci s-o cauţi pe Sophia şi să-i spui că regreţi tot ce s-a întâmplat !

Stephanie se uită la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Glumeşti, poate !

— Deloc, de ce ?

— Pentru că nu retrag nici o vorbă din tot ce-am spus !

Pietro zâmbi cam strâmb.

— Şi cum crezi că o să te descurci de una singură ?

— O să angajez alţi oameni.

— Dar cine o să vrea să lucreze pentru dumneata ?, îi azvârli el, dispreţuitor. Nimeni de pe aici n-o să vrea să le ia locul ! Oamenii ăştia sunt foarte solidari, ştii asta ?... Trebuie aduşi înapoi toţi trei, cu orice preţ. Închipuie-ţi ce-o să mai tune şi fulgere Santino, când s-o întoarce şi n-o găsi pe nimeni aici ! Sophia a avut grijă de el de când a făcut ochi !

Stephanie începu să tremure toată şi simţi mâna Luciei cum i se crispează între degete.

— În cazul ăsta, o să mă lipsesc de serviciile lor. N-am nici o vină ! N-am dat pe nimeni afară, după câte ştiu! În Anglia nu s-ar întâmpla aşa ceva ! O menajeră care să se revolte când cineva o mai scuteşte de treburi, cine a mai pomenit ! ?

— Aici nu suntem în Anglia, Stephanie...

— E adevărat, se învoi ea. Dar nici eu nu am sânge sicilian în vine... Ce ne rămâne de făcut, acum ?

Pietro își mușca buzele gânditor.

— Ei bine, o să mă duc s-o caut pe Sophia...

— Ca să-i spui ce ? îl întrerupse ea fără menajamente. Eu tot am de gând să împart treburile casei cu ea !

— Dumneata ? În bucătărie ? Spălând vasele ?

Pe Pietro îl umflă râsul.

— De ce nu ? făcu ea indignată. Chiar crezi că vorbește gura fără mine ? De altfel, am și început să mă plictisesc aici...

Pietro dădu din mâini, exasperat.

— Ascultă, ai dreptate, de acord. Dar Sophia s-a bucurat întotdeauna în castelul ăsta de unele privilegii și în ruptul capului nu se poate pune problema să i se ia drepturile câștigate de atâta amar de ani.

— Dar n-am nicidecum intenția asta ! Pietro, încearcă să mă înțelegi : dacă așa mi-a fost dat, să trăiesc în casa asta, atunci trebuie să ocup imediat locul care mi se cuvine...

— Pe timpul Sanciei...

— Mă așteptam să ajungem aici. Și Sophia mi-a spus la fel. Foarte bine, sora dumitale lăsa în grija ei treburile casei.

Dar, în afară de grădină, cu ce-şi mai umplea timpul ?

— Ai văzut tablourile din salon ? Ea le-a pictat...

Stephanie făcu ochii mari.

— Nu... n-am ştiut...

— Sancia era o femeie foarte deosebită. Ştia să facă o mulţime de lucruri...

Tânăra suspină.

— Îmi pare rău, dar eu nu sunt prea îndemânatică. Acasă, vreau să zic, în Anglia, smulgeam buruienile din grădină şi atât. Şi nici nu am vreun talent anume.

Pietro îşi trecu gânditor palma peste frunte.

— O tot lălăim şi n-am rezolvat încă nimic. De exemplu : nu e pregătit nimic pentru cină...

Tonul lui uşor ironic o determină pe Stephanie să treacă imediat la treabă. Lăsând-o pe Lucia în grija unchiului ei, alergă la bucătărie. Acolo era jale : trebuie că Domenica se hotărâse să plece aşa, cât ai bate din palme, pe când pregătea mâncarea pentru cină. O grămadă de coji de cartofi trona în mijlocul mesei, iar chiuveta de spălat vase dădea pe dinafară de cratiţe şi de tigăi soioase. Stephanie îşi puse şorţul mare şi alb al bucătăresei şi se

apucă să strângă vasele şi să le clătească metodic pe marginea chiuvetei.

Un ceainic şuiera din răsputeri deasupra focului pe care îl uitaseră aprins. Aerul din bucătărie era înăbuşitor şi Stephanie deschise larg fereastra.

Tocmai freca dezlănţuită fundul unei străchini când Pietro veni să vadă ce face ea acolo. Îi privi lung, cu un aer posomorât, fruntea lac de apă şi mâinile pline de spumă.

— Doamne-Dumnezeule, Stephanie, treaba asta nu e de dumneata !

Ea îşi împinse cu braţul o şuviţă de păr care-i tot cădea în ochi şi nu-i dădu atenţie.

— Domenica ne-a lăsat nişte supă. Am s-o încălzesc. Mai avem şi nişte brânză. Şi fructe. Ne ajunge pentru astă-seară. Mâine, ne vom descurca noi cumva.

— Dar...

— Ascultă, Pietro, dacă tot ţii să rămâi aici, în bucătărie, cel puţin fă ceva folositor ! Ai putea, de pildă, să mai pui cărbuni în boiler sau să azvârli la gunoi cojile alea. Fă bine, apoi, şi întreab-o pe Maria dacă are de gând să pună umărul la treabă sau, dimpotrivă, să-şi ia valea şi ea !

Văzându-i aerul crâncen, Pietro izbucni în râs.

— Stephanie, sunt de-a dreptul uluit ! În fine, n-aş vrea să fiu în pielea ta când o afla Santino ce s-a întâmplat.

Dar ea prefera să nu se gândească la asta deocamdată ; avea atâtea alte treburi mai urgente pe cap : a doua zi trebuia să frece zdravăn maşina de gătit, să facă paturile, să dea cu aspiratorul prin camere, să gătească...

Luară masa în bucătărie cu toţii. Spre marea ei uşurare, Maria acceptase în cele din urmă să rămână acolo şi să se ocupe de copil. Fetiţa se bucura grozav de toate schimbările astea. După cină, Stephanie îi dădu o cârpă şi-i arătă, sub privirile îngrijorate ale Mariei, cum să şteargă vasele. Lucia se arătă foarte îndemânatică şi nu scăpă nimic pe jos.

Acum în bucătărie totul era curat şi pus în ordine, iar micul dejun pentru a doua zi, gata pregătit. Sleită de puteri Stephanie se duse la culcare regretând că nu avea un ceas deşteptător pentru că se simţea în stare să doarmă dintr-un foc o săptămână încheiată.

Dar Lucia rezolvă această problemă dificilă. La şapte fix apăru, ca să-i arate ce mai desenase. Se aşezară amândouă tur-

ceşte în pat şi fetiţa repetă cu un aer încântat cuvintele englezeşti rostite răspicat de Stephanie.

Zilele următoare trecură fără necazuri : Pietro lăsase baltă treburile la birou ca să se ocupe de calorifer şi de grădină, sau să-i dea o mână de ajutor Mariei la treburile mai grele. Stephanie luă asupra sa primenitul paturilor, curăţenia prin casă şi gătitul. Cel mai greu îi veni la început să se facă înţeleasă de Lucia şi de Maria. Dar, tot răul spre bine, fetiţa învăţă repede o grămadă de cuvinte englezeşti, iar Stephanie îşi perfecţiona şi ea, puţin câte puţin, italiana ei.

Fetiţa părea hotărâtă să-şi imite noua prietenă, aşa încât Stephanie trebuia să se oprească adesea din treabă ca să-i arate cum să folosească o ustensilă sau alta. Dar, nu puţin lucru, câştigase prietenia copilului.

Într-o zi, descoperi în garaj o maşină părăsită, dar încă în stare bună şi, cu acordul lui Pietro, se duse la Palermo să dea o raită prin magazine, luându-le cu ea pe Maria şi pe Lucia. Bătrâna se plimbă cu fetiţa prin oraş, cât timp ea îşi văzu de cumpărături. Pe urmă, luară prânzul pe terasa unei mici pizzerii şi, în sfârşit, o porniră agale de-a lungul ţărmului mărgi-

nit de palmieri şi de lauri roz. Velele albe ale corăbiilor ancorate în port contrastau cu albastrul adânc al mării. Lucia tropăia înaintea lor, cu multă însufleţire. Stephanihe îşi zise cu mândrie că, în fine, fetiţa o acceptase. Dar ce avea să se întâmple după întoarcerea tatălui acesteia ?

Pe drumul de întoarcere, începu să se frământe : mai mult ca sigur că Pietro îi şi telegrafiase lui Santino despre cele întâmplate. Trebuia să-şi reia cât mai curând lucrul la birou. Cum avea ea să se descurce atunci ?

Într-o seară, pe când Stephanie pregătea cu mare grijă un risotto, Pietro veni s-o anunţe că se întâlnise cu Sophia.

— La castel ?

— Nu, în sat. Locuieşte în casa fratelui şi a cumnatei ei. Nu m-a întrebat nimic. I-am spus că te descurci de minune, cu ajutorul Mariei.

N-ar fi trebuit să-i zică, gândi ea. Ar fi fost mai bine ca Sophia să nu ştie nimic.

— Nu fi nedreaptă, Stephanie, spuse Pietro înţelegându-i temerile. Sophia e şi ea om, ca noi toţi. Sunt sigur că regretă plecarea aia pe nepusă-masă. De ce nu vrei să recunoşti că ar fi mai bine totuşi, dacă s-ar întoarce ?...

În privința asta, nu mai încăpea nici o îndoială. În ultimele zile, Stephanie nu-și găsise timp ca să dea cu aspiratorul prin camere, iar castelul avea nevoie de o întreținere riguroasă. Cu toate că muncea pe brânci, nu izbutea să le ducă pe toate până la capăt. Pe deasupra, de oboseală o dureau toți mușchii și statul îndelungat în picioare devenise chinuitor. Nu, lucrurile nu puteau merge așa la infinit.

O întrebare însă o ardea.

— Spune-mi, Pietro, când trebuie să se întoarcă Santino ?

— Din păcate, nu știu precis. Zilele astea. Ca să nu-ți faci deocamdată prea mult sânge rău, nu l-am anunțat de toate astea. Presimt că necazurile mari vor veni abia când o să sosească el.

— Nu e vina dumitale că Sophia a plecat. Eu am făcut-o, eu răspund.

Pietro se uită pesimist la ea.

— Crezi că așa o să-i închizi gura lui Santino !? Stephanie, ăsta e il Castello di Strega, reședința clanului Ventura de sute și sute de ani și dumneata ai adus aici sămânța răzvrătirii.

— Hai că mă faci să râd ! Dacă te frământă așa de mult povestea asta, atunci de ce nu l-ai anunțat pe Santino ?

— Stephanie...

Jignit, Pietro o dojeni, şi pe bună dreptate.

— Nu m-am dat eu peste cap ca să te ajut ? Am făcut tot ce mi-ai cerut, fără să crâcnesc... Dacă tu nu vrei să-i ceri iertare Sophiei, cheamă-l pe Santino să rezolve el...

Lui Stephanie îi cam crăpa obrazul de ruşine : prea se purtase urât cu el.

— După părerea mea, spuse el cântărindu-şi cuvintele, prea îi atribui unui om puteri absolute. Santino nu e Dumnezeu-Tatăl ! Aşa cum spuneai adineaori despre Sophia, şi el e om ca toţi oamenii ! Mie una, adăugă ea, îmi place să-mi rezolv problemele singură.

Câteva zile mai târziu, Pietro plecă la Palermo, pentru afaceri. Afară soarele pârjolea, iar în bucătărie domnea o căldură de iad. Stephanie pregătea pentru cină o prăjitură cu vişine, în timp ce Lucia dormea după masa de prânz, în camera ei. Castelul, în care se aşternuse tăcerea, părea să moţăie în toropeala după-amiezii. Stephanie îi dădea zor să termine mai degrabă, să poată, în sfârşit, să facă o baie în mare şi să profite de o oră de binemeritată odihnă în răcoarea camerei sale.

Purta un pantalon de pânză subțire și o bluză de bumbac și, din pricina zădufului, hainele se lipiseră de ea. Se hotărî ca, înainte să coboare pe țărm, să facă un duș. Deodată, motorul unei mașini risipi tăcerea. Pietro se întorcea mai devreme decât prevăzuse. Poate că avea și el poftă de o baie în mare. În ultima vreme, aproape că nu avuseseră timp nici să răsufle...

Stephanie își privi mâinile, stropite până la coate cu zeamă de vișine ; luă o perie de unghii și își frecă bine mâinile sub robinet. Pe coridor se auziră niște pași apăsați și ea se întoarse spre ușă zâmbind.

— Pietro, ia uite ce prăjitură...

Dar zâmbetul îi încremeni pe buze : Santino stătea în prag și o măsura din cap până în picioare cu o privire glacială.

— Pot să știu și eu ce se petrece aici ? tună el.

Stephanie simți că-i piere și ultima fărâmă de curaj.

— E... e o poveste cam lungă, începu ea.

Dar, văzându-l cât era de furios, nu îndrăzni să continue.

— Lungă, într-adevăr ! Lungă de unsprezece zile, dacă nu mă înșel...

Stephanie căscă ochii la el buimăcită, apoi își aduse aminte că da, așa era, Sophia

și toți ceilalți își luaseră picioarele la spinare cu unsprezece zile în urmă.

Santino se uita cu dezgust la pantalonii ei plini de făină, la obrajii mâzgăliți cu zeamă de vișine și la părul ei zburlit.

— Chiar nu înțelegi că te faci de râs, și mă faci și pe mine ?

Era atâta dispreț în vocea lui, încât pe Stephanie n-o răbdă gura :

— Deci asta te frământă ? Prețioasa dumitale reputație !

El dădu să se apropie cu un aer amenințător, dar se răzgândi și-i spuse, foarte stăpân pe sine :

— Mergi, te rog, și te spală și, îmbrăcată corect, prezintă-te la mine în birou peste un sfert de oră.

Stephanie remarcă, nu fără ironie, că accentul lui englezesc atât de perfect se stâlcea de-a binelea când își ieșea din sărite.

Se jură în sinea ei să nu se lase tratată așa, ca o cârpă și, întorcându-i cu hotărâre spatele, își văzu înainte de treburi. Cu toate acestea, o frământa o întrebare : cum de a aflat ? Trebuie că l-a prevenit Pietro, în secret, nu vedea altă explicație...

— Stephanie !

Ea tresări.

— Nu încerca să mă scoţi din pepeni ! Aştept explicaţiile dumitale la mine în birou.

Şi ieşi trântind uşa după el.

Stephanie îşi trecu palma peste frunte, sfârşită. Nu se simţea în stare să-l înfrunte imdeiat. Dădu roată cu ochii prin bucătărie : totul era aproape în ordine. Puiul se cocea la foc mic în cuptor şi aluatul de prăjitură era pregătit. Nu-i mai rămăsese decât să arunce legumele gata curăţate în apa clocotită. Putea aşadar să facă o pauză.

Întrevederea asta cu Santino o întorcea pe dos. O ceartă cu el s-ar fi sfârşit, cu siguranţă, în defavoarea ei, şi, de altfel, el cunoştea pare-se până la amănunt cele petrecute. Nu avea, deci, ce să-i spună... Trebuie că se instalase deja la birou, răsfoind maldărul de corespondenţă care se îngrămădise acolo în absenţa lui.

Se duse sus şi intră în baie, răsuci cheia în broască şi umplu cada. Întârzie multă vreme în apa călduţă şi înspumată care-i alina trupul istovit. Când ieşi din cadă se simţea mult mai în puteri. Se înfăşură într-un cearşaf pluşat şi-şi perie cu furie părul. Azvârlind o privire la ceas, constată că Santino o aştepta de aproape o jumătate de oră. Inconştient, încerca să amâne clipa atât de temută...

Deodată, inima îi sări din loc, zărindu-l în oglindă pe bărbatul ei, în picioare, la doi pași de ușă. Era vânăt de furie...

— Ești, oare, tot atât de proastă pe cât de smintită ? Sau ții neapărat să-ți dovedesc că știu să mă fac ascultat ?!

Stephanie încremeni de spaimă. Nu-și închipuise că Santino avea să îndrăznească să vină în camera ei. Pe deasupra, era aproape goală, fapt care o punea în inferioritate...

— Ești bun să pleci de aici ? îngăimă ea. Nu spera că o să mă fâstâcesc ! Presupun că ai fost informat de tot ce s-a întâmplat... Cu ajutorul lui Pietro și al Mariei, am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să mențin castelul în ordine. Își acoperi cu mâinile umerii goi. Au mers toate strună, continuă ea, îmbujorându-se. Lucia n-a avut de suferit nici într-un fel și pot chiar să afirm că ne-am împrietenit !

El își încrucișă brațele și o privi cu vădită curiozitate.

— Continuă...

— Nu... n-am ce să mai spun, făcu ea trecându-și enervată mâna prin păr.

Santino își plimbă privirea pe corpul tinerei femei.

— Cam ce crezi că-mi rămâne de făcut când aflu că nevasta mea, auzi : nevasta mea ţine locul unei slujnice !?

— În Anglia, fără îndoială, m-aş fi ocupat eu însămi de casa mea !

— Dar eu nu am casă, ci ditamai castelul. Doar nu poţi să compari o vilă, acolo, la marginea Londrei cu il Castello di Strega !

Pe Stephanie o călcau pe nervi fumurile astea ale lui.

— Asta-i părerea dumitale, eu însă cred că e tot una !

— Poate, numai că la dumneata acasă nu aveai douăsprezece camere, mari de poţi să te plimbi cu bicicleta prin ele. Şi nici mobile scumpe, tablouri, atâtea lucruri care să pretindă o grijă deosebită... De exemplu, ţi-a dat prin minte să lustruieşti cu ceară sipetul din hol, care este o antichitate aproape de nepreţuit ?

— Nu, n-am avut timp să mă gândesc la asta.

— Vezi ?! Un singur om nu poate să facă toate treburile de aici !

— Recunosc că ar fi nevoie să fie periate zdravăn covoarele. E drept şi că e praf peste tot. Dar, cu toate astea, eu zic că ne-am descurcat foarte bine ! Lucia nu-şi mai încape în piele de bucurie când

poate să mă ajute cu ceva. Iar Pietro a fost de-a dreptul nemaipomenit.

— Ia te uită, scumpul meu cumnat ! Dar pe unde umblă ?

— E la Palermo, cred...

— Şi cum de a mai găsit timp şi pentru birou, cu toate câte a avut de făcut aici ? zeflemisi el.

Stephanie dădu neputincioasă din umeri.

— Nu vrei să înţelegi...

— Ba cred că înţeleg foarte bine : i-ai dat Sophiei papucii sau cel puţin, ai încercat să-i faci zile fripte. Femeia asta trăieşte sub acoperişul ăsta de patruzeci de ani ! Doar n-ai s-o înveţi dumneata meseria !

— Dar nici n-am avut intenţia ! Tocmai că eu voiam să învăţ...

— Când Sancia era aici... o întrerupse el.

Deodată, tinerei femei îi sări mustarul.

— Sancia ! ripostă ea. Toată lumea nu face tot timpul decât să mă compare cu ea!

Trase adânc aer în piept, fără să-i pese de cuta amară care începuse să se sape pe chipul lui Santino şi-i dădu înainte :

— Nu prima dumitale soţie este acum stăpână aici. Te-ai căsătorit cu mine şi m-ai obligat să vin în castelul ăsta. Acum, suportă consecinţele ! Nu încape nici o îndoială că Sancia era mulţumită de viaţa pe

care o ducea aici. Ei bine, eu nu ! Mă numesc Stephanie Mc Master, de cetățenie britanică, și nu sunt defel ființa aia leșinată și lipsită de voință trăind în umbra domnului și stăpânului ei !

— Taci !

Stephanie ar fi trebuit să ia aminte la scânteia de furie ucigașă care se aprinsese în ochii lui Santino, dar nu-și putea ține gura. Revolta strânsă în sufletul ei încă de la prima lor întâlnire, ajunsese la disperare.

— Nu, n-am să tac ! Nu sunt sclava dumitale !

Santino se apropie de ea, îi înhăță mâna dreaptă și i-o răsuci cu cruzime.

— N-ar fi trebuit să-mi vorbești în felul ăsta, șuieră el printre dinți. Nu trebuia să pomenești de Sancia în bătaie de joc !

Stephanie nu mai izbutea să se stăpânească.

— Și pentru ce, mă rog ? Mă apăr cum pot ! Sunt om, nu robot, ca dumneata !

El era atât de aproape de ea încât îi vedea zvâcnetul tâmplelor. Niște degete ca de oțel îi încleștară umerii. Instinctiv, ea își acoperi pieptul cu brațele, apărându-se.

— Aici femeile nu ies din cuvântul bărbatului, mârâi el. Că-ți place sau nu, te-ai

măritat cu un sicilian şi trebuie să-mi dai socoteală. E clar ?

— E adevărat că în Sicilia bărbatul îşi zvântă nevasta în bătaie până ce ea îi cerşeşte îndurare ?

Turbată de furie, tânăra femeie reuşi să i se smulgă din încleştare şi-l pălmui cu atâta putere că urma degetelor ei se ivi de îndată pe obrazul lui Santino. Reacţia lui nu se lăsă aşteptată : îşi înfipse imediat mâinile în grumazul ei. Cu gura căscată, Stephanie se înăbuşea. Cearşaful de baie în care era înfăşurată se desfăcu şi-i lunecă pe şolduri, lăsându-i pieptul descoperit. Cu ochii holbaţi de spaimă, văzu cum faţa lui Santino se apropie de a ei. El se lipi deodată de ea şi un fior straniu o străbătu: nu numai de furie îi bătea acum inima atât de tare... Degetele se strânseră mai tare pe pielea ei, ca şi cum ar fi vrut să zdrobească moliciunea aceea, dar încleştarea lor începu să se preschimbe încet-încet în mângâiere. Stephanie fu nevoită să închidă repede ochii, pentru ca el să nu-i vadă tulburarea...

Întâlnirile cu Allan n-o pregătiseră deloc pentru o asemenea înflăcărare a simţurilor. Nu mai era conştientă decât de mâinile acelea peste corpul ei aproape gol. Deschise ochii şi întâlni privirea lui San-

tino care o ațintea cu o lăcomie chinuită. Ca și cum în sinea lui s-ar fi dus o luptă ciudată.

— Doamne, Stephanie... șopti el cu glas sugrumat, cât te doresc...

Cu un geamăt, o trase spre sine și sărută cu pasiune buzele ridicate spre el. Stephanie nu se mai gândea să-i reziste și se abandonă sărutărilor lui. Se simți luată pe sus de niște brațe puternice și așezată cu grijă pe pat. O năpădi un val fierbinte, o dorință violentă ce se cerea potolită fără întârziere.

Santino părea că-și pierduse orice control ; își cufundase fața în părul mătăsos al tinerei femei, murmurându-i cuvinte pătimașe...

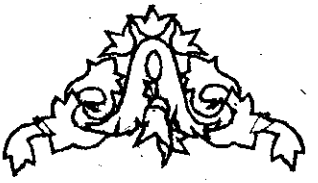

CAPITOLUL IX

Dar momentul ăsta de dezlănțuire nu dură mult. Deodată se auzi un zgrepțănat în ușă.

— Tăticule, tăticule, unde ești ? se auzi vocea subțirică a Luciei.

Santino sări ca ars și o îmbrânci cât colo pe Stephanie, pe chip așternându-i-se veșnica lui indiferență, rece ca gheața.

Își încheie la repezeală cămașa și-și îndreptă cravata, fără să binevoiască să-i azvârle tinerei femei nici măcar o privire. Buimăcită, Stephanie se înfășură tremurând în cearșaful de baie. Cum putea un om să se schimbe așa de la o clipă la alta ? își zise ea cu amărăciune.

Fetița se apropie uitându-se nedumerită la ea. Stephanie se ridică, o mângâie pe creștet și ieși din cameră. Era mai bine să-l lase pe Santino singur cu ea ; n-avea decât să-i dea explicația care i s-ar fi părut mai potrivită, dacă avea chef...

Se închise în baie şi îşi studie cu mare atenţie imaginea din oglindă, aşteptându-se să vadă acolo chipul unei cu totul altă Stephanie. Pe gât mai purta încă urmele degetelor lui Santino şi arsura sărutărilor lui îi mai stăruia încă pe piele... Ca să-şi vină în fire îşi răcori fruntea şi tâmplele cu puţină colonie şi îşi perie îndelung părul.

Se făcuse destul de târziu şi avea de terminat mâncarea pentru cină. În după-amiaza aceea, Lucia nu-şi luase mica gustare, iar Santino nu era omul care să flămânzească de bună voie. Dar să înfrunte, din nou privirea lui îngheţată, după tot ce se petrecuse între ei, asta i se părea de-a dreptul de neîndurat. Fără îndoială că nu avea decât dispreţ pentru ea...

Ca un fel de sfidare, pentru că nu era defel ţinuta potrivită pentru a lua masa de seară cu el, trase pe ea o pereche de jeanşi şi o bluză subţire. În timp ce cobora, auzi huruitul unei maşini afară. Scoase un oftat de uşurare ; desigur, era Pietro care se întorcea de la Palermo. Avea atâta nevoie de prezenţa lui liniştitoare... Dar, tot ascultând, Stephanie îşi dădu seama că zgomotul se auzea tot mai înăbuşit şi fu nevoită să recunoască, oarecum cu părere de rău : Santino plecase ! O lăsa singură !

Foarte straniu, dar o senzație dureroasă de gol puse curând stăpânire pe inima ei. Ochii i se umplură de lacrimi, pe care și le zvântă enervată cu dosul mâinii ; doar n-o să bocească acum din pricina lui ! In fond, Santino nu-i ascunsese niciodată care erau adevăratele motive ale căsătoriei lor. Și nimic nu se schimbase între ei. Doar că acum îl știa și pe el om ca toți oamenii, la fel de slab uneori, chiar și el...

În bucătărie, puiul amenința să se facă scrum. Se grăbi să-l scoată din cuptor, apoi aruncă legumele curățate în apa clocotită și, în sfârșit, puse prăjitura la copt. Maria sosi și ea peste câteva minute.

— Bună seara, Maria. Știi cumva unde e plecat bărbatul meu ?

— Nu, signora. A luat-o pe Lucia cu dânsul, adăugă ea pe un ton de înmormântare.

— Spune-mi, dumneata l-ai anunțat pe domnul ce s-a petrecut aici ?

Bătrâna își agită amândouă mâinile în aer în semn că nu.

— Dar signor Bastinado s-a întors ?

— Nu, signora. Poate că rămâne la Palermo peste noapte.

Maria nu părea în apele ei. Așa cum i se întâmplase și stăpânei sale, sosirea lui

Ventura pe nepusă-masă o întorsese pe dos. Ce bine ar fi dacă s-ar putea înţelege una pe alta şi ar schimba câteva vorbe să le mai vină un pic inima la loc, îşi zise cu părere de rău Stephanie. Conversaţia cu Maria se împotmolea însă, mereu, pentru că noua ei stăpână abia o rupea pe italieneşte. Stephanie îşi promise solemn să ia cât mai degrabă nişte lecţii.

Puţin câte puţin, neliniştea ei se preschimbă în mânie : avea tupeu, nu glumă Santino dacă a întins-o aşa, luând-o şi pe Lucia cu el, fără ca, cel puţin, să-şi dea osteneala s-o anunţe !

O pofti pe Maria să ia masa împreună. Mâncară în tăcere, fiecare cu gândurile sale. Stephaniei nu-i era foame şi de prăjitură nici nu se atinse. Pe deasupra, prezenţa bătrânei începuse s-o enerveze. De mai bine de o oră, aceasta nu înceta să tresară la fiecare zgomot şi nu slăbea uşa din ochi, de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă răsărind acolo pe însuşi Aghiuţă.

După ce terminară de rânduit vesela în rafturi, Stephanie o sfătui cu glas înţelegător să se ducă la culcare.

— Ai face mai bine să te culci, Maria. Pari obosită. Cînd **il padrone** o să se întoarcă, ai să auzi maşina.

— Dar unde s-or fi dus ? oftă dădaca.

— Habar n-am, făcu Stephanie ridicând resemnată din umeri.

Maria își boți nervoasă șorțul în mâini.

— În ruptul capului n-ar fi trebuit să rămân aici ! Ar fi trebuit să plec odată cu ceilalți, gemu ea făcându-și semnul crucii.

Stephanie se răsti la ea, scoasă din răbdări :

— Ce tot îndrugi ? !

Era prea de tot ! Dacă și Maria își strângea catrafusele... Bătrâna se legăna pe scaun, cam fâstâcită.

— Trebuia să plec, asta trebuia, repetă ea cu încăpățânare : Cred că **il padrone** e foarte, foarte supărat.

— Și atunci ? N-avem ce-i face !

Probabil că Maria băgase de seamă cât era de nervoasă stăpâna sa. Se uită cu fereală la ea :

— Dumneavoastră nu puteți să înțelegeți, signora. Mi-e teamă...

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Stephanie trântindu-și șorțul de masă, de ce ești atât de speriată ? Doar n-o să-ți facă nimeni nimic. Sunt eu aici !

Maria o privi cu chipul răvășit de paimă.

— Signor Ventura e foarte furios pe ine. Trebuie să plec, signora.

— Dar nu poţi să pleci la ora asta, s-a făcut noapte !

Maria se făcu albă ca varul. Părea de-a dreptul nenorocită. Stephanie îşi trecu mâna prin păr.

— **Il signore,** n-o să-ţi facă nimic, îţi promit.

Dar trebuie că spaima bătrânei era contagioasă, pentru că şi Stephanie începuse să se simtă tot mai puţin în apele ei. Castelul acela pustiu i se păru atât de sinistru de să ţi se facă părul măciucă. Oftă din adâncul sufletului.

— Bine, foarte bine. O să merg cu dumneata până în sat, dacă ţii neapărat să pleci chiar acum.

Chipul Mariei se lumină. Se porni să turuie nişte mulţumiri încâlcite şi apoi, grăbită tare, plecă să-şi ia haina. Stephanie privi în jur, dacă bucătăria era în ordine, stinse luminile şi ieşi.

Noaptea, drumul şerpuit care ducea în sat părea de-a dreptul înspăimântător. Stephanie conducea cu băgare de seamă, scrutând neliniştită întunericul. În fine, se zăriră nişte lumini şi tânăra o întrebă pe Maria unde voia s-o lase. Aceasta şovăi câteva clipe, apoi o îndrumă până la o fermă pierdută printre dealuri.

— Asta e casa fratelui meu, Antonio.

— Bine. Când te întorci la castel ?

— Mâine, signora, mâine, răspunse Maria coborând din mașină. Mulțumesc foarte mult că m-ați adus.

Stephanie întoarse mașina și se îndreptă spre castel. Să nu iasă din drum era un adevărat chin ; nori grei se îmbulzeau pe cer, iar farurile abia de răzbăteau prin ceața deasă. Cel mai mic viraj părea o adevărată aventură și Stephanie conduse ținându-și respirația până când, în sfârșit, văzu înălțându-i-se în față zidurile posomorâte ale castelului. Afară era întuneric de să-ți bagi degetele în ochi și singură se felicită că avusese inspirația să lase aprinse luminile de la intrare.

Când păși în hol, avu senzația că se mai afla cineva în casă. Îi reveniră brusc în minte poveștile cu vendette siciliene pe care le citise în copilărie și, de groază, simți că mâinile și picioarele i se fac sloi.

Merse tiptil până în bucătărie și se uită la ceasul de pe perete : era unsprezece. Boilerul ar mai fi avut nevoie de ceva combustibil, dar Stephanie nu avu curajul să se ducă până afară, după cărbuni. Asta avea s-o facă Pietro, a doua zi de dimineață...

Era complet descumpănită. Ce ar fi fost mai bine : să se culce sau să aștepte ? De-

odată, simți că-i îngheață inima : i se păru că aude un zgomot în hol. Încremeni acolo, unde se afla, ținându-și respirația. Poate că trosnise vreo mobilă...

Ieși din bucătărie pe vârful picioarelor, străduindu-se să-și păstreze mintea limpede. Ia să vedem, care e telefonul cel mai la îndemână ? Dacă avea să mai audă ceva, va suna la poliție. Între timp ar fi avut însă nevoie de o băutură întăritoare și de o țigară. Străbătu cu pas hotărât holul pustiu și împinse ușa care dădea în salon. Acolo, chiar în mijlocul încăperii, în penumbră, ședea cineva într-un fotoliu. Înlemnită de groază, văzu cum necunoscutul se ridică... Și pereții începură să i se învârtă în fața ochilor.

Când își reveni, Pietro, pentru că el era, o ținea în brațe și o privea înspăimântat.

— Doamne-Dumnezeule, exclamă el cu glas sugrumat. Stephanie, ce-i cu dumneata ? !

Ea își lăsă capul pe umărul lui, incapabilă să scoată vreo vorbă și începu să plângă înăbușit.

— Nu... n-am știut că te-ai întors, reuși, în sfârșit, să bâiguie. Am crezut că erau niște hoți...

— Liniştește-te, murmură Pietro. Totul e-n ordine. Când am sosit nu era nimeni pe aici. Pe unde umblai ?

— Am dus-o pe Maria până în sat. A ţinut morţiş să se întoarcă la fratele ei, să locuiască acolo.

— Scuzaţi-mă că întrerup întrevederea asta fermecătoare, zise o voce în spatele lor.

Nepăsător, Santino se uita când la unul când la celălalt, cu un zâmbet batjocoritor în colţul gurii.

— Dragul de Pietro nu ţi-a adus, deci, la cunoştinţă că mai sunt şi eu pe aici ? îşi începu el tirada, văzând expresia năucită de pe faţa tinerei femei. Te-am auzit pomenind de Maria. Pot să ştiu şi eu de ce a plecat ?

— Cred că-i era frică de dumneata.

Santino se încruntă.

— Înţeleg. Se teme probabil să n-o creadă lumea din sat spărgătoare de grevă sau aşa ceva...

— Unde e Lucia ? spuse Stephanie brusc, îngrijorată. Trebuie s-o culc !

— Nu e nevoie, doarme deja.

Înainte să lovească în plin, pentru mai mare efect, Santino făcu o pauză :

— S-a întors Sophia.

Stephanie se făcu albă ca varul la faţă. Bărbatul ei o privea ţintă, satisfăcut şi curios :

— Ar trebui să fii mulţumită ! Ai scăpat de griji !

Veşnicul surâs batjocoritor al lui Santino care o scotea din răbdări apăru din nou. Cum de putea fi atât de calm, atât de sigur de sine ? Fără o vorbă, Stephanie părăsi încăperea. Dar nu apucase să urce două trepte când vocea tăioasă a lui Santino o pironi pe loc.

— Un moment, te rog !

Ea nu se întoarse spre el.

— Stephanie, cu dumneata vorbesc ! În legătură cu azi după-amiază, aş fi vrut să-ţi spun...

— Nu poţi să aştepţi până mâine ? îi replică ea arogant. Mă duc la mine în cameră, unde vreau să fiu lăsată în pace. Mă auzi ? În pace !

Întorcându-i spatele, o luă la goană pe scări. Mai târziu, auzi râsete şi şuşoteli dinspre camera Luciei. Aşadar, fetiţa încă nu dormea...

A doua zi de dimineaţă, Stephanie se trezi cu groaza apropiatei ei înfruntări cu Sophia. I se părea o încercare peste puterile ei...

Tocmai se îmbrăca atunci când Lucia ciocăni la uşă şi se strecură în cameră, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, de la o vreme. Fetiţa avea, însă, un aer mai altfel decât de obicei ; Stephanie bănui că era încă foarte nelămurită asupra celor surprinse în ajun şi se hotărî s-o facă să uite de toate astea şi să se simtă în largul ei.

— **Buon giorno,** Lucia.

— **Good morning,** Stephanie.

Ăsta era jocul lor favorit : ea i se adresa în italiană şi copilul răspundea în engleză. Cu siguranţă că lui Santino nu avea să-i placă auzind-o pe fiică-sa că tot pe nume îi spunea noii sale mame. Se vedea de la o poştă că în ochii Luciei, Stephanie era prietena ei, „mamă vitregă" nu însemna nimic pentru ea. Tânăra ar fi vrut să ia copilul în braţe, să-i explice că nu avea de ce să se teamă, dar, deocamdată, Lucia părea foarte interesată de cosmeticele de pe toaletă şi deschidea pe rând sticle de colonie şi borcane de cremă. Stephanie îi dădu voie să-şi toarne câte o picătură de parfum după urechi şi-i dărui un mic vaporizator.

Chipul fetiţei strălucea de fericire ; se aruncă de gâtul prietenei ei şi-i trase o pupătură straşnică pe obraz. Stephanie o săltă pe genunchi şi o sărută la rândul său.

În clipa aceea, Santino intră în încăpere și se opri brusc, uimit să le descopere astfel îmbrățișate. Apoi o chemă pe Lucia lângă el.

— Îmi pare nemaipomenit de rău că te-a deranjat.

— Lucia nu mă deranjează deloc, răspunse ea, grăbită. În general, noi ne petrecem dimineţile împreună.

— Sper că nu te superi dacă o iau cu mine în oraș. O să mâncăm acolo, la prânz, spuse el și ieși cu Lucia de mână.

Stephanie nu știa ce să mai creadă. Faptul că Santino venise să-și ia fetița de acolo, presupunând că aceasta o plictisea, i se părea destul de jignitor. Nu binevoise să afle cât de bune prietene erau ele acum...

Teresa îi aduse în salon micul dejun. Avea un aer atât de plouat că Stephanie o bătu ușurel pe braţ, s-o liniștească.

Tocmai își termina de băut cafeaua când Sophia își făcu apariţia.

Stephanie încremeni cu ceașca în mână, dar, contrar tuturor așteptărilor, menajera părea mai degrabă stingherită și o salută cu multă deferenţă.

— Bună ziua, signora, ați luat micul dejun cu plăcere ?

Câteva secunde, Stephanie crezu că Sophia o lua peste picior, dar aceasta continuă pe același ton :

— Dacă doriți să vă spuneți părerea despre meniul de astăzi, signora, îl țin la dispoziția dumneavoastră.

Uluită, tânăra femeie apucă lista pe care Sophia i-o întindea cu ochii coborâți în pământ.

— Domenica vă roagă să-i spuneți dacă preferați spaghetele la prânz sau la cină ?...

— Eee... ei bine, la cină, dacă asta nu-i dă prea multă bătaie de cap. Și, te rog, am putea să avem la prânz niște înghețată ?

— Dar bineînțeles, signora. Domenica așteaptă propunerile dumneavoastră pentru mâine.

Stephanie abia de-și putea ascunde uimirea. I se părea că visează, nu alta ! Sau femeia din fața ei nu era Sophia !

— Bine, Sophia. Voiam... voiam neapărat să-ți spun... că mă bucur mult să te văd din nou aici.

— Mulțumesc, signora.

Trăsăturile severe ale Sophiei se îmblânziră un pic. Se înclină și plecă spre bucătărie.

Pietro sosi pe la amiază. Trebuie că lucrase din greu acolo, la birou, pentru că

se lăsă să cadă într-un fotoliu, suspinând de fericire.

— S-a întors şi Maria, o anunţă el. Ai aflat ?

— Nu, n-am trecut pe acolo astăzi, Lucia şi-a petrecut toată dimineaţa cu tatăl ei...

— Firește. Când nu e plecat, Santino se ocupă foarte mult de ea.

Stephanie, care tocmai îşi tăia felia de pepene, puse cuţitul şi furculiţa jos şi îşi sprijini bărbia în palme.

— Pietro, ce s-a întâmplat aseară ? De ce era Santino atât de furios ?

— Înainte sau după păţania noastră din salon ? glumi el. La drept vorbind „furios" nu e cuvântul exact, poate ai vrut să spui „turbat". Bineînţeles că am încasat de la el o săpuneală pe cinste pentru că nu i-am dat raportul la vreme. Dar am impresia că l-a supărat mai ales faptul că te-a găsit la mine în braţe !

Stephanie ridică din sprâncene.

— Nu văd de ce. Puţin îi pasă de mine !

— Crezi ? Uneori mă întreb dacă nu cumva, dimpotrivă...

Nu-şi termină fraza şi adăugă satisfăcut :

— În sfârşit, au reintrat toate în normal, mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne ! Bie-

ţele mele oase aveau atâta nevoie de odihnă !

Tânăra femeie îşi privea gânditoare paharul aşezat pe masă cu gura în jos.

— Ştii cumva cum a aflat toată povestea ? Cine l-a anunţat ?

— Cine să-l anunţe ?! Sophia ! De la bun început trebuia să-mi treacă asta prin minte.

— Dar de ce a aşteptat atâtea zile ?

— Femeia asta nu e atât de rea pe cât crezi. Dumneata ai călcat-o pe coadă, asta-i tot. Sicilienii sunt foarte mândri din fire, ţine minte ce-ţi spun !

— Mi-am dat seama, oftă Stephanie.

— Pentru că nu te cunoaşte, n-avea cum să ştie ce o să faci. Ai fi putut să angajezi pe alţii... Dar nici nu voia să facă ea primul pas...

Pietro îşi aprinse o ţigară.

— Când a aflat că toată treaba o făceam noi, şi-a pierdut cumpătul şi s-a gândit că e mai bine să-şi anunţe stăpânul.

— Nu-mi vine să cred. Povestea asta nu ţine, făcu Stephanie sceptică.

— Şi totuşi, adevărul ăsta e ! Nu fi şi dumneata aşa de aprigă ! Ai văzut numai ură acolo unde, de fapt, nu era decât neîncredere... Nu poţi oricând şi peste tot, să-ţi faci prieteni cât ai bate din palme...

Tânăra surâse, puțin încruntată.

— Ai dreptate, Sophia a venit să-mi ceară părerea referitor la meniuri...

— Vezi !? Sunt sigur că e dispusă să mai cedeze și ea. Dar toate se fac pe îndelete. Nu ești aici decât de puțin timp. Felul în care ai cucerit-o pe Lucia dovedește că știi să te descurci...

— Pietro, n-o să găsesc niciodată destule cuvinte să-ți mulțumesc pentru tot ajutorul dat... mai ales sufletește.

El surâse trist, fără să zică nimic.

În timp ce Lucia își făcea somnul de după-amiază în camera ei, Stephanie se gândi să deretice un pic prin camerele de la primul etaj. Dând cu aspiratorul pe culoar, se opri în fața vestiarului în care Santino îi interzisese să intre. Până acum nu avusese curiozitatea să-l deschidă. Apăsă încet pe clanță, dar ușa era încuiată. De ce n-ar fi cerut Sophiei cheia ?

O găsi pe menajeră în bucătărie, ajutând-o pe Domenica să curețe legumele pentru cină. Cele două femei îi zâmbiră cu amabilitate.

— Iertați-mă că vă deranjez... Aș putea să iau cheia de la vestiarul de lângă camera mea ?

Sophia păli.

— Încăperea aceea stă închisă, signora, răspunse ea pe un ton care nu admitea replică.

Stephanie își mușcă buzele.

— Știu, Sophia. Dar aș vrea să fac un pic de curățenie acolo. Am putea să-l transformăm în bibliotecă...

— Există o bibliotecă, signora. Și, în plus, cred că lui signor Ventura nu i-ar place să vă atingeți de încăperea aceea.

Tânăra femeie oftă. Instinctul îi spunea să nu se arate supărată, dar, vrând să arunce o privire în camera aceea, numai una, nu pricepea de ce întâmpină o asemenea împotrivire.

— Dar vestiarul ăsta e chiar lângă camera mea, stărui ea. Poate că s-a făcut igrasie acolo sau, și mai rău, poate că sunt șoareci. Ar trebui aerisit, cel puțin !

Sophia se uită cu coada ochiului spre bucătăreasă.

— **Il padrone** a interzis să se intre în camera aceea, signora.

— Cel puțin știți pentru ce ?

— Nu, signora.

Până la urmă, văzând cât de tare se enervase Stephanie, Sophia ridică din umeri și, oftând, luă dintr-un cui o legă-

tură mare de chei. I-o întinse fără să scoată o vorbă.

— Nu lua asta ca pe o jignire personală, Sophia, zise tânăra cam încurcată.

Un surâs fugar trecu peste buzele bătrânei menajere.

— Poate că aveți dreptate, signora. Camera are nevoie de o curățenie zdravănă, mai mult ca sigur.

— Ei bine, o să ne convingem imediat.

După câteva încercări neizbutite, Stephanie reuși în fine să deschidă ușa, ale cărei balamale scârțâiră asurzitor. La început, nu putu să distingă nimic, pentru că mica încăpere era cufundată în întunenic. Dar, încetul cu încetul, ochii i se deprinseră și scena ce i se dezvălui îi smulse un strigăt de uimire. Era limpede că nimeni nu mai pătrunsese acolo de ani și ani : pânze de păianjen cotropite de praf atârnau din tavan. În cameră fuseseră îngrămădite sute de tablouri, unele pe șevalete mâncate de putregai, altele pur și simplu sprijinite de pereți. Stephanie zări acolo, pe o masă șchioapă de un picior, o paletă putregăită și tuburi de vopsea începute. Niște pensule cu coadă lungă se iveau dintr-un borcan care trebuie că fusese plin cu terebentină.

Era un mic ateliar de pictură. Aerul stătut aproape te sufoca. Deosebirea dintre ungherul acela și restul castelului era ca de la cer la pământ, așa i se păru Stephaniei, care se gândi de îndată la fastul celorlalte încăperi.

Avea sentimentul că profanează un sanctuar. Aici fusese, fără îndoială, atelierul Sanciei. După moartea ei, Santino dorise să păstreze camera neatinsă. Iată de ce nu voise Sophia să-i dea cheia... Ca să facă acolo curățenie ar fi trebuit să-i ceară voie lui Santino mai întâi. Tocmai se pregătea să încuie, când o mână o înhăță de braț și, smulgând-o din loc, o trânti de celălalt perete al culoarului.

— Cum ai îndrăznit să deschizi ușa asta ?!

Stephanie încremeni, cu răsuflarea tăiată.

— Nu... n-am știut ce este înăuntru ! se bâlbâi ea.

De furie, ochii lui Santino parcă scoteau scântei.

— Ai să încetezi vreodată să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala ?

— Voiam pur și simplu să cunosc și eu castelul ! Te asigur că am intrat în camera

asta fără nici un gând ascuns. După părerea mea, are mare nevoie de o curățenie ca lumea și de aer. Dumnezeu știe ce s-o mai găsi pe acolo ?

— Cum adică ?

— Șevaletele sunt mâncate de carii. Trebuie că sunt cuiburi de insecte acolo. Iar umezeala atrage gândacii ! Dacă mi-ai fi atras atenția că aici a fost atelierul Sanciei, n-aș fi intrat în vecii vecilor !

O cută brăzda fruntea lui Santino.

— Asta-i singurul loc din castel care i-a aparținut cu adevărat, zise el cu glas sugrumat. Cum aș putea să-l distrug ?

În clipa aceea, Stephanie îi văzu ochii duși în fundul capului și gura strâmbată de durere și i se frânse sufletul de mila lui. Santino parcă îmbătrânise așa, dintr-odată. Deschisese fără voia ei răni încă nevindecate...

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el își ridică fruntea și un licăr batjocoritor i se ivi în priviri.

— Numai de mila dumitale n-am eu nevoie, spuse el cu brutalitate. Nu sunt un tinerel anemic smiorcăindu-se după dragostea lui pierdută în neagra veșnicie. De altfel, ar trebui să-ți mulțumesc că ai des-

chis ușa asta : gata, o să pun toate pânzele astea pe foc ! O s-o rog pe Maria să-mi dea o mână de ajutor mâine dimineață.

Stephanie își așează mâna pe brațul lui.

— Oh, nu ! Te rog, nu face asta !

— De ce ? Pentru mine tablourile astea nu mai înseamnă nimic...

— Trebuia să-mi închipui că tocmai asta o să-ți treacă prin cap ! strigă ea aprig. N-ai, așadar, nici pic de suflet ?! Nu-ți tresare inima când îți amintești de nevasta dumitale ?

Santino o pironi cu o privire înghețată.

— Ce știi dumneata despre viață ? Lumea în care ai trăit habar n-are ce-i viața, cu adevărat...

— În lumea mea oamenii au sânge în vine și râd și plâng, nu sunt niște roboți, ca dumneata, îi azvârli ea, sfidându-l.

Fața brusc schimbată a lui Santino o băga în sperieți. Se dădu repede înapoi până ajunse în dreptul camerei ei.

— E pentru a doua oară că mă faci robot... Se apropie de ea amenințător. Cred că-ți trebuie o mică lecție, draga mea. În fond, sunt bărbatul tău...

— Ce-ți trece prin cap ? făcu Stephanie strângând între degete clanța ușii care dădea în camera ei.

— Știi foarte bine...

Stephanie se uită înspăimântată la el ; după cum o privea, își dădu seama că Santino nu glumea defel. Încercă să-l facă să-și vină în fire.

— Nu poți face una ca asta. Doar ai demnitate ! Am crezut că pot să am încredere în dumneata ; mi-ai dat cuvântul de onoare că toată căsătoria asta a noastră e doar de ochii lumii !

— Chiar așa, șuieră el. Dar ai crezut că ți se cade să te amesteci în treburile mele... Și nu încerca să mă convingi că nu ți-a plăcut mica aventură de ieri seară...

— Ești... ești un ticălos !

De indignare, i se frângea glasul.

— Nu mă atinge ! Te urăsc !

Ridică brațul să-l pălmuiască, dar de data asta Santino i-o luă înainte, apucând-o de încheietura mâinii și răsucindu-i-o brutal.

— Ești așa de sigură ?

O apucă strâns în brațe și-și strivi gura de a ei. Stephanie se zbătea violent ; îl lovea din răsputeri cu picioarele și-și înfipse unghiile în obrajii lui, ca o pisică turbată... Dar Santino era nemaipomenit de puter-

nic. Cu toată lupta ei pe viață și pe moarte, o luă pe sus și o așeză cu sila pe pat, înfigându-și lacom dinții în buzele ei, ca s-o reducă la tăcere. O strivea cu toată greutatea trupului. Deznădăjduită, Stephanie închise ochii, să nu mai vadă fața crâncenă a celui care, în ajun, îi murmurase cuvinte de dragoste...

CAPITOLUL X

Când deschise ochii, încăperea era cufundată în întuneric. Rămase mult timp nemişcată, fără să-şi poată aduna gândurile. Ce se întâmplase cu adevărat ? Deodată îi reveniră în minte imagini învălmăşite şi o năpădi disperarea. Strânse pleoapele bine, nădăjduind să adoarmă din nou, dar somnul se lăsa aşteptat...

Căută pe bâjbâite comutatorul lămpii de la căpătâi ; lumina bruscă o făcu să clipească mărunt. Îşi lipi palma de frunte : ardea ca focul. Se dădu jos din pat, îşi puse halatul şi, clătinându-se, se aşeză în faţa toaletei. Oglinda răsfrângea chipul unei tinere palide, trasă la faţă şi cu ochii cât cepele de atâta plâns. Se privi înspăimântată câteva clipe, apoi îşi îngropă faţa în palme şi încercă să gândească limpede. Ce avea să se întâmple cu ea de acum înainte ?

Îşi muşcă până la sânge buzele, blestemându-şi curiozitatea care o împinsese să deschidă uşa aceea. Numai dacă Santino...

Santino ! O scutură un fior. Lacrimi de durere şi de ruşine îi ardeau pleoapele...

Dar plânsul nu ajuta la nimic. Îşi zvântă lacrimile cu vârful degetelor şi se lovi uşor cu palmele peste obraji, să şi-i mai învioreze. Santino se purtase brutal şi necruţător, ca şi cum şi-ar fi regretat vorbele tandre din ajun. A ţinut s-o jignească, s-o aducă la disperare şi să-i arate că el era stăpânul. Dar umilinţa cea mai mare pentru Stephanie era faptul că fusese cucerită, atât sufleteşte cât şi trupeşte, fără să se fi putut apăra.

Se duse în baie şi lăsă apa să curgă în cadă. Rămase cufundată acolo mult timp, cu ochii închişi, lăsând fierbinţeala apei să-i destindă muşchii istoviţi. Pe urmă îşi frecă zdravăn fiecare centimetru de piele, să alunge orice urmă a lui Santino. Se şterse energic cu un prosop aspru şi reveni în cameră, hotărâtă să-şi petreacă acolo tot restul serii. Mai degrabă s-ar fi lipsit de cină decât să dea ochii din nou cu bărbatul ei.

Sări deodată ca arsă. Cineva bătea în uşă. Cu inima zbătându-i-se de să iasă din piept, se duse şi crăpă uşa cu băgare de seamă : Sophia se afla în prag, foarte ţeapănă, cu o tavă în mână.

— Vă simţiţi mai bine, signora ?

Un fior de teamă o străbătu pe Stephanie din cap până în picioare. Ce putuse, oare, să-i povestească Santino Sophiei ?

— Da... da, mulţumesc.

Sophia aşează tava pe noptieră.

— **Il signore** mi-a spus să nu vă deranjez, dar m-am gândit că, deşi vă doare capul atât de tare, poate că vă este, totuşi, foame. La vârsta dumneavoastră, aveţi nevoie de mâncare, nu glumă, spuse ea zâmbind grijulie.

Stephanie trase adânc aer în piept. Aşadar, asta era explicaţia pe care Santino găsise potrivit să i-o dea. O durere de cap...

— Unde... unde este signor Ventura ? întrebă ea încercând să-şi stăpânească tremurul vocii.

— A plecat să ia masa cu nişte prieteni. Am crezut că ştiţi, adăugă Sophia văzând uimirea din ochii stăpânei ei.

— Iartă-mă, mi-a ieşit din gând, murmură această.

Sophia o privi cu atenţie şi se încruntă.

— Pot să vă ajut cu ceva, signora ?

— Spune-mi te rog dacă uşa de la camera mea se poate încuia cu vreo cheie, zise Stephanie nervoasă.

Menajera păru grozav de mirată şi dădu uşurel din cap.

— Da, sigur, signora. Cheia cred că este printre cele pe care vi le-am dat azi după-amiază.

— O, Doamne ! Unde-am putut, oare, să le pun ?

Stephanie scotoci febril cu privirea prin cameră şi zări în sfârşit grămada de chei la picioarele patului, pe mochetă. Trebuie că-i alunecaseră din buzunar pe când se lupta cu Santino. Le culese iute de pe jos şi le strânse între palme.

— Dacă nu vă mai trebuie, signora, le-aş pune la loc, în cuiul lor, la bucătărie.

— Care-i cheia de la camera mea ? îngăimă Stephanie înecându-se de atâta grabă şi agitând în aer legătura de chei.

Sophia desprinse din grămadă o cheie micuţă şi i-o întinse cu un aer uşor descumpănit.

— E ceva ce nu merge cum ar trebui, signora ? o întrebă cu blândeţe.

Scoasă din sărite de compasiunea din glasul bătrânei, Stephanie o rugă pe un ton sec să o lase singură.

— Mulţumesc, Sophia, nu mai am nevoie de dumneata, deocamdată.

Chipul menajerei se lungi nitel. Ajungând la uşă, Sophia se întoarse spre stăpâna sa.

— Sunteți absolut sigură că nu aveți nevoie să vă ajut cu ceva, signora ?

— Dar bineînțeles, Sophia, poți să pleci ! aproape că strigă Stephanie strângând cheia în palmă și plimbându-se repede de colo-colo prin cameră.

Spre marea ei disperare, vocea i se frânse și-și sfârși fraza într-un hohot de plâns. Crezând-o pe Sophia plecată, se prăbuși pe un scaun și lăsă să-i șiroiască lacrimile în voie, după care rămase cu fața ascunsă în palme. În cameră domnea o tăcere grea. Când își înălță capul, întâlni privirea înduioșată a bătrânei.

— Ce mai vrei, Sophia ? făcu ea ștergându-și lacrimile.

— Aș vrea atât de mult să vă pot ajuta, signora.

— Mulțumesc, Sophia, dar nimeni nu poate să facă asta, înțelegi ? Nimeni !

— Credeți, signora ? Sunt, totuși, sigură că signor Ventura...

Pe Stephanie o podidi un râs isteric.

— El ! Doamne-Dumnezeule, e prea din cale-afară ! Te rog, Sophia, lasă-mă singură.

Menajera nu mai stărui și ieși din cameră fără vorbă. Stephanie se duse la ușă și răsuci cheia în broască de două ori. Frân-

tă de oboseală, se întinse în pat și căzu îndată într-un somn agitat.

Un zgomot ușor în broasca ușii o făcu să sară în capul oaselor. Se uită la ceas : era șapte dimineața. Un soare palid își strecura lumina prin transperante.

Se așeză căscând pe margineea patului, încă toropită de somn. Trebuie că Lucia aștepta afară, neînțelegând pentru ce ușa nu se deschidea imediat. Descuie și fetița dădu buzna în odaie sărind într-un picior. Stephanie zâmbi și se instalară amândouă în vârful patului.

Lucia păru foarte surprinsă când observă pe noptieră tava cu mâncare de care Stephanie nici nu se atinsese.

— **Che cosa è questo ? Colazione ?**

— Nu, nu e micul dejun. E cina mea, de aseară.

Ochii negri ai fetiței se căscară, mari și rotunzi.

— Dar de ce ?

— E prea greu să-ți explic, oftă Stephanie, care nu se simțea în stare să înceapă cu fetița o discuție prea complicată.

Și pe urmă, nu era decât un copil, copilul lui Santino...

O trecu un fior și încercă să-și alunge amărăciunea care-i apăsa inima atât. Se co-

borî din pat și se duse la baie, dar Lucia veni după ea ca un cățel. Mânioasă, Stephanie o împinse cu un gest nerăbdător.

— Pleacă de aici ! exclamă ea. Nu intra aici, înțelegi ce-ți spun ? Pleacă !

Lucia se uită lung la ea, buimăcită, apoi, deodată, două lacrimi mari i se iviră în colțurile ochilor. Ochii ei strălucitori ca niște steluțe se întunecară. Îi întoarse spatele, cu capul vârât jalnic între umeri.

Imediat, Stephanie regretă că se purtase atât de brutal cu ființa asta micuță, nevinovată. Cu un strigăt înăbușit, îngenunche lângă fetiță și o strânse cu duioșie în brațe.

— Lucia, Lucia, repeta ea mângâindu-i părul mătăsos și obrajii uzi de lacrimi, iartă-mă !

Timp de mai multe minute, care i se părură o veșnicie, Lucia se liniști și îi trecu drăgăstoasă brațele în jurul gâtului.

— Ce-ai pățit, Stephanie ?

— Nimic, draga mea. E-n ordine totul.

Nedumerită, Lucia urmărea ușor cu degetul desenul gulerului de dantelă al lui Stephanie. Aceasta o strânse în brațe mai tare.

— Iă spune-mi, ce ți-ar plăcea să facem astăzi ? întrebă ea cu blândețe. Ce-ai zice dacă am ieși amândouă la plimbare ?

Lucia ascultă cu atenție. Când prinse înțelesul frazei englezești, începu să bată din palme, în al noulea cer.

— Tu și eu ? Numai noi două ?

— Da, biheînțeles !

Stephanie desprinse binișor brațele slăbuțe care o înlănțuiseră cu entuziasm și-i trase fetiței, în glumă, o palmă ușoară la fund.

— Atunci, ne-am înțeles ! Acum ai să te duci să-ți iei micul dejun !

Dând uitării spaima de mai-nainte, Lucia ieși în goană din cameră, fredonând cam aiurea un cântecel, atât era de stârnită. Stephanie oftă adânc și se lăsă să cadă pe marginea patului. Tare și-ar fi dorit să se întindă acolo și să nu se mai trezească...

Dar nu putea să rămână închisă acolo, între patru pereți, mai devreme sau mai târziu tot trebuia să dea ochii cu stăpânul castelului.

Trecură, însă, câteva zile bune până să-l întâlnească din nou.

Santino își petrecea cea mai mare parte din timp în biroul lui, în tovărășia lui Pietro, străduindu-se să aducă la zi toate treburile pe care acesta le lăsase baltă cât lipsise el. Plecau foarte des la Palermo amândoi, ca să rezolve problemele mai urgente apoi se închideau din nou în birou. Mesele

şi le luau tot acolo. Aşa că Stephanie fu lăsată de capul ei şi cu gândurile ei. Pietro îi lipsea însă grozav. Prezenţa lui îi dădea atâta încredere în sine ! Pe deasupra, vorbea o engleză desăvârşită şi, astfel, putuse să discute cu el lucruri mai deosebite. Când se întâmpla ca Sophia şi ceilalţi slujitori să fie şi ei plecaţi, tânăra femeie chiar că nu mai avea cu cine să schimbe o vorbă.

Atitudinea Sophiei faţă de stăpâna sa se schimbase complet, Stephanie îşi dădea seama că obţinuse, în sfârşit, din partea menajerei sprijinul neprecupeţit pe care şi-l dorise de când pusese piciorul acolo. Cu toată singurătatea, amintirile ei din Anglia, familia ei, Allan, totul i se părea nemaipomenit de departe în timp. Il Castello di Strega era acum, pe drept cuvânt, casa ei...

Lucia începuse să încropească fraze englezeşti cu adevărat redutabile şi părea s-o fi acceptat pe de-a-ntregul pe tânăra sa mamă vitregă. Dar Stephanie ştia că mai avea de aşteptat până să câştige încrederea totală a copilului.

Nu-l vedea pe Santino decât din întâmplare, pe scară sau trecând pe vreunul din coridoare. El îi adresa în treacăt câte un cuvânt, dintre cele mai banale, întotdeauna pe acelaşi ton puţin răstit, iar ea nu bine-

voia să-i răspundă. Seara, după ce-şi lua cina la el în birou, Santino îşi petrecea timpul uitându-se la televizor, în salonul cel mic de la parter.

Afară începuse să fie tot mai răcoare şi Stephanie nu mai putea să iasă la plajă. Într-o zi o luă cu ea pe Lucia până la Palermo, într-alta se duse să vadă renumitele podgorii de la Marsala. Cu excepţia acestor două plimbări ceva mai lungi şi a celor câteva ore consacrate florilor din grădină, tânăra îşi petrecea tot restul timpului închisă între zidurile castelului. Se simţea ciudat de fără vlagă, n-avea poftă de mâncare şi dormea rău.

Într-o seară, Pietro veni să ia cina cu ea. Trebuie că problemele de la birou nu-i dădeau pace, aşa încât nu remarcă ochii încercănaţi şi obrajii traşi ai tinerei femei. Când ajunseseră pe la mijlocul mesei, o anunţă că Santino pleca a doua zi într-o călătorie de afaceri.

Stephanie puse jos furculiţa şi-şi sprijini bărbia în palmă.

— Unde se duce ? întrebă ea luându-şi un aer cât mai firesc.

— Mai întâi în Statele Unite, apoi în Japonia, răspunse Pietro turnându-i vin în pahar. Gustă vinul ăsta, Stephanie, e din viile noastre.

Stephanie își muie buzele în pahar, apoi îl înalță până în dreptul ochilor.

— De ce se duce în Japonia ?

— Noi credem că e foarte posibil ca acolo să obținem niște contracte mult mai convenabile. Încet-încet, compania își întinde ramificațiile în toată lumea, zise el cu satisfacție.

Stephanie dădu din cap, gânditoare.

— Tot pentru asta a vrut să preia și întreprinderea tatălui meu, bănuiesc. Nu era decât începutul unei afaceri mult mai serioase...

— Exact, mărturisi Pietro umplându-și paharul din nou. Vinul ăsta e cu adevărat gustos ; ar trebui să ne gândim cum să-l scoatem pe piața americană...

Stephanie își frământa enervată felia de pâine.

— Pietro, știi cumva cum îi mai merg tatei treburile ? Financiar, vorbind...

— Cred că totul e în regulă, răspunse el după ce șovăi o clipă. Nu i-ai scris deloc ?

— Ba da, o dată, imediat după sosirea mea aici. Nu mi-a răspuns nici până acum, suspină ea. E foarte ocupat, probabil. Pentru că veni vorba, s-o fi văzut Santino cu el la ultima călătorie ?

Pietro făcu o mutră neștiutoare, bătând în retragere.

— Poate. Drept să-ţi spun, habar nu am.

Se vedea de la o poştă că nu voia să se amestece în treburi care nu-l priveau şi că rămăsese în gardă.

— Pleci şi dumneaeta mâine ? spuse ea, ca să schimbe subiectul.

— Din păcate, da !

— Înţeleg...

Stephanie lăsă ochii în jos.

— Probabil că Santino nu vrea să rămâi aici...

Pietro zâmbi mâhnit.

— Cred că te simţi mai la largul dumitale de când îţi ţine parte Sophia, zise el ca să-i dea curaj.

— Sophia ? exclamă Stephanie uimită.

— Da, sigur ! Nici măcar cumnatul meu n-a îndrăznit vreodată să i se împotrivească.

Stephanie se încruntă.

— Ai spus că-mi ţine partea ; nu înţeleg...

— Îţi aminteşti de ziua când ai deschis atelierul surorii mele fără să-i ceri voie lui Santino ? Ei bine, a doua zi i-am auzit, pe ea şi pe Santino, certându-se pe tema asta. Sophia ţi-a luat apărarea. Susţinea că n-ai vrut decât să faci curăţenie acolo şi că el nu

are nici măcar un drept să se poarte așa. Ar fi trebuit să auzi ce-i mergea meliţa ! Santino nici măcar n-a încercat să se apere. M-a lăsat praf !

Obrajii lui Stephanie se făcuseră roşii ca focul. Pietro îşi termină paharul şi se ridică.

— Trebuie să plec. Mai am o groază de treburi de pus la punct.

— O să-ţi simt lipsa, Pietro, oftă tânăra femeie.

El se aplecă şi-i mângâie mâna cu blândeţe.

— Şi eu ţie, Stephanie. Promite-mi că o să te odihneşti. Nu ţi-ai venit încă în fire după zilele alea istovitoare. Arăţi obosită şi slăbită.

Bunătatea lui o mişcă.

— Mă simt... bine, te rog să mă crezi, murmură ea. Îţi mulţumesc pentru toate câte ai făcut. Vreau să spun... nu ştiu cum aş fi putut să rezist aici fără ajutorul dumitale.

— Hotărât lucru, aşa mi-e dat mie, să întrerup mereu conversaţiile voastre pasionante, rosti o voce tăioasă.

Stephanie nici nu se întoarse măcar.

— Pietro, trebuie să stăm imediat de vorbă, urmă Santino. E ceva important... Vii ?

— Desigur, Santino. Scuză-mă, te rog, Stephanie, făcu Pietro. Munca înainte de toate !

Ea îi surâse şi-i însoţi din ochi până ieşiră din încăpere. Rămase încremenită pe locul ei până auzi uşa biroului închizându-se. Apoi se ridică de la masă, urcă în camera ei şi, fără să aprindă lumina, se duse ţintă la fereastră, aşezându-se acolo. Luna începuse să urce pe cer şi cornul ei argintat se oglindea în apele întunecate. O pace stranie se desprindea din vuietul fără sfârşit al valurilor. Stephanie rămase mult timp cu coatele proptite de pervazul ferestrei, respirând briza blândă, încărcată de miresmele mării. Încet-încet muşchii i se destinseră şi o năpădi o linişte adâncă.

Brusc, auzi o bătaie în uşă. Fără să stea pe gânduri, strigă persoanei de afară să intre, dar, când zări silueta înaltă ce se contura în lumina de pe coridor, inima i se opri. Ar fi trebuit să-l lase s-o creadă adormită deja...

— Stephanie ? De ce stai în întuneric ?

Auzi declicul comutatorului şi încăperea fu inundată de lumină.

Santino scutură din cap, disperat.

— Doamne-Dumnezeule, Stephanie, nu mă privi așa ! făcu el, văzând groaza de pe chipul ei.

— Ce... ce cauți dumneata aici ? întrebă ea cu glas sugrumat. Nu poți, sau nu vrei să mă lași în pace ? !

Ultimele cuvinte abia dacă izbuti să le rostească.

Santino își înfundă mâinile în buzunarele hainei. Avea un costum de culoare închisă și o cămașă descheiată pe piept, lăsându-i liber grumazul ars de soare. Cu toată spaima ei, Stephanie nu putu să nu-l găsească teribil de atrăgător.

— Am venit să te anunț că plec mâine, zise el fără să ia în seamă vorbele ei. Și, de asemeni... și din alt motiv. Aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Stephanie își ținu respirația.

— Nu cred că avem ceva să ne spunem...

— E aproape de necrezut cât poți să fii de naivă, făcu el scuturând mâhnit din cap.

— Nu mai sunt, Santino, și dumneata știi foarte bine de ce.,.

Chipul lui Santino se înnegură și un licăr neliniștit îi sclipi în priviri, atât de repede încât Stephanie crezu că visase.

— N-aș fi bănuit... în sfârșit, înțelegi, păreai atât de sigură. Deci, nu înțelegi ce

vreau să-ţi spun ? Trebuie să mă aşez în genunchi şi să-ţi cer iertare ?

Stephanie se uită ţintă la el, buimăcită :

— Probabil că nu mă duce pe mine mintea, zise ea domol, dar, recunosc, nu prea înţeleg...

Santino scoase un strigăt de uluire şi o apucă uşor de umeri.

— Stephanie, ascultă-mă. Nu sunt o brută, n-am încercat să-mi bat joc de dumneata. Voi, tinerele din Anglia, păreţi atât de sigure de voi, atât de lipsite de prejudecăţi, încât nu mi-a trecut prin minte că dumneata... că dumneata erai...

Îi dădu drumul şi-şi lăsă capul în pământ.

— Te rog să mă ierţi, sfârşi el umil.

Stephanie îşi lipi palmele de tâmple... Aşadar, Santino Ventura îi declara, în sfârşit, că-şi regretă faptele !

— Nu ştiu ce să spun, şopti ea, zăpăcită.

El se rezemă de marginea ferestrei.

— Mai am ceva să-ţi spun... Foşnetul valurilor aproape că-i acoperea cuvintele, atât vorbea de încet... Referitor la tatăl dumitale.

Stephanie nu putea să se aştepte decât la ce era mai rău.

— Ce s-a întâmplat ? Nu se simte bine?

— E bine, sănătos, liniștește-te. Trebuie să-ți spun însă, că, după cum se vorbește tot mai mult, s-ar părea că Jennifer și el se despart. Dar nu ăsta e lucrul cel mai important. Am făcut ceva ce regret...

— Te ascult, spuse Stephanie cu inima strânsă.

— Ei bine, am cumpărat acțiunile lui Jennifer și ale mătușii dumitale...

Ea îl privi lung, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Dar... de ce ? Am crezut că dacă mă mărit cu dumneata salvez întreprinderea tatei. De ce ai cumpărat acțiunile alea ? Ca să te răzbuni ?

— Nu ! strigă el vehement. Riscam să văd cum o altă companie îi face lui Jennifer o ofertă și mai avantajoasă.

— Deci, mai toate acțiunile le ai dumneata...

El șovăi o clipă și apoi adăugă :

— Ca urmare, am... m-am decis să te las să pleci.

— Ce-ai spus ? !

— Ai înțeles bine : poți să te întorci la dumneata acasă, în Anglia.

Ca lovită în moalele capului, Stephanie se lăsă să cadă pe marginea patului.

— Nu am un suflet chiar atât de hain pe cât crezi, Stephanie. Când am hotărât

să te aduc aici, intenţiile mele erau foarte simple. Purtarea dumitale mă scotea din răbdări. Felul în care ai încercat să-l aperi pe tatăl dumitale câştigându-l pentru asta pe Pietro m-a făcut să turbez de furie. Vezi, în Sicilia, femeile nu se poartă aşa. Ele îi lasă pe bărbaţi să hotărască între ei mersul lucrurilor mai importante. Şi, cum eu căutam o guvernantă pentru Lucia, te-am ales pe dumneata. Recunosc acum că a fost o idee trăsnită. Nu văd alt mijloc prin care să obţin iertarea dumitale, decât lăsându-te să pleci, oricât m-ar costa asta, adăugă el cu glas scăzut.

Stephanie nu scoase o vorbă.

— Nu ne-am căsătorit religios, continuă el pe un ton egal, o să fie deci uşor să anulăm mariajul.

Tânăra femeie începu să tremure din cap până în picioare.

— Vrei să spui... că totul n-a fost decât o glumă proastă ?

Ochii negri ai lui Ventura parcă azvârleau scântei.

— La început, da. Numai că lucrurile n-au decurs aşa cum îmi închipuisem eu : acum îmi dau seama că nu pot să suport prezenţa unei femei în castelul ăsta !

Zâmbi amărât.

— Nu-ţi port pică... Eu sunt vinovatul. La moartea Sanciei m-am jurat să nu mă mai însor niciodată. Mi se întoarce sufletul pe dos la gândul să mai văd altă femeie născând şi murind din vina mea. Pentru că numai egoismul meu a omorât-o ; dacă nu mi-aş fi dorit atât de mult copilul ăsta, acum Sancia ar fi în viaţă...

— Ştiu că povestea asta n-are cum să te intereseze, dar am vrut să-ţi explic că nu sunt chiar atât de fioros pe cât îţi par dumitale...

Stephanie nu izbutea să se dezmeticească. Niciodată nu-i vorbise Santino cu atâta sinceritate. Era zguduită. Firesc ar fi fost ca întoarcerea ei la Londra s-o bucure peste măsură, atunci de ce se simţea dezamăgită ?

— Te rog un singur lucru, reluă el. Plec mâine în America şi pe urmă direct în Japonia. Aş fi mai liniştit dacă ai rămâne cu Lucia până la întoarcera mea. Nu vreau să se lase pe tânjeală. Îţi cer prea mult ?

Stephaniei îi pierise tot sângele din obraji.

— Pentru că veni vorba, zise ea cu glas nesigur, cum o să-i explici Luciei toate schimbările astea ?

— Nu știu încă ; la întoarcere, o să mă descurc cumva, să fiu liber câteva luni și să mă ocup de ea.

În timp ce vorbea, o privea cu atenție.

— Nu pari prea încântată că te întorci acasă, Stephanie.

— Vestea asta parcă a picat din cer, replică ea îmbujorându-se. N-am... n-am avut încă timp să-mi vin în fire.

Visător, Santino o cerceta în tăcere. Ochii i se opriră asupra pieptului aproape ca de copil, care zvâcnea iute sub bluza de cașmir și o expresie de regret îi flutură o secundă pe chip, dar întoarse imediat capul.

— Ce ai de gând să faci ? Vreau să spun, după ce o să obțin anularea căsătoriei...

Stephanie înălță din umeri.

— O să-mi reiau lucrul la clinică, presupun...

— Cred că s-ar cuveni să te ajut în vreun fel, până o să găsești pe cineva potrivit, cu care să te măriți, declară el foarte serios.

— Oh, asta nu ! În ruptul capului ! țipă Stephanie scoasă din sărite.

— De ce ? Chiar mă urăști ?

— Nu... n-am nevoie de nimic, de absolut nimic, de la dumneata !

— De ce să nu-ţi dau bani, dacă aşa vreau ? Mama dumitale vitregă n-a făcut atâtea mofturi !

— Eu nu sunt Jennifer, îl întrerupse ea sec.

— Din fericire ! Dar nu uita că, după lege, eşti încă nevasta mea !

— Nu-mi trebuie banii dumitale ! Nu face lucrurile încă şi mai urâte decât sunt !

Nu mai putea vorbi. De furie i se încleştaseră dinţii.

— Doamne ! Stephanie, s-ar zice că îţi place să te joci cu liniştea mea.

— Oh, nici vorbă... replică ea fără vlagă. O să fac aşa cum mi-ai cerut, o să te aştept aici până vii din Japonia, dar, te rog, acum pleacă. Am nevoie să stau aici singură şi să chibzuiesc.

Santino şovăi, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva. Dar până la urmă pocni plictisit din degete şi, fără să scoată vreo vorbă, plecă.

Stephanie se întinse în pat. O durea cumplit capul. Dar şi mai tare o chinuia un adevăr amarnic pe care încă refuza să-l recunoască. Bărbatul acela o jignise, o umilise, dar avea asupra ei o putere aproape magică. Nu, nu voia să plece de acolo, să se întoarcă în Anglia : îl iubea pe Santino Ventura.

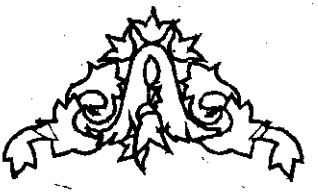

CAPITOLUL XI

Ciudat, dar după plecarea lui Santino, zilele treceau cât ai clipi. La început, Stephanie își închipuise că timpul abia o să se târască, dar gândul întoarcerii la Londra o chinuia într-atât încât aceste ultime săptămâni la castel erau de-a dreptul de nepreţuit şi, tocmai de aceea, limbile ceasornicelor o porniseră la goană.

În afară de tatăl său, a cărui revedere îi încălzea inima de pe acum, în rest nu se simţea legată sufleteşte de nimeni şi de nimic de acolo, din Anglia. Nu era deloc încântată să revadă posomoratele străzi londoneze. Jennifer avea s-o întâmpine, fără doar şi poate, cu tot felul de înţepături înveninate, iar Stephanie n-ar mai fi locuit în ruptul capului sub acelaşi acoperiş cu ea. Dar cu bruma ei de bani nici n-ar fi putut spera că o să-şi găsească vreun apartament cât de mic şi de prăpădit, cu chirie. Era însă ferm hotărâtă să nu accepte ajutorul lui Santino. Nu ştia, aşadar,

cum avea s-o scoată la capăt şi, pe măsură ce zilele treceau, temerile ei erau mai mari şi mai mari, încât viitorul ameninţa să ia în mintea ei proporţii de tragedie.

Trei săptămâni mai târziu, sosi o telegramă din Japonia, pe numele doamnei Ventura. Sub privirea îngrijorată a Sophiei, Stephanie o deschise tremurând. Cuvintele i se învârteau în faţa ochilor şi trebui să se sprijine cu spatele de perete ca să le poată descifra : „Santino în spital — apendicită acută — urmează scrisoarea — Pietro."

Tânăra femeie simţi cum îi îngheaţă sângel în vine ; fără o vorbă, îi întinse menajerei telegrama. Aceasta o luă, dar, înainte să fi apucat să-şi azvârle ochii pe ea, trebui să-şi prindă stăpâna în braţe, pentru că Stephaniei i se înmuiaseră picioarele.

Din fericire, Lucia nu se afla în bucătărie. Când Stephanie îşi reveni în fire, era întinsă pe canapeaua din salon, Carlo şi Sophia stăteau aplecaţi deasupra ei, privind-o alarmaţi. Ea clipi mărunt şi le adresă un surâs slab, apoi se ridică într-un cot :

— Ce-a fost cu mine ?

— Din cauza telegramei, signora.

— Ce telegramă ? Ah, da, Dumnezeule mare !

Se sprijini în perne.

— Unde este ? Ai citit-o, Sophia ?

— Da, signora. Liniștiți-vă : o apendicită nu e ceva grav.

— Știu, Sophia. Și presupun că este foarte bine îngrijit. Dar, la vederea telegramei, m-am gândit imediat la tot ce poate fi mai rău.

Bătrâna clătină înțelegătoare din cap.

— Stați liniștită, signora. Acum trebuie să vă odihniți, o să chem doctorul.

— Oh, nu ! Asta nu ! Stephanie dădu să se ridice. N-am nevoie de nici un doctor. E prima oară în viață că mi se-ntâmplă să leșin. Probabil că de foame...

— Dacă signor Ventura ar fi aici, v-ar obliga să consultați un medic, signora, zise Sophia cu reproș.

— Da, numai că nu este ! replică Stephanie zâmbind. Sincer vorbind, Sophia, nu-i cazul să-ți faci griji. Mă simt mai bine deja !

În clipa aceea, intră în salon, sărind într-un picior, Lucia. Ca să n-o sperie, cei trei adulți se văzură nevoiți să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Stephanie prindea încet, încet putere. De când își revenise din leșin, nu înceta să se frământe. „E imposibil" își repeta ea în gând, tot mai puțin convinsă. Și totuși... Încă de săptă-

mâna trecută simţea greţuri în fiecare dimineaţă. Până acum le pusese pe seama emoţiilor apropiatei sale plecări, dar în ziua aceea simţise bine că se schimbase ceva în ea...

Se duse în dormitor, se aşeză pe marginea patului şi-şi îngropă faţa în mâini. Să fi fost cu putinţă ? Era însărcinată ?

În suflet i se perindau ba încântarea, ba spaima. De multă vreme îşi dorea un copil. Dar, pe de altă parte, dacă ar fi aflat că este însărcinată, Santino s-ar fi simţit obligat s-o oprească acolo, chiar dacă nu avea pentru ea nici cel mai neînsemnat sentiment.

Or, mai presus de toate, nu avea nevoie de mila lui.

Umbla încolo şi încoace prin încăpere, răsucind în minte toate gândurile astea. Ce avea de făcut ? Internarea lui Santino încurca toate socotelile : mai mult ca sigur, acesta avea să rămână în spital cel puţin o săptămână, iar, după aceea, avea să fie mult prea slăbit pentru o călătorie atât de lungă. Cât timp ar mai fi trebuit să stea acolo, aşteptându-l ? O lună, două, poate ?

Dar nu-şi putea permite să rămână atâta vreme. În câteva săptămâni, sarcina ei avea să bată la ochi. Odată întors, Santino avea să observe imediat...

Stephanie se privi în oglindă. Deocamdată nu se vedea nimic, dar n-avea să-şi păstreze talia asta prea mult timp. Şi, pe urmă, nimic nu scăpa ochilor iscoditori ai Sophiei. Probabil că, la bucătărie, leşinul ei de mai înainte ajunsese deja subiect de pălăvrăgeală.

Deschise larg fereastra. În zilele acelea de început de noiembrie, Mediterana era de nerecunoscut ; de un cenuşiu metalic, sub cerul apăsător. Tânăra femeie oftă : dacă Santino s-ar fi întors mai curând, nu şi-ar fi dat seama. Ea, care minţea atât de prost, n-ar fi putut să-i înfrunte privirea pătrunzătoare.

Stephanie închise ochii. Chipul lui Santino îi apăru pe sub pleoape cu nemaipomenită claritate. I se strânse inima la gândul că nu mai avea să revadă nicioadtă trăsăturile acelea fine şi bine conturate. Copilul pe care-l purta nu avea să-şi cunoască tatăl... Dar, dacă Santino ar afla de existenţa copilului, ce drepturi ar avea asupra lui ?

Inima o îndemna să-l anunţe, raţiunea, însă, o oprea. În orice caz, nu trebuia să întreprindă nimic în grabă.

Scrisoarea lui Pietro sosi peste trei zile. Era scurtă şi aproape seacă, de parcă ar fi fost dictată de Santino. Pietro o expediase la o zi după telegramă : lui Santino

îi mergea bine şi se refăcea încet-încet. După ce avea să iasă din spital, mai rămâneau la Tokio două sau trei săptămâni, ca să termine negocierile cu industriaşii japonezi. Stephanie mai socoti o dată pe degete : aşadar, bărbatul ei nu avea să revină în Sicilia înainte de o lună. Nici nu se putea pune problema ca ea să rămână să-l aştepte, atunci nu i-ar mai fi putut ascunde adevărul...

Pe de altă parte, gândul s-o părăsească pe Lucia i se părea de nesuportat. Fetiţa avea să-i lipsească îngrozitor de mult. Şi totuşi, trebuia să se despartă de copil, nu înainte, însă, de a găsi pe cineva s-o înlocuiască. Aşa că se hotărî să-i ceară Sophiei sfatul. Nu îndrăzni să-i vorbească de o plecare definitivă, ci o anunţă simplu că, în lipsa bărbatului ei, voia să facă o călătorie până la Londra.

La început, menajera căută să se împotrivească, dar când înţelese că hotărârea stăpânei ei era de nestrămutat, găsi ea însăşi soluţia. Una din surorile Teresei, Camilla, terminase şcoala şi căuta de lucru. Aşadar, Teresa avea să se ocupe de Lucia, ţinea foarte mult la ea, în timp ce soră-sa dădea o mână de ajutor prin gospodărie.

Lui Stephanie i se luă o piatră de pe inimă să ştie că fetiţa nu încăpea pe mâinile

unei necunoscute. Şi asta nu era, de fapt, decât o soluţie de moment : odată întors din Japonia, Santino avea să ia fetiţa într-o călătorie, probabil. La vârta asta, copiii uită repede, îşi zise ea. Lucia o să se ataşeze cu mare uşurinţă de o altă guvernantă şi, curând, nici n-o să-şi mai amintească de ea...

Stephanie scrise câteva rânduri pentru Santino, explicându-i că era mai bine pentru amândoi să n-o mai găsească acolo la întoarcere. Îi indică numele şi adresa avocatului ei de la Londra, pentru procesul de divorţ, şi-i ură însănătoşire grabnică. Puse scrisoarea într-un plic, pe care-l lăsă la vedere, pe birou.

Plecarea ei fu destul de agitată. Până la aeroportul de la Palermo, unde avea rezervat un bilet pentru cursa de Londra, trebuia s-o conducă Carlo. Pe terasa din faţa castelului, Lucia izbucni într-un plâns sfâşietor, de parcă ar fi ghicit că nu avea să-şi mai revadă prietena niciodată. Se agăţa deznădăjduită cu amândouă mâinile de rochia Stephaniei, implorând-o cu glas sugrumat de durere să n-o părăsească. Sophia fu nevoită s-o smulgă din braţele tinerei femei, pe care o podidiseră lacrimile. Aceasta se urcă, în sfârşit, în maşină

și-și flutură batista prin geamul deschis, fără să îndrăznească, însă, să se uite înapoi... Nu aruncă nici o privire spre zidurile masive ale lui Castello di Strega, care dispăreau încet în ceața dimineții.

Nu luase cu ea decât o mică valiză. Avea să trimită după restul bagajelor mai târziu, după ce-și va fi găsit o locuință.

Stephanie nu-i anunțase pe ai ei că se întorcea. Nu avu, așadar, de ce să se mire că n-o întâmpina nimeni la aeroport. Chemă un taxi care o aduse până în fața casei lor. Abia ținându-se pe picioare de emoție, apăsă pe butonul soneriei ; îi deschise Miller, fata în casă, care văzând-o, rămase cu gura căscată.

— Miss Stephanie ! Ce e cu dumneavoastră aici ?

Stephanie intră în hol, puse jos valiza și-și descheie pardesiul.

— M-am întors, asta-i tot ! făcu ea surâzătoare. Tata e acasă ?

Miller închise ușa de la intrare și se uită la ea, uluită.

— Păi... păi nu știți ? Domnul Mc Master este la Paris.

— Aha, așa deci ! Și când se întoarce ?

Miller clătină din cap, mâhnită.

— Nu m-ați înțeles, Miss. Tatăl dumneavoastră n-o să se întoarcă, cel puțin nu foarte curând : dânsul locuiește la Paris acum. Domnul acela, Ventura, adică, vă rog să mă scuzați, voiam să zic soțul dumneavoastră, l-a numit președinte la una din fabricile lui din Franța, ceva în legătură cu avioanele. O fabrică de piese, mi se pare...

Stephanie nu-și putea crede urechilor. Se lăsă să cadă într-un fotoliu, lângă telefon.

— Am crezut că sunteți la curent cu toate astea, Miss. Nu v-a spus nimic soțul dumneavoastră ?

— Bineînțeles că nu, Miller. Altfel n-aș fi aici ! Stephanie se încruntă. Și mama mea vitregă ? Unde este ?

— La Paris, firește ! Părea încântată că se duce să locuiască acolo. Se pare că au un apartament splendid pe unul din marile bulevarde...

Stephanie o întrerupse plictisită. Nu avea chef să afle mai mult.

— E-n ordine, Miller.

— Ați avut noroc să mă găsiți aici, Miss, îi dădu înainte servitoarea. Nu vin decât de două ori pe săptămână, pentru curățenie. Și n-o să mai trec până miercurea viitoare...

Stephanie își ridică brusc capul.

— Casa stă închisă, vrei să spui ?

— Da, Miss, făcu Miller jenată.

Stephaniei îi fugi sângele din obraji : unde avea să locuiască ? I se duseseră toți banii pe călătoria asta, nu-i mai rămăsese nimic, măcar ca să-și fi plătit o cameră la vreun hotel mai prăpădit. Își păstră cumpătul și chibzui. O singură casă îi era deschisă la Londra la orice oră : aceea a mătușii ei, Evelyn Lacey. Cu siguranță ea nu avea s-o refuze.

Se ridică și înhăță valiza.

— O să locuiasc la doamna Lacey, Miller. Ai putea să-mi dai adresa tatei, te rog ?

— Dar bineînțeles, Miss. Mă duc s-o caut.

Oricum, Santino ar fi putut să-mi spună ce avea de gând, își zise Stephanie indignată.

— De când locuiește tata la Paris ? o întrebă pe Miller, când aceasta se întoarse cu adresa Mc Masterilor notată pe o hârtie.

— Cam de trei săptămâni, Miss.

Stephanie îi mulțumi și ieși din casă aproape în goană. Începuse să se facă noapte. Pe strada mohorâtă se năpustea în rafale un

vânt înghețat, de noiembrie. Înfrigurată, își strânse în jurul gâtului fularul și porni în căutarea unui taxi. Era ora când se închideau birourile și nu-i fu ușor deloc să găsească o mașină liberă.

Șoferul izbuti să se strecoare printre blocajele de circulație și Stephanie reuși, în fine, după o oră, să se vadă în fața casei mătușii ei. Evelyn Lacey locuia într-o mică vilă aflată în capătul unei fundături, în apropierea unuia din întinsele parcuri ale Londrei. Casa arăta întocmai așa cum o văzuse Stephanie la ultima ei vizită acolo și cum o știa, de altfel, dintotdeauna.

În salon erau aprinse luminile. Cu inima strânsă, sună la intrare. Se auziră niște voci înăbușite, apoi pași greoi coborând pe scară. Ușa se crăpă cu fereală și Stephanie zări chipul bătrânei servitoare și prietene totodată, a mătușii ei, Betsy Marshall. Aceasta o măsură din cap până în picioare cu băgare de seamă, pe deasupra ochelarilor.

— Betsy, eu sunt, Stephanie ! Pot să intru ? E atât de frig, c-am înghețat bocnă !

— Betsy ! Ce este ? se răți din pragul salonului vocea mătușii ei. Stephanie, tu ești ! ? Dar nu sta proțăpită acolo, în ușă ! Intră imediat și vino lângă foc ! Betsy, ai

putea, te rog, să faci niște ceai și să încălzești plăcinta din cuptor ?

Fața schimonosită a lui Betsy se descreți într-un zâmbet până la urechi și plecă zorită spre bucătărie.

Evelyn Lacey o pironi pe nepoată-sa cu o privire scrutătoare și, văzându-i fața trasă și palidă, se încruntă. O împinse repede în salon, unde ardea un foc zdravăn în cămin.

Stephanie își scoase pardesiul și se prăbuși suspinând într-un fotoliu imens de lângă cămin. Mătușa ei o înveli grijuliu cu un pled scoțian de mohair și astfel, după câteva minute, tânăra femeie își mai reveni puțin în fire.

Doamna Lacey se așeză lângă ea și-i luă mâna într-ale ei.

— Ce cauți aici, Stephanie ? Te credeam în Sicilia. Unde ți-e bărbatul ?

Stephanie își lăsă capul pe spate și închise ochii.

— Santino nu e la Londra, răspunse ea fără putere. Ne-am despărțit...

— Cum ? ! L-ai părăsit ? ! exclamă îngrozită mătușa sa.

Stephanie îi răspunse mai întâi cu o strâmbătură amară.

— Am știut de la bun început că mariajul ăsta o să dea chix. Nu-i deloc de mirare.

— Dar unde e Santino ? Cum de te-a lăsat să vii singură la Londra ? Știai că taică-tău stă la Paris ?

— N-am avut habar, îi explică Stephanie. Santino nu mi-a spus nimic.

— Pot să pun pariu că nici nu i-ai dat ocazia s-o facă ! se aprinse Evelyn.

Mătușa-ei nu renunța nici acum să sară în apărarea lui Santino, își zise ea cu amărăciune.

— Santino e la Tokio, pentru afaceri, reluă ea obosită. A avut însă o criză de apendicită și a trebuit să fie operat de urgență. Cred că-i merge mai bine...

Tăcu o clipă.

— Nu mă întrebi de ce am venit la tine ?

Evelyn ridică din umeri.

— Oh, dar e foarte simplu : ai descoperit că taică-tău nu mai este la Londra și, neștiind încotro să apuci, cauți adăpost la bătrâna ta mătușă...

— Cel puțin sper că nu te deranjez !

— Să mă deranjezi ? Pe mine ? Dar sunt în al nouălea cer ! Ce-mi ceri e o nimica toată. La urma urmelor, sunt sora tatălui tău... E normal să vii la mine din moment ce mama ta, biata de ea, nu mai e

printre noi. Îmi vine să crăp când mă gândesc că fratele meu a putut să se însoare cu... creatura aia !

Stephanie zâmbi. Nu încăpea nici o îndoială, mătușa sa nu avea s-o înghită în vecii vecilor pe Jennifer.

— Aș vrea să știu de ce a plecat tata la Paris. Ce s-a întâmplat cu compania lui ?

Evelyn dădea din colț în colț și tare n-ar fi vrut să-i spună.

— Am aflat de acțiuni, o lămuri Stephanie scurt, dându-și seama că pe mătușa ei o mustra cugetul.

— Ah, bun ! Mai bine așa ! Pot, deci, să-ți spun verde : tatăl tău nu mai făcea față postului lui, iar Jennifer... ce să-ți mai zic... Acum Robert are o slujbă foarte plăcută și, oricum, cu mai puțină răspundere. Așa că e mulțumită toată lumea !

— Dar de ce nu m-a anunțat și pe mine ?

— Habar n-am. I-a fost, poate, rușine că a lăsat baltă așa, pe nepusă-masă, afacerile de la W.A.A., după tot ce-a trâncănit înainte.

Stephanie se luă cu mâinile de cap. Căsătoria ei cu Santino nu servise, așadar, la nimic. Se sacrificase fără rost...

Evelyn o bătu uşurel pe braţ.

— Hai să vorbim un pic despre tine : eşti palidă, fetiţo. Ce-i cu tine ? Doar n-oi fi însărcinată, aşa din întâmplare ? adăugă ea râzând.

Stephanie simţi că se sufocă. Numai mătuşa ei era în stare să facă asemenea presupuneri cu voce tare !

Ar fi vrut să nege, dar nimic nu scăpa privirii de uliu a Evelynei Lacey, care ghici adevărul dintr-o ochire.

— Biata mea fetiţă ! exclamă ea înduioşată până la lacrimi. Iartă-mă, sunt o proastă bătrână ! Voiam să glumesc şi eu un pic... Povesteşte-mi, te rog, ce s-a întâmplat.

Stephanie se crispă. Rămase mult timp fără să scoată un cuvânt, uitându-se la focul jucăuş din cămin. Dar privirea plină de înţelegere a mătuşii ei o convinse până la urmă să vorbească. Lacrimi fierbinţi începură să-i şiroiască pe obraji şi-şi lăsă capul pe umărul bătrânei doamne, care, luând-o în braţe, o legănă ca pe un copilaş... Printre hohote, îi povesti acesteia viaţa ei la castel.

A doua zi de dimineaţă, se trezi cu inima mai uşoară. Un soare iernatic îşi strecura razele anemice printre perdele. Întinsă în pat, Stephanie asculta clinchetele

atât de familiare ale sticlelor pe care lăptarul le aşeza în faţa uşii de la intrare. Închise ochii şi încercă să cumpănească asupra viitorului cu sânge rece.

În seara din ajun, avusese cu mătuşa ei o discuţie foarte serioasă. Evelyn o dojenise, spunându-i că se purtase fără pic de minte părăsind castelul în fugă, fără să-l fi anunţat pe Santino de sarcina ei... La rândul său, Stephanie stăruise că, dimpotrivă, din moment ce mariajul ei nu fusese decât o mascaradă, plecând aşa, pe tăcute, simplificase situaţia... În sinea ei, de nimic nu se temea mai tare decât de mila bărbatului său...

Asupra unui singur subiect se arătase Evelyn de neînduplecat : Stephanie trebuia să locuiască la ea până avea să se hotărască, ori albă, ori neagră, indiferent cât timp i-ar fi necesar pentru asta. Când nepoată-sa pomeni de cheltuieli, Evelyn Lacey îşi luă o mutră ofensată şi tânăra nu mai îndrăzni să insiste.

La drept vorbind, Stephanie era fericită că se putea bizui pe sprijinul moral şi financiar al mătuşii ei ; nu se simţea în stare deocamdată să-şi caute o slujbă, şi nici un apartament cu chirie...

În cursul primelor săptămâni, profită de ocazie şi se odihni. Prezenţa mătuşii ei

abia dacă se simţea prin casă şi, de altfel, doamna Lacey avea o groază de preocupări care o obligau să iasă în oraş : participa la tot felul de acţiuni de binefacere şi era, chiar, secretara unei organizaţii locale de femei. Era şi o jucătoare de bridge împătimită şi se ducea deseori, seara, la diverse prietene, pentru câte o partidă.

Pentru Stephanie timpul abia se târa. Îi ţiuiau urechile de urât. Ieşea foarte rar din casă, şi doar ca să dea o raită prin cartier, la vreo târguială. Nu avea nici poftă, dar nici curaj să le anunţe vechilor cunoştinţe întoarcerea ei. I-ar fi pus, mai mult ca sigur, tot felul de întrebări indiscrete, la care ea nu ţinea să răspundă defel.

Îi trecu prin minte să-i telefoneze lui Allan, dar se răzgândi. L-ar fi făcut să sufere fără rost şi, în fond, nici nu avea mare lucru să-i spună...

Nu era zi de la Dumnezeu să nu se gândească la Lucia, dar hotărâse o dată pentru totdeauna să nu-i scrie şi gata ! Ruptura asta trebuia să fie definitivă. Noaptea, timpul trecea şi mai greu. Pe când Evelyn şi Betsy dormeau tun, fiecare în camera ei, Stephanie se răsucea în aşternut fără să poată adormi.

Mătuşa ei o bătea întruna la cap să vadă vreun doctor care să-i prescrie ceva de

dormit. Stephanie acceptă în cele din urmă o consultaţie la doctorul Rogers, veche cunoştinţă a doamnei Lacey.

Doctorul se uită la ea peste ochelari, cu severitate, vădit îngrijorat de starea sănătăţii ei.

— Unde este soţul dumneavoastră, doamnă Ventura ? o întrebă el cercetând foaia cu rezultatele analizelor.

Stephanie se îmbujoră.

— Am.... am divorţat.

— Aha, înţeleg, făcu el, încruntându-se. După numele de familie, presupun că nu-i englez, nu-i aşa ?

— Da. E italian.

— Şi nu credeţi că, datorită copilului, o să vă împăcaţi ?

— Nu !

Stephanie strigase ca ieşită din minţi. Surprins, doctorul bătu uşurel darabana în masă din vârful degetelor şi chibzui câteva clipe.

— Doamnă Ventura, zise el şi oftă, o să vă prescriu un somnifer. Dar, înainte de toate, trebuie să mâncaţi şi iar să mâncaţi, carne şi legume proaspete, mai ales, şi să faceţi mai multă mişcare. Trebuie să prindeţi putere cât mai repede. Nu vă ascund că starea nervilor dumneavoastră mă îngrijorează un pic.

— Ce vreți să spuneți, domnule doctor ? întrebă Stephanie înspăimântată. Copilul...

— Aveți grijă înainte de toate de dumneavoastră și o să-i meargă de minune și copilului. Vă repet : mâncați bine, plimbați-vă și odihniți-vă ! Cam peste două săptămâni o să vin s-o văd pe doamna Lacey și o să vă examinez din nou, dar, până atunci, urmați-mi sfaturile !

Stephanie îi mulțumi și alergă să-i povestească mătușii ei rezultatul acestei întrevederi.

— Ți-am spus eu că trebuie să mănânci mai mult și să te odihnești, exclamă doamna Lacey. Nu mă asculți niciodată !

— Dar stau în pat cât e ziua de lungă.

— Ei, taci ! Crezi, poate, că nu aud cum te răsucești toată noaptea în pat, când pe o parte, când pe alta ? Și lampa care arde până în zori ! Fetițo, fie ce-o fi, uite ce părere am eu despre tine : ești fără minte ! Îl iubești pe omul acela, se vede de la o poștă. Atunci, de ce te ascunzi după deget, de ce nu-i spui adevărul ? O să rămâi trăsnită, când o să vezi ce-o să se întâmple în momentul acela !

Stephanie scutură din cap îndârjită.

— Mătușă Evelyn, nu vreau... dădu ea să spună și tăcu. Izbucni apoi : promite-mi că n-o să vorbești cu Santino !

— Oh, fii liniştită ! Eu nu-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala ! i-o întoarse mătuşa ei cu un aer înţepat.

În anul acela, luna decembrie se arătă deosebit de aspră. Zăpada venise încă din primele zile şi străzile deveniseră adevărate patinoare. Într-o seară, Stephanie îi scrise tatălui său câteva rânduri, anunţându-i întoarcerea ei la Londra.

Nu trecuse o săptămână şi, spre surprinderea ei, acesta veni în vizită. Domnul Mc Master păru de-a dreptul încântat să-şi revadă fiica, dar şi puţin cam încurcat. Poate că îi strecurase Jennifer câteva vorbe în doi peri, pe tema căsătoriei lui Stephanie... Nu discutară decât banalităţi, şi tânăra femeie nu-i spuse de sarcina ei, pretextând că venise să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului cu mătuşa ei şi că nu avea să stea în Anglia prea mult timp.

Tatăl ei îi destăinui că, de când locuiau la Paris, el şi Jennifer se înţelegeau mult mai bine. Viaţa din capitala Franţei o fermecase pe nevastă-sa. Cu gândul la propria-i fericire, domnul Mc Master nici nu observă cât de trasă la faţă şi de nervoasă era fiica sa.

Cum ieşi pe uşă, Evelyn Lacey exploda :

— Ce egoist ! Ce om fără inimă ! Toţi bărbaţii sunt la fel ! E de necrezut ! N-a observat nimic ! Parcă-i legat la ochi sau a dat în orbul găinilor ! Întotdeauna mi-am zis că biata maică-ta era prea bună pentru el. Cu Jennifer nu are decât ce merită !

Se apropia Crăciunul. Evelyn pleca în fiecare după-amiază de acasă, la o prietenă sau la alta, să facă o partidă de bridge, astfel că Stephanie îşi petrecea de cele mai multe ori serile singură, în faţa televizorului. Uneori îi ţinea tăvărăşie Betsy; dar foarte rar se întâmpla să se înţeleagă ele două asupra programului pe care să-l urmărească, aşa încât bătrâna prefera să rămână în camera ei şi să citească o carte siropoasă.

Într-o seară, după plecarea mătuşii ei, Stephanie se aşeză în faţa focului din cămin, cu un roman poliţist pe care-l cumpărase de dimineaţă. Afară era un viscol cumplit, care făcea şi mai plăcută căldura blândă a casei. Tânăra se cufundă în lectură. Romanul începea cu o urmărire prin catacombele Romei. Citea de o oră şi mai bine când răzbătu până la ea ţârâitul soneriei de la intrare. Tresări şi se uită maşinal la ceas ; nu era decât nouă, iar mătuşa sa o prevenise că, mai mult ca sigur, avea să se întoarcă destul de târziu... Să fi

fost Betsy ? Dar filmul pe care se dusese să-l vadă la un cinematograf din apropiere nu se termina decât peste o oră.

Un fior de spaimă o străbătu : cine putea să fie la ora asta ? Închipuirea îi mai era încă bântuită de scenele cu crime și tâlhării ale romanului.

Trebuia, oare, să răspundă ? Precis că din stradă se zărea lumina din salon. Soneria se auzi din nou. Tremurând toată, Stephanie se hotărî să vadă despre ce era vorba. Putea să fie vreun vecin căutând ajutor.

Casa era cufundată în tăcere. Brusc, auzi un clinchet straniu, care o făcu să tresară, cu inima cât un purice : zgomotul unei chei pe care cineva o introducea în broasca de la intrare. Căută să se liniștească : Betsy era, desigur, și rămase în pragul salonului.

Ușa casei se deschise încet. Zărind în penumbră o siluetă înaltă care dădea să facă un pas înăuntru, Stephanie își înăbuși un țipăt de groază.

Simțind că i se înmoaie picioarele, căută orbește întrerupătorul. Lumina inundă holul și, năucită, tânăra femeie recunoscu statura bine clădită a lui Santino.

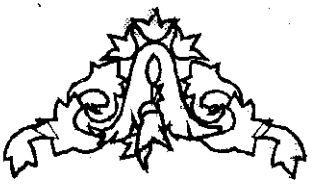

CAPITOLUL XII

Simţi de îndată cum groaza i se preschimbă în uluire şi cum începe să răsufle mai în voie. Nu izbutea să priceapă, însă, ce se petrecea cu ea. Emoţia o paraliza şi trebui să se sprijine de canatul uşii pentru că altfel s-ar fi întins pe jos cât era ea de lungă.

Santino străbătu cu paşi uriaşi holul. Două cute adânci îi brăzdau fruntea şi părea foarte neliniştit.

— Te simţi bine, Stephanie ? întrebă el cu glas asprit de îngrijorare.

Ea se străduia să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Da, mă simt bine. Dar... ce cauţi aici ? De unde ai cheia ?

— O să-ţi explic mai târziu.

Îşi freca mâinile învineţite de frig şi-şi descheia paltonul.

— Fără doar şi poate n-o să mă obişnuiesc în vecii vecilor cu clima asta. Prea e frig ! Unde pot să mă încălzesc puţin ?

— Vino după mine.

— Îl conduse în salon.

— Scuză-mă că arăt atât de întoarsă, dar, când ţi-am văzut umbra în prag, am înlemnit de spaimă, îngăimă ea.

— Îmi pare rău că te-am speriat, zise el întinzându-şi mâinile către focul din cămin. Cum nu răspundea nimeni, m-am gândit că eşti bolnavă, poate...

Stephanie îşi încleştă neliniştită degetele pe braţele fotoliului.

— Cum... cum te mai simţi ? murmură ea. Te-ai refăcut complet ?

El o privi surprins.

— Credeam că nu te interesează asta, îi replică el sec.

Stephanie se crispă.

— Te înşeli ! Am fost foarte îngrijorată când am aflat că erai în spital.

— Oh, te rog, scuteşte-mă de mofturile astea ale voastre...

Îşi scoase paltonul îmblănit şi-l azvârli pe spătarul unui scaun, apoi reveni lângă cămin.

— Dacă erai chiar atât de îngrijorată, de ce ai plecat de parcă te gonea cineva din urmă ?

— Nu-i adevărat, zise Stephanie revoltată.

Privirea întunecată a lui Santino rătăci îndelung asupra ei. Tânăra femeie se felicită pentru inspirația de a se fi îmbrăcat în după-amiaza aceea în pantaloni și pulovăr larg : așa Santino nu avea să bage de seamă...

— Spune-mi, în cazul ăsta, care au fost motivele acelei plecări pe furiș ?

Stephanie se înroși.

— Eu... oh, la ce bun ?... oricum, tot ne înțelesesem să plec la întoarcerea dumitale. Și atunci mi-am spus că, în felul ăsta, lucrurile o să fie mai simple pentru toți...

Santino își agită mâinile nerăbdător.

— Și totuși își cerusem răspicat să rămâi până mă întorc. Ai fi putut să-mi faci hatârul ăsta.

Stephanie lăsă capul în pământ.

— Ce... ce face Lucia ?

— Bine. În sfârșit, bine.

— Ce vrei să spui ?! exclamă ea îngrijorată.

— De câtva timp e mai bine. Te-a așteptat zi de zi, fără încetare, pare-se. Și când a înțeles că n-o să te mai întorci niciodată, s-a îmbolnăvit de disperare. Santino era vânăt de furie. Ai fi putut să-i scrii ! adăugă el acuzator. Ai uitat-o chiar așa de repede ?

Stephanie ridică ușor din umeri, era inutil să protesteze.

— Doar nu țineai să primești vești de la mine, cred eu.

— Cum adică ?

— Am crezut că vrei să rupem orice legătură.

— Dar n-am spus niciodată așa ceva !

— Nu, dar când mi-ai cerut să plec...

Alb ca varul la față, Santino se apropie de ea.

— Minți ! Ți-am spus că te las să te întorci în Anglia dacă așa dorești, atât !

— Nu văd nici o deosebire. M-am gândit că o să fii mai degrabă mulțumit să...

— Mulțumit... șuieră el printre dinți. Chiar ai orbul găinilor de nu poți să vezi diferența între dorință și necesitate ?

Stephanie își lipi spatele de speteaza fotoliului.

— Încă nu mi-ai spus de ce ai venit în vizită la mătușa mea...

El îi aruncă o privire scrutătoare.

— I-am telefonat doamnei Lacey cum m-am dat jos din avion.

— Nu mi-a spus nimic ! îngăimă Stephanie, buimăcită.

— I-am interzis categoric să sufle vreo vorbă, o lămuri el. I-am spus, și pe bună

dreptate, că probabil n-o să mă laşi să intru. De asta mi-a dat cheia.

Stephanie se uita lung la el, nedumerită. Santino nu mai avea obişnuitul lui aer arogant...

— De ce ţineai chiar aşa de mult să mă vezi ? Doar ţi-am lăsat adresa avocatului. Puteai foarte bine să înaintezi divorţul prin el.

Gura lui Santino se strâmbă amar.

— M-am răzgândit, Stephanie. Nu mai vreau să divorţăm.

— Nu înţeleg...

Santino se apropie de ea şi îşi cufundă privirile într-ale ei.

— Ar trebui să mai discutăm. Hotărârea asta, cu divorţul, am luat-o poate prea în pripă. Cât a trebuit să stau la pat în spitalul acela japonez, am avut timp să cântăresc lucurile mai bine.

Stephanie îl privea drept în ochi, neliniştită.

— Şi totuşi, nu reuşesc să înţeleg...

El începu să umble de colo-colo prin cameră, ca leul în cuşcă.

— De la mătuşa dumitale am aflat că locuieşti deocamdată aici. Te-am căutat la Paris întâi şi am aflat de la tatăl dumitale că nu eşti acolo. Abia pe urmă am venit la

Londra. Se pare că nu vrei să te duci în Franța să locuiești acolo, dar nici aici nu poți să rămâi la infinit ; nu văd deci, decât o soluție : să te întorci la castel !

Răspunsul țâșni din gura tinerei femei înainte ca el să fi terminat :

— Nu !

Oricare ar fi fost motivul venirii lui la Londra, Stephanie era ferm hotărâtă să-l refuze. Știind-o fără nici o lețcaie și picată pe capul mătușii ei, lui Santino i se făcuse milă de ea...

— Și mă rog, de ce nu ? zise el aspru.

Stephanie întoarse capul într-o parte și-și aţinti cu încăpățânare privirile pe desenul tapetului.

— În vecii vecilor n-o să mă mai întorc în Sicilia. N-am nevoie de mila dumitale !

Santino scoase un strigăt mânios și se năpusti spre ea. Stephanie închise pleoapele strâns, așteptându-se la o pereche de palme. Dar se simți luată cu blândețe de mijloc. Buzele bărbatului îi mângâiară gâtul.

— Eu nu am milă, ar trebui să știi asta...

O strânse în brațe și încercă s-o sărute. Ea începu să se zbată și-i propti palmele în piept ; dar, încet-încet, căldura acelui trup o pătrunse. Cu toată ființa ei nu-și mai do-

rea decât să răspundă sărutărilor lui aprige şi nu i se mai împotrivi. Degetele i se pierdură în părul buclat al lui Santino. Se lipi de el cu patimă. Rămaseră îmbrăţişaţi, copleşiţi de fericire. Brusc, Santino se desprinse şi i se uită ţintă în ochi.

— Doamne-Dumnezeule, Stephanie, nu înţelegi că te iubesc ? Că te-am iubit din prima clipă ?

Tânăra femeie fremătă sub privirea lui mângâietoare.

— Mă iubeşti ? zise ea fără să-i vină să creadă. Dar, înainte să pleci, mi-ai spus că...

— Ştiu, ştiu, făcu el nerăbdător. Şi aveam motive bine întemeiate să-ţi vorbesc aşa. Chiar şi acum, poate că nu fac bine mărturisindu-ţi...

Stephanie îşi sprijini capul de umărul lui.

— Şi eu te iubesc, Santino...

Îi simţi degetele strângându-se ca o menghină în jurul braţului.

— Draga mea, după tot ce-ai pătimit din partea mea...

Stephanie surâse.

— Femeile sunt nişte fiinţe tare ciudate. Ştii ? Au uneori nişte sentimente uluitoare. Spune-mi, strecură ea pe un ton glu-

meț, sper că n-ai venit să-mi ții o lecție pentru că am șters-o de la castel fără încuviințarea ta...

Santino o îmbrățișă cu patimă.

— Când te îmbrățișez, simt că-mi pierd mințile... și mătușa dumitale care trebuie să apară dintr-o clipă în alta ! Trebuie să fim cuminți, Stephanie.

Ea se îmbujoră și-și azvârli pe spate părul ciufulit. Oglinda din salon răsfrângea imaginea unei tinere frumoase și atrăgătoare. Cu ochii strălucind de fericire, Santino o prinse de mână și o obligă să i se așeze alături, pe divan.

— Iubirea mea, spuse el sărutându-i mâinile, mai avem unele lucruri de discutat.

Stephanie i se cuibări drăgăstoasă la piept, ca o pisicuță. El îi luă o șuviță de păr și începu s-o răsucească visător între degete.

— Ți-am mai povestit prin câte am trecut la moartea Sanciei, murmură. Asta este unul din motivele pentru care nu ți-am mărturisit sentimentele mele înainte de plecarea în Japonia. Și, când m-am întors și aș fi vrut să-ți spun, nu te-am mai găsit.

Ridică din umeri.

— Și operația aia care m-a făcut să pierd atâta timp ! Dacă ai ști ce dor mi-a fost de tine ! Muream de nerăbdare să mă întorc în Sicilia. Am crezut că turbez de furie când am aflat că trebuie să mai stau încă două săptămâni în Japonia ! Și pe urmă a sosit scrisoarea Sophiei...

Stephanie înălță capul, surprinsă.

— Ți-a scris Sophia ?

— Da. M-a informat despre pelcarea ta în Anglia și era foarte îngrijorată pentru că nu primise nici o veste de la tine.

— Asta... asta-i tot ce ți-a scris ? întrebă tânăra femeie, brusc alarmată.

— Da. De ce ?

Stephanie nu-i răspunse. Santinc o privi câteva clipe, nedumerit, apoi continuă :

— Nu puteam să-mi fac imediat timp să plec în căutarea ta. Negocierile cu japonezii mergeau greu, așa că a trebuit să-l trimit pe Pietro la Paris, să ia legătura cu tatăl tău. Am fost disperat când am aflat că nu erai acolo. Am luat primul avion către Italia, s-o văd pe Sophia înainte s-o pornesc încoace...

— Îmi pare rău că ți-am dat atâta bătaie de cap.

El trase adânc aer în piept.

— Acum, că te-am găsit, îți cer să-mi spui imediat care a fost adevăratul motiv al plecării tale !

Stephanie șovăia, neîndrăznind să-i dezvăluie adevărul.

— Nu bănuiești ? E totuși foarte simplu, minți ea. Când mi-am dat seama că te iubesc, am plecat. Mi-era teamă că o să mă dau de gol. Atunci, credeam...

Santino o sărută pe vârful nasului.

— O să recuperăm noi timpul ăsta pierdut, nu-i așa ? glumi el.

Deodată, chipul îi redeveni grav.

— Stephanie, mai există, totuși, o problemă de discutat.

Tânăra suspină ; o cuprinsese o poftă nebună să-l anunțe că avea să fie tată. Dar cum să-i spună ?

— Care ? întrebă ea mirată să-l vadă căutându-și cuvintele, vizibil încurcat.

— Stephanie, te iubesc, cum n-am mai iubit până acum ! Pierderea Sanciei a fost pentru mine o lovitură teribilă. Nu mi-a fost deloc ușor... Dragostea mea, exclamă el luându-i mâna, n-aș suporta să ți se întâmple ceva !

— Dar ce te înspăimântă atât ? făcu ea cu un râs forțat.

— Încearcă să înțelegi...

Stephaniei îi pieri dintr-o dată sângele din obraji.

— Vrei să spui... că nu mai vrei alt copil?

Tandru, Santino îi urmărea cu vârful degetelor conturul obrajilor.

— Îţi cer prea mult ? Ne iubim, nu-i asta lucrul cel mai important ?

Fără să-i răspundă, Stephanie i se uită ţintă în ochi şi se lăsă pe spate, strângând pleoapele. Cuvintele lui parcă-i răsuciseră un pumnal în inimă. Santino nu trebuia să-i observe durerea. Acesta se aplecă spre ea, îngrijorat, ghicind nelămurit că, fără voie, o chinuia.

— Stephanie, murmură el, sunt atâtea alte lucruri în viaţă de care să ne bucurăm! Aş vrea să vezi toate ţările de pe lume. O să mergem peste tot... Când sunt lângă tine, nimic nu mai contează, nici măcar fetiţa...

Vocea i se tăie de emoţie. Stephanie nu avea curajul să deschidă ochii ; ştia că era pierdută dacă îi întâlnea privirea...

— Nu... nu cred că o să mă întorc cu tine, în Sicilia.

— Ce spui ? !

O strânse de braţ parcă vrând să i-l frângă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Stephanie, ai milă de mine !

— Îmi pare rău, Santino, dar nu pot să vin în Sicilia.

— Te încăpățânezi, deci, să-mi distrugi viața, distrugându-ți-o mai întâi de toate pe a ta, așa, dintr-o simplă toană ? ! Nu-ți poți închipui prin ce iad am trecut la moartea Sanciei, am fost la un pas de sinucidere...

— Pe lumea asta, mor la naștere în fiecare zi mii de femei. Asta nu înseamnă, însă, că așa o să mi se întâmple neapărat și mie.

— Nu vreau să treci printr-o primejdie ca asta ! strigă el îndârjit.

— Atunci, nu vin cu tine în Sicilia...

Strângând din dinți, Santino o pironi cu privirea, apoi o luă în brațe și o legănă cu duioșie, întropându-și fața în părul ei.

— Stephanie, să nu mai vorbim despre asta, abia izbuti el să îngâne. Să nu crezi că nu-mi doresc un copil de la tine...

Îi căută înfrigurat buzele cu gura.

— Dar sunt om și eu... și te iubesc.

Stephanie i se agăță deznădăjduită de gât și-i murmură la ureche dintr-o suflare :

— Sunt însărcinată, Santino... Oh, dar, te rog, nu te înfuria ! Îmi doresc copilul ăsta și aș vrea atâta să-l dorești și tu...

— De asta ai plecat, spuse el cu glas pierit. Doamne, ce idiot sunt !

— Încearcă să mă înțelegi, mi-a fost teamă...

Privirea lui Santino întârzie pe mijlocul tinerei femei.

— Copilul nostru... Când trebuie să se nască ?

— La începutul verii, răspunse ea îmbujorându-se. Te implor, nu fi supărat pe mine.

— Supărat ? Eu ? Dar sunt cel mai fericit om de pe lume ! Se încruntă. Sunt ultimul care află vestea asta ?

Stephanie surâse.

— Nu. În afară de mătușa Evelyn n-a mai știut nimeni până acum.

— Dacă n-aș fi venit astă-seară aici, n-aș fi aflat niciodată ?

Pe Stephanie o străbătu un fior.

— Cum aș fi putut să-ți spun ? Credeam că mă detești. Nu-mi iese din minte privirea pe care mi-ai aruncat-o când ne-a surprins Lucia...

— Pe mine m-am disprețuit, nu pe tine ! exclamă el. Și în seara când... Aș fi preferat să fi căzut mort pe loc ! Am crezut că între noi nu mai poate fi vorba de nimic.

Stephanie i se ghemui în brațe și el o acoperi cu sărutări pătimașe.

— Crezi că mătușa ta o să mă lase să rămân aici peste noapte ?

— Da, sigur. Divanul ăsta mi se pare foarte comod...

— Vrei să dorm pe divanul ăsta ? zise el, prefăcut uluit.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, mi-ar plăcea să-mi împart patul cu tine... îi destănui ea cu un surâs încântător...

Fiul lor se născu șase luni mai târziu, la Castello di Strega, în patul imens unde și Santino văzuse lumina zilei cu patruzeci de ani înainte. Acesta ar fi vrut ca Stephanie să nască într-o clinică, dar ea nu se lăsă înduplecată. Medicii îi dăduseră toate asigurările că nașterea avea că decurgă fără probleme, așa că Santino trebui să cedeze.

Noaptea se petrecu, așadar, în familie. Stephanie se bucură de toată grija și de toată dragostea pe care și le-ar fi putut dori. Cu o săptămână înaintea sorocului, o moașă veni și se instală la castel. Totul se desfășură atât de repede că doctorul ajunse la spartul târgului : Roberto Santino Ventura se născuse deja !

Fericitul tată așeză pruncul în brațele Stephaniei și îngenunche la căpătâiul patului. Ea își privea copilul și nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

— Ei bine, exclamă, n-a fost chiar așa de îngrozitor !

— Draga mea, cât trebuie să fi suferit !

— Mă simt minunat, spuse ea zâmbindu-i moașei care îi luase copilul din brațe ca să-l înfășeze.

— Imediat ce o să fii restabilită, plecăm în călătorie, numai noi doi, îi spuse Santino luându-i mâna într-ale lui.

— Dar mă simt foarte bine ! Santino, pari de-a dreptul terminat ! N-ar fi trebuit să asişti. Probabil că te-ai dat de ceasul morții.

— Am preferat să fiu, totuși, de față, suspină el.

— Mâine o să pot face o baie, așa mi-a spus moașa. Și săptămâna viitoare o să fiu pe picioare. Statul în pat îngrașă şi vrèau să-mi păstrez silueta !

— A sunat mătușa ta acum o oră. I-am promis că o să-i telefonez cât mai repede.

— Oh, da, a fost așa de bună cu noi...

— Ar trebui s-o invităm la botez, propuse Santino.

— Ar putea să fie naşă, chiar...

Santino se ridică.

— Poate să vină Lucia să te vadă ?

Stephanie se săltă puțin între perne.

— Bineînțeles ! Cred că moare de nerăbdare să-și vadă frățiorul !

Santino se aplecă și o sărută cu înflăcărare.

— Iubirea mea, ți-am spus până acum că mă prăpădesc de dragul tău ?

Stephanie își înălță către el ochii verzi, imenși, strălucind de fericire.

— Da, șopti ea, dar mi-ar plăcea să mai aud o dată asta.

— SFÂRȘIT —

Dat la cules 24.05.1994. Bun de tipar 10.06.1994
Coli tipo 15. Format 16/54 x 84.
Apărut 1994

Tiparul executat sub comanda nr. 40 333
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI București
ROMÂNIA

Undeva pe țărmul stâncos al Siciliei, se înalță de veacuri Castello di Strega, Castelul Vrăjitoarei, al cărui ultim stăpân, Santino Ventura este un temut om de afaceri, iscusit şi necruțător.

El doreşte să-şi extindă afacerile, preluând în trustul său o companie engleză de avioane aflată în pragul falimentului. Planurilor lui încearcă să li se opună Stephanie Mc Master, fiica proprietarului companiei.

Va rezista Stephanie planurilor lui Santino?

– Îmi pare rău că ți-am dat atâta bătaie de cap. El trase aer în piept.

– Acum că te-am găsit, îți cer să-mi spui imediat care a fost adevăratul motiv al plecării tale! Stephanie şovăia, neîndrăznind să-i dezvăluie adevărul.

– Nu bănuieşti? E totuşi foarte simplu, minți ea. Când mi-am dat seama că te iubesc, am plecat. Mi-era teamă că o să mă dau de gol. Atunci, credeam...

THE BEST

ISBN 973-9170-15-3

Lei 1800